KAT HOWARD

UMBRA MAGIEI

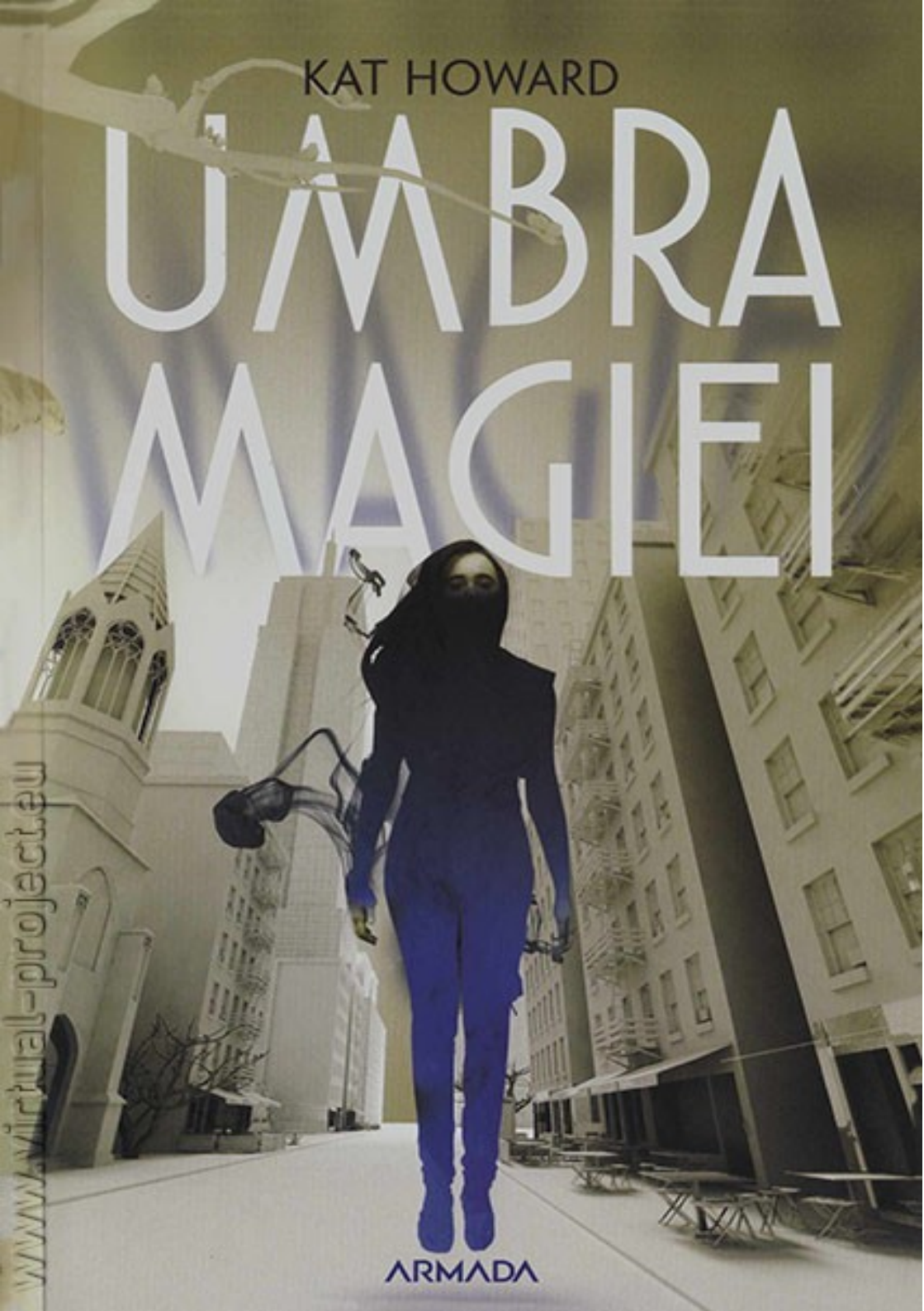

ARMADA

www.virtual-projekt.eu

Pentru proza sa scurtă, KAT HOWARD a fost nominalizată la Premiul World Fantasy, iar povestirile ei au fost incluse în antologii de top şi au fost difuzate la postul naţional de radio din SUA. Romanul său de debut, *Roses and Rot,* a fost aplaudat de critica literară şi s-a aflat în finala competiţiei pentru Premiul Locus. Kat Howard trăieşte în New Hampshire şi poate fi urmărită pe Twitter la @KatWithSword.

KAT HOWARD

UMBRA MAGIEI

Original: *An Unkindness of Magicians* (2017)

Traducere din limba engleză:
MIHAELA IONCELESCU

virtual-project.eu

NEMIRA

— 2018 —

Un cuvânt din partea autorului…

Umbra magiei este o carte care a început cu un cuvânt. Era un cuvânt pe care nu l-am mai întâlnit până atunci, unul care a apărut pe pagina de twitter a unui dicţionar ori într-un e-mail ce propunea „cuvântul zilei”.

Desfermecare. Un cuvânt foarte vechi ce înseamnă descântec, sfârşitul farmecelor.

Am citit cuvântul acesta şi m-am înfiorat. Deodată, o imagine mi-a apărut în minte – o tânără, chipul ei, o reprezentare a înverşunării, îndepărtându-se în timp ce lumea arde cu vâlvătăi în urma ei.

Tânăra aceea este Sydney, o magiciană atât de puternică, încât reuşeşte să scape din Casa Umbrelor, iar lumea aceea care arde în urma ei este Lumea Nevăzută, societatea magicienilor din New York City, cei care au trimis-o de fapt în acel loc.

Magia înseamnă putere şi frumuseţe, bineînţeles, însă mai înseamnă şi sacrificiu şi durere. *Umbra magiei* este o poveste care ne arată ce se întâmplă atunci când oamenii încearcă să plătească pentru puterea pe care o au prin suferinţa altor oameni. Este o poveste despre dueluri magice care hotărăsc cine trăieşte, cine moare şi cine conduce lumea aceasta. Este o poveste care înfăţişează ce se întâmplă atunci când o persoană sacrificată alege să riposteze şi să lupte.

Abia aştept să citiţi această poveste.

KAT HOWARD

Părinţilor mei, care m-au ajutat să rămân întreagă pe durata
scrierii acestei cărţi.

„De magia-mi cruntă mă lepăd…”
WILLIAM SHAKESPEARE, *Furtuna*

I

Tânăra străbătea în viteză trotuarul aglomerat din New York, spintecând mulţimea asemenea tăişului unei lame. Purta pantofi cu toc cui şi talpă roşie, care o făceau să pară foarte înaltă, şi veşminte negre ce o învăluiau ca un fum, cu faţa încadrată de un păr negru, cu vârfurile vopsite într-un roşu-aprins şi retezat în unghiuri drepte. Era acel gen de femeie pentru care oamenii s-ar fi oprit în loc să o privească, să o observe. Dar nimeni nu o vedea.

Cum păşea hotărâtă pe pavajul de pe Wall Street, cu turla Bisericii Trinităţii înălţându-i-se în faţa ochilor, tânăra se strecura cu uşurinţă, ca o taină, prin puzderia de turişti şi de oameni în costume, fără să atragă nicio privire, niciun fluierat admirativ şi nici măcar atât de obişnuitele ghionturi urbane, nelipsite într-o mare de oameni. Putea trece chiar drept fantomă. O umbră.

Soarele strălucea puternic pe cerul de un albastru-intens, lipsit de nori, sfâşiat doar pe alocuri de străluciri orbitoare. Vara târzie încingea izul de sudoare sărată cu aromele parfumurilor, amestecându-le laolaltă cu sfârâiala aburindă a tonetelor de mâncare de pe trotuar. Era o zi senină, aproape ca oricare alta.

Tânăra se opri la un colţ de stradă. Ochii cenuşii ca ardezia scăpărară în sus, ţintind o fereastră oarecare de la una dintre clădirile ce străpungeau norii, de parcă ar fi vrut să se încredinţeze că acolo cineva o priveşte. Colţurile buzelor sângerii i se arcuiră în sus, iar Sydney coborî de pe trotuar chiar în miezul traficului. Nimeni nu părea să bage de seamă prezenţa ei, nici şoferii, nici pietonii.

Sydney ajunse în mijlocul intersecţiei şi ridică braţele în aer asemenea unui dirijor pe cale să dea semnalul de început al unei simfonii. Rămase nemişcată preţ de o răsuflare. Două. Trei. Dacă cineva, aflat deasupra iureşului urban, ar fi privit cu atenţie, ar fi putut vedea că buzele tinerei prinseră a se mişca uşor.

În clipa aceea începu totul. Ca la un semn, maşinile din

jurul ei se ridicară graţios în aer. Sydney le lăsă să plutească acolo, deopotrivă taximetre ruginite şi limuzine negre cu geamuri fumurii, utilitare de curierat şi un autobuz turistic, purtând afişul celui mai nou succes de pe Broadway. Înălţate la peste trei metri de asfalt, vehiculele pluteau prin intersecţie asemenea unor stoluri prinse într-o stranie migraţie. Un zâmbet sălbatic îi lumină chipul. Dacă oamenii din maşinile plutitoare ar fi reuşit să o zărească, ar fi putut pune rămăşag că sentimentul ce i se întipărise pe faţă este unul de pură încântare. Chiar unul de bucurie.

Însă oamenii din maşinile plutitoare nu o vedeau. Nu se auzea niciun claxon, nicio înjurătură. Niciun suspin, nicio reacţie, nici din partea celor aflaţi în maşinile ce planau acum prin aer, dar nici din partea trecătorilor. Pur şi simplu un zbor lin, acolo unde zborul nu ar fi avut ce să caute.

Sydney dirija maşinile prin intersecţie, prin aer, murmurând uşor şi gesticulând scurt cu mişcări precise care îi împleteau degetele şi mâinile într-un origami complicat, fără niciun efort vizibil.

Şi apoi…

Mâinile îi încremeniră, ca o respiraţie reţinută o clipă. Două. Trei. Braţele coborâră pe lângă trup, iar maşinile ascultătoare se întoarseră pe asfalt la fel de graţios precum îl părăsiseră ceva mai devreme, fără ca fluxul continuu al traficului să se fi întrerupt vreo clipă.

Sydney părăsi intersecţia şi se amestecă din nou în mulţime, fără ca nimeni să întoarcă măcar capul în urma ei, fără ca nimeni să bage de seamă.

Străbătuse deja jumătate din cartier când simţi telefonul ce vibra din buzunar, semnalizând intrarea unui mesaj: „Jobul îţi aparţine.”

Totul a început cu un mesaj care a sosit pe toate căile posibile. E-mail. SMS. Documente oficiale tipărite pe hârtie albă în format business. Scrisori caligrafiate cu cerneală stacojie şi pecetluite cu ceară. Indiferent de calea pe care

o apucaseră, cuvintele erau de fiecare dată aceleaşi:

Roata Norocului a început marea mişcare a Turnantei. Când Turnanta va fi contenit, totul se va fi schimbat.

Dacă, din întâmplare, nu erai un magician al Lumii Nevăzute şi ai fi primit totuşi astfel de mesaje, ele nu ar fi avut prea mare însemnătate. Puteau prea bine să fie hârtia dintr-o plăcintă cu răvaşe ori o eroare în programul de e-mail. Neinteresant şi lesne de înlăturat.

Miranda Prospero era o magiciană şi ştia limpede ce înseamnă mesajul care îşi croise drum până pe masa ei. Era o surpriză, nicidecum una plăcută.

Elegantă şi sigură pe ea, Miranda era o femeie de aproape şaizeci de ani, ale cărei trăsături fuseseră întotdeauna mult prea aspre pentru a fi considerată frumoasă, până când vârsta a fost cea care a făcut dreptate asprimii chipului. Îşi purta acum hainele şi machiajul ca pe o armură, folosindu-i la fel de bine atât ca o mască, cât şi ca un scut de apărare.

Lumina dimineţii răcoroase se revărsa în încăperea în care Miranda era aşezată îndărătul unui elegant birou din lemn de palisandru, un veritabil obiect de artă. Atinse cu vârfurile degetelor marginile scrisorii. Ridică apoi mâinile deasupra hârtiei şi spintecă aerul, rostind câteva cuvinte al căror ecou răsună dur şi amar. Mesajul părea autentic şi era plin de magie – o magie de nepătruns, zăvorâtă cu băgare de seamă –, astfel încât era cu neputinţă să fi fost trimis din greşeală. Dar era prea devreme, mult prea devreme ca o nouă Turnantă să se întâmple din nou. De obicei, ar fi trebuit să treacă cel puţin douăzeci de ani de la o Turnantă la alta. Acum trecuseră doar treisprezece, nici măcar o jumătate de generaţie. În fine, treisprezece ani, cinci luni, o săptămână şi patru zile. Miranda ştia prea bine împrejurările Turnantei precedente. Pentru că acea Turnantă o făcuse, în mare parte, ceea ce era acum.

O lumină fulgeră deodată şi un simbol prinse a pluti în

aerul deasupra hârtiei: *Rota Fortunae.* Zeiţa Fortuna legată la ochi învârte o roată.

Aşadar tot ce era scris era adevărat.

O îmboldi teama ale cărei fire ghimpate i se înfăşurau în jurul inimii. Bineînţeles că se găseau o mulţime de motive pentru care Turnanta se petrecea atât de devreme. Niciunul dintre ele nu avea darul să o liniştească.

Miranda era pregătită. Mai bine zis, se pregătise în fiecare zi a ultimilor treisprezece ani. Trăgea nădejde însă că va avea destulă vreme până când gongul va bate din nou. În tot acest timp s-a străduit să facă din Casa Prospero una dintre cele mai puternice din Lumea Nevăzută. Să aibă un loc cât mai bun. O Casă recunoscută şi îndeajuns de influentă încât nimic să nu o împiedice pe Miranda să găsească pe cineva dispus să lupte în numele ei.

Îşi masă tâmplele cu vârfurile degetelor după care îşi lăsă mâinile pe masă. Ştia prea bine ce înseamnă o Turnantă, regulile şi mizele sale, trecuse deja prin toate acestea, însă de fiecare dată diavolul se ascunde în detalii, şi cu atât mai mult o făcea acum. Aşa că Miranda începu să citească:

> *Oricare Casă poate semna contractul de participare. Oricare campion angajat prin contract va fi considerat membru al Casei cu toate drepturile şi obligaţiile ce decurg de aici pe durata contractului. Odată angajat prin contract, campionul nu va putea fi înlocuit. Orice Casă care nu semnează contractul de participare va accepta toate consecinţele ce se vor răsfrânge asupra membrilor săi, inclusiv moartea şi dispariţia, precum şi pedeapsa excluderii din probele consacrate. Toate acţiunile campionului, angajat prin contract sau de orice alt fel, vor fi decisive pe toată durata înfruntării.*
>
> *Orice Casă care prin acţiunile oricăruia dintre membrii săi, fie el de Sânge sau angajat prin*

Contract, expune Lumea Nevăzută privirii Banalilor va fi nimicită. Oricare Casă care alege să nu participe va fi nimicită. Orice imixtiune premeditată în desfăşurarea înfruntărilor va avea drept consecinţe deposedarea vrăjitorului de puterile sale magice şi nimicirea Casei vinovate.

Miranda strâmbă din buze. Toate acestea aveau să fie luate în serios ca de fiecare dată, până la capătul primei săptămâni când cel puţin una dintre reguli va fi deja încălcată, dacă nu chiar la sfârşitul celei dintâi confruntări, iar cel ce o va face va invoca la repezeală „Roata Norocului care se învârte” sau ceva asemănător. Lumea Nevăzută îşi iubea regulile, dar numai pe cele care îi conveneau.

Oricare Casă al cărei campion, fie de Sânge, fie prin angajat Contract, moare în timpul unei confruntări va fi scutită de următorul sacrificiu închinat Umbrelor.

Casa care reuşeşte să ocupe cea mai înaltă poziţie la finalul Turnantei va deveni conducătoarea Lumii Nevăzute.

Aceste ultime reguli trebuiau respectate, indiferent dacă erau uşor de îndeplinit sau nu. Pentru că, dincolo de măreţia spectaculoasă şi strălucirea confruntării, aceste ultime două clauze erau cu adevărat scopul Turnantei.

Totul era după cum se aşteptase. Dispoziţiile erau cele uzuale. Nici măcar o surpriză. Vor veni şi acestea chiar în toiul Turnantei. Mereu se întâmpla astfel.

Miranda împături înapoi scrisoarea, pe urmele vechilor îndoituri ale hârtiei, şi o puse deoparte. Casa Prospero urma să îşi respecte blazonul şi să angajeze un campion. Întotdeauna se găseau doritori gata să ia asupra lor toate riscurile de neocolit ale Turnantei în schimbul unei grămezi de bani sau al făgăduielii că vor fi primiţi în rândurile unei Case. Miranda scoase dosarele în care păstra evidenţa celor mai pricepuţi fii şi fiice, a celor mai

talentaţi veri lipsiţi de şansa moştenirii unei Case. Dădu la o parte ghemul de teamă care i se cuibărise în coşul pieptului şi începu să pună la cale un plan.

— Mama ta îşi va pierde minţile când va afla că vrei să faci aşa ceva, spuse Laurent.

— În ceea ce o priveşte pe Miranda, eu nu mai sunt fiul ei. Şi sunt convins că va face în aşa fel încât cel pe care îl va angaja să îi fie campion să afle că eu nu sunt decât un obstacol ce trebuie îndepărtat din drumul ei spre putere.

Grey luă două pahare şi turnă un whisky cu o puternică aromă de fum de turbă, după care aşeză sticla înapoi în căruciorul pentru băuturi.

— Noroc!

Cei doi stăteau la masa din lemn masiv din apartamentul lui Laurent. Totul în jur era doar sticlă şi crom, granit şi lemn deschis la culoare, în apartamentul situat la o înălţime considerabilă, unde luminile şi zgomotele New Yorkului rămâneau doar un spectacol mut la picioarele lor. Laurent era priceput în ceea ce priveşte magia norocului şi a şansei, aşa că mizase pe iscusinţa lui şi pe alte câteva abilităţi mult mai banale ca să încropească un portofoliu de investiţii cât se poate de rentabil.

— Chiar crezi asta? întrebă Laurent. Chiar şi când va afla că te reprezinţi singur? Adică, la un moment dat confruntările vor deveni mortale. Ştiu că nu vă mai vorbiţi, dar chiar crezi că îi va fi totuna dacă vei muri?

În urmă cu cinci ani, Laurent le-a cumpărat părinţilor săi o casă în Pacificul de Nord-Vest, la o distanţă de două ore la nord de Seattle. „Pădure şi apă, asta este tot ce îmi doresc”, obişnuia să îi spună tatăl său. Mama lui mai adăuga pe lista de dorinţe câţiva nepoţi pe care să îi răsfeţe. „Şi cu siguranţă că avem suficient loc aici ca să vii să ne vizitezi.” Le-a spus că va începe întâi cu pădurea şi apa, iar ziua în care le-a pus cheile casei în mână a fost una dintre cele mai fericite din viaţa sa. Din cauza depărtării şi a rutinei zilnice, Laurent nu apuca să-şi vadă părinţii decât o dată sau cel mult de două ori pe an, dar

asta nu însemna că nu se iubeau unii pe ceilalţi. Nu îşi putea închipui că părinţii săi ar putea spune cu sânge rece că el nu este altceva decât un obstacol.

— Dacă s-ar coborî să vorbească într-un fel sau altul despre aşa ceva, nu ar pierde ocazia să îmi aducă aminte că doar atât sunt pentru ea, spuse Grey după care îşi schimbă glasul, maimuţărind tonul Mirandei. Am avut un excelent loc asigurat pe lista de moştenitori ai Casei Prospero, iar excluderea de pe acea listă se datorează în exclusivitatea nesăbuinţei mele. Am acceptat consecinţele acţiunilor mele, care nu s-au stins nici acum, adăugă el.

Rânji şi sorbi din pahar.

— Maică-ta e tare dificilă, râse Laurent.

— Crede-mă, ştiu asta, spuse Grey.

Trecuseră deja trei ani de când îl dezmoştenise. Întreaga procedură a fost extrem de paşnică, doar lovituri din condei şi fluturări de hârtii trimise dintr-un birou în altul.

Ruptura dintre ei a apărut din cauza magiei. Grey se simţea bine atunci când îşi depăşea limitele, căutând să ajungă la putere în feluri de neimaginat pentru Miranda. În adâncul sufletului, era o tradiţionalistă. A considerat că el a întrecut limita, aşa că i-a luat totul. Din clipa aceea, nu şi-au mai vorbit.

— Ah, dacă tot vorbim despre familia ta… spuse Laurent.

— Chiar trebuie? mormăi Grey, afundându-se mai adânc în fotoliu.

— Ieri m-am întâlnit din întâmplare cu verişoara ta, Madison. Arată tare bine. Am stat de poveşti la o cafea.

— Aha, arăta în felul ăla de bine! se strâmbă Grey.

— Fustangiule, nu totul se învârte în jurul sexului, îl ironiză Laurent, clătinând dezaprobator din cap.

— Probabil, dar mare parte, da. Deci, ce mai face? N-am mai văzut-o de când a terminat şcoala.

— Spunea că tocmai a devenit partener într-o firmă mare de avocatură, Wellington & Ketchum, parcă?

— O firmă bună. Şi Casa Prospero se foloseşte de serviciile ei. De fapt, probabil că ăsta e motivul pentru care e şi ea acolo. Aproape toate Casele au oameni în diverse

locuri care să se ocupe de afacerile lor banale. E mai bine să lucrezi cu cei din familie, pentru că înţeleg cât de importantă este magia şi nu se plâng că trebuie să păstreze discreţia.

Oamenii nu prea aduceau vorba despre asta, însă astfel de lucruri se întâmplau. Când şi când, magicienii unor Case fie nu erau destul de pricepuţi încât să poată rămâne în Lumea Nevăzută, fie alegeau să renunţe la puterea lor. Aceştia erau izgoniţi, însă nu prea departe. Poate că Lumea Nevăzută se ascundea de cea a Banalilor, însă înţelegea foarte bine că face parte din ea, iar cineva trebuia să se ocupe şi de toată hârţogăria aceea.

— M-a întrebat despre Turnantă şi nu părea prea surprinsă că participi şi tu, a spus Laurent.

— Nu mi-aş fi imaginat că i-ar păsa vreodată de aşa ceva, răspunse Grey ridicând nepăsător din umeri şi îşi termină băutura. Ţi-ai găsit campionul?

— Cred că da.

— *Crezi?* întrebă Grey şi îşi turnă din nou whisky în pahar, după care îi întinse sticla lui Laurent, însă acesta refuză. Începe cât de curând. Ar trebui să ai pe cineva pregătit. Asta dacă nu cumva te-ai răzgândit şi te-ai hotărât să te reprezinţi singur. Nu e ca şi cum n-ai avea destul talent şi curaj să te descurci bine.

— Mulţumesc. Dar, nu. Deocamdată vreau să văd cum decurg lucrurile înainte să încerc eu, aşa că rămân la varianta unui campion. Nu a semnat contractul încă.

— Crezi cu adevărat că nu o va face? Poate ar trebui să o inviţi aici şi să o impresionezi cu tot ce ai de oferit, flutură Grey din mână spre fereastra prin care luminile oraşului sclipiră ca nestematele împrăştiate pe o bucăţică de catifea.

— Ha, ha. Nu e vorba despre asta, presupun că e mulţumită de contractul pe care i l-am oferit, însă cred că este destul de pricepută cât să-şi permită să-şi aleagă preţul. Mai mult decât pricepută, spuse Laurent, trecându-şi mâna peste părul negru tuns scurt. Magia ei a fost uluitoare, complicată şi delicată în acelaşi timp, complet

ascunsă Banalilor. Chiar şi celor prinşi în ea. Nu am mai văzut pe nimeni care să poată face o astfel de magie. A intrat şi a ieşit din vrajă ca şi cum asta ar obişnui să facă în fiecare marţi.

Faţa lui Grey se înăspri într-o clipă.

— De unde ai spus că vine?

— Nu am spus. E fără de Casă.

— O străină cu o asemenea putere… Asta ar trebui să facă lucrurile mult mai interesante, spuse Grey. Uite aşa vom avea alt subiect de discuţie în afara celui legat de cât de repede se petrece Turnanta. Mă gândeam că va fi cel puţin peste zece ani.

— Doar în felul acesta oricare dintre noi poate întemeia o Casă, răspunse Laurent. Mai bine să se întâmple acum.

— Ai dreptate, admise Grey. M-am săturat să aştept.

Aşteptase în toţi aceşti trei ani şi simţea că răbdarea îl părăseşte cu fiecare zi. Trecuse prea mult timp.

— Mai mult decât atât, rânji Laurent. O uriaşă luptă magică? Hai că va fi distractiv!

Undeva, deasupra oraşului, cei doi tineri închinară paharele în cinstea lor, a viitorului lor şi a Roţii Norocului.

Nu era pentru prima dată când Harper Douglas îşi dorea să aibă o putere magică mult mai mare. Şi-ar fi dorit să aibă orice putere adevărată, nu doar să aprindă o lumânare cu ajutorul unui cuvânt. Ceea ce, de fapt, îi solicita mai mult efort decât aprinderea unui chibrit şi, în plus, îi pricinuia o durere cumplită de cap.

O văzuse pe femeia cu părul roşu şi negru, cea pe care nimeni altcineva nu o băgase de seamă. A urmărit-o apoi cum păşeşte de pe trotuar direct în mijlocul străzii. Ţinându-se pe urmele ei, Harper a simţit cum o cuprinde ameţeala, după care a fost cât pe ce să vomite, dar nu a slăbit-o nicio clipă din ochi, pentru că ştia prea bine ce înseamnă vertijul acela. Însemna că era aproape.

Harper a simţit din plin vraja femeii, ca pe o barieră electrostatică al cărei şoc i-a strepezit dinţii, dar n-a mai fost atât de puternică încă să vadă întreaga vrajă. A

încercat să se apropie, dar puterea femeii a izbit-o din plin, ca un val.

Copleşită, Harper s-a prăbuşit leşinată lângă o tavernă.

Mai târziu, când îşi veni în simţiri, deschise ochii şi băgă de seamă că se sprijinea cu cotul într-o chestie alarmant de lipicioasă, încercă să se ridice.

— Nu arăţi prea bine. Rămâi pe loc, spuse cineva.

O bătrână care vorbea cu accent rusesc era aplecată deasupra ei. Scotoci într-o sacoşă din pânză şi îi întinse lui Harper o sticlă cu suc de portocale.

— Bea asta.

— Aţi văzut-o? întrebă Harper.

Fusese atât de aproape încât încă simţea gustul electricităţii în gură.

— Pe cine să văd? Cineva ţi-a făcut asta? întrebă femeia aruncând priviri tăioase în jur.

— Nu, nu. Nu mi-a făcut nimeni nimic. Am crezut că am văzut pe cineva. Pe cineva important.

Salvatoarea sa nu avea cum să o vadă pe femeia aceea decât dacă era şi ea din Lumea Nevăzută, caz în care cu siguranţă nu i-ar fi suflat nicio vorbă lui Harper.

— Te-ai lovit la cap? De asta vezi lucruri? Ai nevoie de un doctor? o iscodi femeia cu ochii mijiţi şi buzele ţuguiate.

— Nu, sucul ăsta mă ajută. Mulţumesc, răspunse Harper printre înghiţituri.

Simţea deja zahărul cum i se strecoară în sânge, iar mâinile îi devin tot mai sigure.

— Ai să cazi din nou? întrebă femeia pe un ton care îi dădea de înţeles lui Harper că ar trebui să se gândească de două ori înainte de a risca să leşine din nou pe trotuar.

— Nu, doamnă. Mă simt mult mai bine. Permiteţi-mi să vă plătesc sucul.

— Ce maniere sunt astea? ripostă femeia, dându-i peste mână. Nu plăteşti pe cineva pentru că a fost amabil. Îi mulţumeşti.

— Vă mulţumesc. Vă mulţumesc din suflet. Harper se ridică de pe trotuar, dezlipi înfiorată de pe cot rămăşiţele

unei gogoşi cu cremă şi porni în direcţia în care o văzuse ultima dată pe femeia magician, spre măreţele uşi de bronz ale Bisericii Trinităţii.

Nimic. Nicio urmă de vrajă nu mai rămăsese, nu că s-ar fi aşteptat la altceva. Dacă un magician nu voia să fie văzut de ochii Banalilor, atunci nimeni nu-l putea zări. Şi, cu toate că Harper se străduise din răsputeri să poată folosi cea mai neînsemnată magie, rămânea totuşi o Banală. Se învârti încă o dată, privi în jur cu atenţie, apoi coborî treptele staţiei Wall Street spre adâncimile zgomotoase ale metroului.

Fusese cât pe ce. Dacă s-ar fi putut apropia încă un pic, şi-ar fi găsit drumul spre Lumea Nevăzută. Iar atunci ar fi putut să îşi ţină promisiunea.

Când Sydney intră în incinta blocului în care locuia, vălul magic în care se înfăşurase începu să se risipească, făcând-o din nou vizibilă celor din jur.

— Am primit vreun mesaj, Henry? îl întrebă pe portar.

— Astăzi nu, domnişoară.

Zâmbi în semn de mulţumire şi luă liftul până la etajul al şaptelea. Sydney locuia dinadins într-o clădire banală. Nimănui din Lumea Nevăzută nu i-ar fi trecut prin gând să o caute aici. Snobismul de care ei dădeau dovadă devenise pe cât de folositor, pe atât de predictibil. În urmă cu şase luni, atunci când se mutase în locul acesta, înălţase mai multe scuturi care n-au fost însă puse la încercare şi cu atât mai puţin încălcate.

Încuie uşa în urma ei, după care se descălţă de pantofi, rotindu-şi încheieturile şi încercând să alunge durerea din oase. Scoase telefonul din buzunar şi tastă mesajul de consimţământ către Laurent.

Gata.

Cu picioarele goale, Sydney se îndreptă spre insula din bucătărie şi îşi turnă un pahar de vin roşu. Deja pusese roţile în mişcare. Nu Roata Norocului, nu avea răbdare pentru toate fasoanele Lumii Nevăzute. Roata norocului ei era acum în mişcare.

Sorbi în timp ce savura aroma vinului, bucurându-se de buchetul bogat al licorii. Plăcerea aceasta pe care i-o oferea simplul răsfăţ al unui pahar de vin ori de câte ori îi dorea inima era ceva cu totul nou. Se străduise din greu şi îşi îngăduia să se bucure din plin de clipa aceasta.

Va fi bine să lucreze împreună cu Laurent. Îşi dorise să găsească o Casă candidată, sperase chiar să îi apară în cale un străin. Un magician ce nu apucase să fie titular al unei Case, prea puţin dispus să accepte ca literă de lege toate secretele murdare ale Lumii Nevăzute. Cineva care ar fi fost în stare să vadă lucrurile asemenea ei şi care ar fi putut să-i fie în cele din urmă un aliat.

Sydney era hotărâtă să scoată din negura umbrelor toate acele secrete murdare şi să le aducă la lumina zilei, ori, de va fi nevoie, de la lumina focului pus chiar de ea ca să ardă din temelii Lumea Nevăzută.

Ridică paharul şi închină în cinstea acestui gând.

Dintr-odată, un tremur îi zgudui tot corpul. Vinul se revărsă peste buza paharului, căzând în stropi sângerii. O durere surdă o fulgeră şi i se cuibări în încheieturile mâinilor şi în umeri, sleind-o de puteri, cuprinsă în ghearele frigurilor. Broboane de sudoare îi apărură pe piele.

Acesta era preţul pe care trebuia să îl plătească pentru magia de astăzi.

Sydney aşeză paharul pe masă şi trase adânc aer în piept, căutând să liniştească cu o răsuflare tremurul, durerea şi secătuiala din oase. Îşi adună toate puterile până când se simţi din nou sigură pe picioare şi, cu toate că durerea era încă acolo, de-acum ajunsese să o stăpânească. Era obişnuită să îşi stăpânească durerea. După mult timp şi tot atâtea chinuri, devenise un fel de specialitate a ei. Ridică încă o dată paharul, de data aceasta ţinându-l ferm în mână, după care sorbi o înghiţitură de vin.

II

La ora 12:01 noaptea, atunci când din vinul festiv nu mai rămăsese decât un pahar pus la uscat în suportul de vase, Sydney stătea pe malul sudic al heleşteului din Central Park. Aprindea chibrituri cu scântei scăpărând din vârfurile degetelor. Una, două, trei scântei.

Înainte ca fumul celei din urmă să se risipească, din apele întunecate îşi făcu apariţia o barcă din lemn. Veche şi hărtănită, arăta de parcă cea mai mică atingere putea să o scufunde. Barca se lovi uşor de mal, aşteptând.

Sydney se urcă în barcă, iar aceasta porni la drum, trosnind şi legănându-se. Sydney rămase în picioare. Magia care propulsa barca nu ajunsese până la băncuţele ce şiroiau de apă, iar Sydney nu avea de gând să facă nimic tocmai aici unde Casa ar fi putut să o vadă. Iar Casa ar fi văzut-o fără îndoială. Casa vedea tot.

Întunericul se înteţi, iar din tenebrele lui zări contururile Casei Umbrelor. Tăinuită şi joasă, se ridica deasupra apei în toată ticăloşia ei, îngrămădită parcă pe o insulă de oase şi suferinţă, o matahală ce se iţea în vârful unui loc ce n-ar fi trebuit să existe niciodată. Locul acela fusese odată casa ei, din ziua în care fusese dată ca să plătească datoria altora până când a fost îndeajuns de puternică să deschidă uşile acelei Case şi să iasă de acolo.

Sydney o ura din tot sufletul.

Barca se izbi uşurel de treptele Casei, iar Sydney păşi înăuntru.

Era frig. Frigul acela care trecea prin tălpile încălţărilor îi intra în oase până când înţepenea de durere. Nu avea voie să folosească niciun fel de magie fără voia Casei câtă vreme se afla dincoace de uşile sale, nu fără luptă. Casa nu avea să îi arate nicio urmă de îngăduinţă, iar Sydney o ştia prea bine de multă vreme. Era o chestiune de mândrie să nu cerşească bunăvoinţa Casei. Cu spatele drept şi capul sus, Sydney se încăpăţână să nu tremure. Să nu arate nicio slăbiciune.

Nu avea de gând să lase nimic din ceea ce Casa nu luase deja de la ea, iar Casa îi luase deja din plin.

Luminile pâlpâiră pe zidurile Casei. Pe sub apă, se aprinseră scântei asemenea unor licurici sub luciul gheţii. Singurul sunet ce se auzea era ecoul înfundat al paşilor ei.

Casa ar fi putut să o aducă direct înaintea Sharei. Ar fi putut să o aducă într-o încăpere încălzită şi bine luminată. Ar fi putut face o mulţime de lucruri care să-i facă viaţa mai uşoară lui Sydney.

Fireşte, ar fi putut la fel de bine să o ţină prizonieră într-un labirint până când ea ar fi căzut sfârşită de oboseală, ar fi putut să se surpe podeaua deasupra unui beci, întemniţând-o, sau i-ar fi putut oferi o mulţime de alte neplăceri la fel de fatale. Ar fi putut-o sili să treacă pe lângă camerele în care magia era extrasă din trupurile locatarilor mai puţin norocoşi ai Casei, aceia care erau storşi de toate puterile şi aruncaţi cât colo, aceia care nu aveau să mai plece niciodată. Ar fi putut-o face să asculte ţipetele, urletele ce ieşeau din gâtlejuri sfâşiate, rugăminţile sfâşietoare. I-ar mai fi putut aduce mirosul sângelui şi al fricii. Sau ar fi forţat-o să privească, să vadă şi să simtă din nou ceea ce mai fusese silită să îndure.

Cele dintâi amintiri pe care Sydney le avea erau despre încăperile acelea. Urmele vechilor răni îi stăruiau fantomatice pe piele, în vreme ce ecoul ţipetelor de demult i se ridică în gât.

Înghiţi cu greutate. O plimbare mai lungă prin frig şi întuneric era de acum o nimica toată.

— Ai întârziat.

Glasul Sharei se auzi înainte ca luminile să se aprindă. Lumini albastre, atât de îngheţate încât parcă te ardeau, ascuţeau şi mai tare umbrele. Casa era într-o dispoziţie proastă astăzi, se vede treaba.

Sydney nu răspunse. Nu avea nicio importanţă că aprinsese scânteile la ora stabilită, nici că dispoziţia Casei era cea care o făcuse să întârzie. Nu erau nici locul, nici momentul pentru o conversaţie.

— Trag nădejde că te-ai descurcat mai bine în restul

zilei.

Glasul Sharei era la fel de rece ca marmura în care părea cioplit chipul ei. Palidă şi străvezie după ce îşi dusese toată viaţa în Casa Umbrelor, Shara purta părul lung şi încâlcit, asemenea unei vrăjitoare medievale, iar rochia părea ţesută din umbrele pe care le stăpânea. Ochii albastru-deschis luciră în întuneric. Sydney nu o auzise niciodată vorbind cu blândeţe.

— Ce ai să îmi raportezi?

— Aşa cum mi-ai cerut, am semnat un contract de angajament cu o Casă pe durata Turnantei, răspunse Sydney.

Avea un plan, iar acesta era doar începutul.

— Despre ce Casă este vorba?

Shara se apropie, cu umbra lungindu-se înapoia ei. Umbra sclipi apoi în lumina pâlpâitoare, dar marginile ei erau line, nesfâşiate.

— Laurent Beauchamps.

Sydney simţi durerea în mâini şi frigul ce îi îngheţa părul.

Nici nu mai încăpea îndoială că Shara se simţea în largul ei.

— O Casă candidată. E o alegere foarte interesantă.

Sydney rămase tăcută. Dacă Shara avea de gând să pornească o ceartă, doar ca să o poată dojeni pentru un motiv sau altul, ar fi lăsat să se înţeleagă asta în cel mai scurt timp. Fără să aibă un motiv întemeiat, Sydney nu voia să spună nimic ce ar fi putut regreta mai târziu. Anumite lucruri trebuiau să rămână sub tăcere, cu atât mai mult aici.

— Prea bine. Continuă aşa cum ne-am înţeles. Nu mai am nimic de adăugat de data asta.

Sydney se întoarse pe călcâie.

— Fireşte, cu excepţia contractului, făcu Shara cu voce mieroasă, aproape încântată pentru prima dată de când se întâlniră.

Fireşte, cu această excepţie.

Cu mult timp înainte de a-şi lua angajamentul faţă de

Laurent, pentru a-l ajuta să îşi dobândească legitimitatea în ochii Lumii Nevăzute, Sydney se aflase în slujba Casei Umbrelor. Prea puţină însemnătate avusese că ea nu primise de bunăvoie să încheie acel contract. Casa păstra evidenţe minuţioase ale tuturor datoriilor. Era cale lungă până când Sydney va fi reuşit să le plătească pe ale sale.

Pe o măsuţă de lângă Shara se găseau contractul, un toc de scris şi un cuţit cu mânerul de os. Lama lui era mai întunecată decât o umbră adâncă, iar tăişul, la fel de ascuţit şi pătrunzător cum era adevărul.

Cu o mână Shara luă cuţitul, iar cu cealaltă adună faldurile umbrei lui Sydney. Cum stătea ea acolo nemişcată, simţi că i se face pielea de găină, însă senzaţia era doar pe dinăuntru, ca şi cum i-ar fi venit să vomite şi să tremure în acelaşi timp.

Shara tăie şi despică în carne vie până ajunse să înmoaie tocul în sângele ei. Sydney nu simţi altceva decât mânia care îi încingea sufletul, ca sarea presărată pe rană. Mai păţise asta şi, probabil, avea să i se întâmple din nou, totul din pricina acelei datorii fără de capăt, iar asta era cel mai rău.

Se sili să nu se mai gândească la nimic şi semnă, şi de data aceasta. Semnă, aşa cum o făcea de fiecare dată când era chemată aici şi aşa cum o va face iar şi iar până când va izbuti să echilibreze balanţa blestematei datorii şi va fi liberă. Doar Umbrele vor hotărî când va veni şi momentul acela, aşa că Sydney nu putea nici măcar să numere zilele pe care le mai avea de aşteptat.

În ziua în care semnase pentru prima oară contractul, se consolase cu gândul că întregul ritual şi toată durerea aceea vor fi mult mai uşor de îndurat. Se înşelase amarnic. Cel puţin reuşise să-şi controleze tremurul mâinii, se gândea ea, în timp ce lacrimile, agăţate de gene, se desprindeau şi îi îngheţau pe obraz.

— Vei fi chemată din nou când va fi nevoie de tine şi nu vei mai întârzia, spuse autoritar Shara. Asta este tot.

Sydney plecă fără să se uite în urmă. Casa îi deschise de îndată uşile spre barca pe jumătate plină de apă care o

duse de acolo. Cu pumnii încleştaţi şi unghiile înfipte în carne, Sydney alungă din minte suferinţa pe care i-o provoca rana proaspătă şi lăcrimândă din umbra ei şi se concentră asupra durerii surde din palme, asupra pădurii dimprejur şi a apei de sub picioarele ei, asupra aerului nopţii mângâindu-i pielea, până când ajunse pe malul celălalt şi barca se pierdu înapoi în noapte.

În timp ce se îndepărta de lac, îşi lăsă mintea pradă propriilor planuri. Cele al căror punct de plecare coincidea cu al Umbrelor, dar se terminau cu totul altfel.

Adânc ascunsă în măruntaiele Casei Umbrelor, Grace Valentine zăcea în frig şi întuneric şi aştepta să i se usuce sângele de pe mâini. Îşi îndoi degetele, tresărind de fiecare dată când rănile nevindecate se deschideau din nou.

Mâinile o chinuiau cel mai mult, durerea zăbovea acolo la fel ca magia. Tăieturile care îi brăzdau braţele îi aminteau de fiecare dată cum ajunsese ea aici şi îi făceau mâinile să sângereze, iar încleştarea pumnilor redeschidea vechile răni.

Scăpase parcă mai ieftin astăzi când trebuise să îndure doar cât îi sfredeliseră mâinile. Părea că în ultimele săptămâni sau luni sau poate chiar mai mult – nu mai era sigură cum se scurge timpul aici, chiar şi atunci când Casa nu îi dădea peste cap percepţia realităţii ca să înrăutăţească şi mai mult lucrurile –, nu îi mai lua atât de multă vreme să i se scoată magia din trup şi să i se provoace durere pentru a spori puterea colectată. Mai degrabă, acum petrecea tot mai mult timp învăţând cum funcţionează magia unică a Umbrelor.

Chiar şi asta îi făcea rău. Totul era o suferinţă aici, câteodată chiar şi respiraţia. Dar era o durere ceva mai suportabilă. Dacă era încă în stare să îndure noul tip de durere în spatele căruia se ascundea puterea, dacă reuşea să înveţe ceea ce îi arătau Umbrele, atunci ar fi putut folosi magia ca să poată pleca din locul acesta.

Ştia că aşa ceva se mai petrecuse o singură dată, cu mult înainte ca ea să fie ascunsă aici. Simţise frământarea

Casei rănite reverberând prin pereţii săi atunci când altcineva avusese sorţi de izbândă. Zăvorî gândul cât mai adânc în inima ei.

Ascunsă şi uitată de lume, Grace Valentine zăcea în negura Casei Umbrelor. Sângele i se usca pe braţele de pe care începu să numere cicatricile ca să cheme somnul. Visă doar răzbunare.

Miranda hotărâse să fie ea însăşi cea care intervievează candidaţii pentru poziţia de campion al Casei Prospero. Toate erau bune şi frumoase când pretendenţii debordau de magie ostentativă, pentru că oricum le-ar fi cerut o demonstraţie a competenţelor înainte de a lua o decizie, însă ceea ce conta era tocmai campionul care urma să reprezinte Casa. Iar ea voia să se încredinţeze că va fi acceptat de Casă.

Miranda mai voia să se convingă că, dacă nu îl va plăcea, va fi în stare măcar să îl respecte. Câştigătorul şi magia lui vor fi cei care vor reprezenta Casa Prospero, vor fi imaginea ei. Puterea şi îndemânarea erau importante, însă caracterul avea o însemnătate la fel de mare, cu atât mai mult cu cât deciziile pe care campionul urma să le ia în luptă puteau fi decisive. Întotdeauna exista riscul ca luptătorul, ale cărui planuri nu coincideau cu ale ei, să facă alegerile greşite sau chiar pe cele care i-ar servi propriilor lui interese. Mai mult, atunci când duelurile aveau să devină mortale, ea avea să-i pretindă acelui cineva să îşi dea viaţa pentru Casa ei. Şi voia să se încredinţeze că acela va fi dispus să o facă.

Ultimele pregătiri pentru interviurile din acea dimineaţă o găsiră pe Miranda în timp ce aduna o vrajă defensivă pe care şi-o înfăşură în jurul degetelor şi îi dădu apoi drumul într-o călimară goală. Dacă spărgea sticla, vraja se declanşa instantaneu. Era puţin probabil că ar fi avut nevoie vreodată de ea, însă oricând putea să apară cineva care să atace Casa înainte chiar ca duelurile să înceapă. Era mai bine să fie pregătită.

Aruncă încă o privire de jur împrejurul biroului,

cântărind din ochi ordinea meticuloasă în care se găseau toate lucrurile de pe masa ei, cât de mult se desfăcuseră bobocii florilor din glastră – flori cu petale albe bătând în verde şi un parfum suav – aşezată pe o măsuţă alăturată, observând cum cădeau razele de soare pătrunse prin fereastra din spatele ei. Împinse doar un milimetru spre dreapta stiletul pentru scrisori, după care dădu aprobator din cap.

— În regulă! se adresă Casei. Trimite cel dintâi candidat.

Este unul care a fost înscris pe lista suplimentară.

De fapt, Casa nu avea propriul glas. Când devenise Conducătorul Casei, Miranda născocise oglinzile vrăjite, care depindeau de vocea şi de prezenţa ei. Atunci când Casa voia să spună ceva, fără să fi primit vreo cerinţă, cuvintele îşi făceau apariţia pe luciul oglinzii, însoţite de un dangăt surd. Nimeni altcineva din acea încăpere nu ar fi putut să vadă ori să audă ceva. Vraja îi permitea, de asemenea, să răspundă în gând, astfel că, la nevoie, Miranda putea purta o discuţie complet ascunsă tuturor.

Ridică din sprânceană, intrigată de îndrăzneala Casei. Ian Merlin intră în biroul ei, iar Miranda îşi puse mâna stângă pe masă, cât mai aproape de sticluţa cu vrajă.

— Bună ziua, doamnă Prospero!

El înclină din cap doar atât cât cereau bunele maniere. Se îmbrăcase de asemenea foarte cuviincios, într-un costum negru, bine croit şi deloc strident. Oricine altcineva poate ar fi lăsat să treacă neobservate aceste detalii, însă nu şi ea, care aprecie efortul tânărului.

— Ian. Aveam cumva o întâlnire stabilită? întrebă Miranda, insinuând doar o uşoară curiozitate.

Cu mişcări precise, Ian se aşeză în fotoliul elegant din faţa ei.

— După cum am aflat, Casa dumneavoastră are nevoie de un campion. Aş vrea să vă conving că eu trebuie să fiu acela.

Miranda văzuse magia de care era el în stare şi în alte împrejurări. Nu avea nevoie de un test de îndemânare, dacă exista un magician mai puternic decât Ian, atunci

Miranda nu îl întâlnise încă.

— Iartă-mă că amintesc ceea ce este evident deja, dar tu eşti Moştenitorul Casei Merlin.

Asta nu însemna nicidecum că nu putea să reprezinte orice altă Casă, să intre în luptă şi să încerce să-şi întemeieze propria Casă, însă nu era ceva obişnuit.

— Mai mult de atât, în ultima vreme nu ai fost foarte prezent în viaţa Lumii Nevăzute. Aşa încât sunt oarecum surprinsă să te văd aici, în faţa mea.

— V-aţi păstrat darul eufemismului, spuse Ian. Ar trebui să ştiţi că nu sunt Moştenitorul Casei Merlin. Am renunţat la toate drepturile odată cu plecarea mea. Tata nu a numit-o încă pe sora mea Moştenitoare, întrucât speră că mă voi răzgândi, ceea ce nu intenţionez să fac.

— Înţeleg.

Miranda îşi îndreptă spatele în fotoliu în timp ce cumpănea. Să-l fi angajat însemna să dea lovitura, dar nu putea şti deocamdată ce ar fi avut el de câştigat de aici.

— De ce Casa Prospero? De ce nu profiţi de şansa pe care ţi-o oferă Turnanta ca să îţi întemeiezi propria Casă?

— Nu îmi place cum funcţionează Lumea Nevăzută. Intenţionez să o schimb şi îmi va fi mult mai uşor să o fac pornind din interiorul unei Case puternice şi consacrate. În plus, tatăl meu nu vă simpatizează prea tare şi am chef să îi mai scot câţiva peri albi. Şi o pot face de minune dacă vă ajut să câştigaţi Turnanta, implicit să îi suflaţi de sub nas conducerea Lumii Nevăzute.

Ian făcu o pauză.

— Vă rog să îmi iertaţi francheţea, dar e mai bine să fii onest.

Miranda bătu uşurel darabana în tăblia mesei. Argumentul lui era unul demn de apreciere.

— Nici eu nu îl simpatizez prea mult pe Miles, iar felul în care a condus Lumea Nevăzută în ultimii treisprezece ani îmi place cu atât mai puţin. Dar aş dori să ştiu ce fel de idee voi sprijini. Ce anume speri să schimbi?

— Dependenţa de Casa Umbrelor. Dacă mă veţi angaja şi dacă, la finalul Turnantei, Casa Prospero va ajunge la

conducerea Lumii Nevăzute, trebuie să mă ajutaţi ca să pun capăt acestei situaţii. Înţelegeţi de ce am nevoie de sprijin din exterior?

Casa Umbrelor a fost fondată de însăşi Casa Merlin prin stră-străbunicul lui Ian, cel care a început vraja ce le permitea membrilor Lumii Nevăzute să profite de o zestre de magie depozitată, să îşi folosească propria magie fără niciun sacrificiu personal, în schimbul unui sacrificiu oferit de fiecare Casă o dată la câte o generaţie. Aşa se face că, deşi Roata Norocului se tot învârtea, Casa Merlin rămăsese de atunci la putere.

— Cred că m-aş putea lăsa convinsă, zise Miranda sec. Mai doreşti şi altceva?

— Nu, răspunse el. Doar sprijinul de care am nevoie şi doar în aceste condiţii.

— Atunci îţi accept condiţiile, spuse Miranda. Ai vreo întrebare?

— Am văzut numele lui Grey pe lista Caselor Candidate. Cum doriţi să îl tratez într-un eventual duel?

Când i se confirmă faptul că fiul ei Grey urma să ia parte la viitoarea Turnantă, Miranda nici măcar nu clipi. Se aşteptase la aşa ceva din partea lui.

— Dacă va provoca la luptă Casa, îl vei trata în conformitate cu termenii contractului.

O întrebare foarte politicoasă şi un răspuns pe măsură, care nu însemnau altceva decât că Ian îl putea ucide pe Grey dacă avea să îl întâlnească într-o confruntare mortală. Ian aşteptă un moment. Cum Miranda nu mai adăugă nimic, se hotărî să continue el.

— În regulă. Este nevoie de o demonstraţie magică?

— Te-am urmărit crescând, Ian. Sunt destul de mulţumită de capacităţile tale magice. Sunt încântată să semnăm contractul dacă şi tu doreşti asta, spuse Miranda.

— L-am semnat deja.

Ian zâmbi şi îşi desfăcu palma dreaptă, răsfirându-şi degetele. În clipa aceea, primul sertar al biroului se deschise.

Miranda scoase teancul consistent de hârtii. Între ele se

afla acordul standard, modificat pentru a corespunde condiţiilor lui de plată. În partea de jos a paginii se afla şi semnătura lui, în cerneală ce nu apucase încă să se usuce.

— Şi dacă nu am fi ajuns la o înţelegere?

— Ar fi rămas o pagină goală. Şi aş fi fost foarte dezamăgit.

Ian făcuse toată vraja aceea în timp ce şedea în faţa ei. Foarte elegant, se gândi Miranda, de vreme ce nu băgase nimic de seamă.

În timp ce semna, Miranda zâmbi încredinţată de gândul că acum Casa ei nu doar că va supravieţui acestei Turnante, dar va ieşi triumfătoare.

— Excelent! spuse ea. Casa Prospero îţi mulţumeşte pentru serviciile tale.

— Cred că va fi mulţumită.

Cu aceeaşi înclinare uşoară a capului, Ian îşi luă rămas-bun şi plecă.

Miranda privi în urma lui şi auzi uşile Casei închizându-se.

— Mulţumesc, îi spuse Casei. Va fi destul de interesant.

Dacă avea vreo părere, Casa nu i-a împărtăşit-o. Oglinzile au rămas mute.

Harper apăsă butonul „Trimite” şi expedie documentul ce conţinea CV-ul, îşi roti capul într-o parte şi în cealaltă până când auzi un pocnet în ceafa înţepenită, după care se lăsă pe spate în scaunul de la birou. Închise ochii, îşi luă avânt şi înclină scaunul pe picioarele din spate, lăsându-l suspendat cu doar un milimetru înainte de a se răsturna, după care reveni la loc cu o bufnitură. Îşi petrecuse ultimele luni studiind cu ce se ocupă aşa-numitele Departamente de Proiecte Speciale ale firmelor exclusiviste de avocatură din New York. Toată documentarea aceea i-a luat ceva timp, pentru că nu era unul dintre serviciile pe care le găseai de obicei în prezentarea unei case de avocatură. Existenţa unui Departament de Proiecte Speciale însemna, aproape întotdeauna, că firma respectivă se ocupa de problemele

juridice ale uneia sau mai multe Case ale Lumii Nevăzute. Se vede treaba că magicienii aveau şi ei nevoie de avocaţi.

Să lucreze pentru o firmă, pe a cărei listă de consultanţă figura aproape sigur cel puţin un magician, îi putea deschide o uşă spre Lumea Nevăzută, una care chiar ducea într-acolo. Două dintre firmele cărora le trimisese de curând CV-ul o respinseseră în timpul facultăţii, pe când nici măcar nu auzise despre Lumea Nevăzută. Acum, amândouă se arătaseră încântate să primească veşti din partea ei. Urma să se prezinte la un interviu la cea de-a treia firmă, săptămâna aceasta.

Va face tot ce îi va sta în putinţă ca să intre în lumea aceea. Avea o promisiune de îndeplinit.

Pe peretele din faţa biroului ei era agăţată o fotografie înrămată care le înfăţişa pe Harper şi pe cea mai bună prietenă a ei, Rose Morgan. Zâmbeau, îmbrăţişate şi radioase. Rose a fost cea care a învăţat-o să aprindă o lumânare prin magie şi care s-a încumetat să întredeschidă uşile Lumii Nevăzute, lăsând-o pe Harper să tragă cu ochiul înăuntru.

În urmă cu doi ani, Rose a fost ucisă, iar Harper a fost cea care i-a găsit trupul.

Reuşise să ajungă la timp. Atât cât să zărească un bărbat, cu faţa ascunsă de umbre, ce se ridica de pe cadavrul lui Rose cu mâinile pline de sânge. Ajunsese la timp cât să îl vadă cum deschide o uşă în întuneric cu aceleaşi mâini însângerate, păşeşte dincolo şi se face nevăzut. Nu mai încape vorbă că nimeni nu i-a dat crezare atunci. Fireşte că s-au arătat înţelegători, au dat vina pe şocul pe care îl suferise după ce şi-a găsit cea mai bună prietenă măcelărită, dar nu au luat-o niciodată în serios. Abia când situaţia s-a înrăutăţit, şi-a dat seama ce se întâmplă. Dacă i-ar fi spus cineva aceeaşi poveste, poate că nici ea nu ar fi crezut-o.

Poliţia nu avea nicio pistă. Harper nici nu spera că vor găsi una vreodată. Rose spusese că singurul lucru la care Lumea Nevăzută se pricepea cel mai bine era să îşi ţină ascunse secretele. Aşa că Harper s-a hotărât să găsească

drumul spre acea lume.

Va reuşi să intre în acea lume, va afla cine a omorât-o pe Rose şi îi va face în cele din urmă dreptate celei mai bune prietene pe care a avut-o.

Harper îşi trecu degetele peste fotografia lui Rose, apoi reveni la computer. Introduse o parolă şi deschise fişierul criptat. Era documentul în care păstra toate informaţiile legate de magie şi magicieni. Însemnă pe hartă toate locurile în care se aflase ieri. Rose îi spusese că magicienii obişnuiesc să locuiască în aceleaşi zone ale oraşului, formând adevărate enclave, un soi de echivalent magic al cartierului miliardarilor[1]. Harper nu avea destule indicii pentru a face presupoziţii deocamdată – însemnase zona de lângă Central Park, dar toată lumea mergea acolo, aşa că nu voia să îi dea prea mare însemnătate –, însă putea oarecum să vadă cum prinde contur un anumit tipar. Cele mai multe rezultate erau doar nişte prostii, în afara unui link care o trimitea spre pagina noului număr al iluzioniştilor Penn şi Teller[2]. Nu era tocmai genul de magie pe care îl căuta, însă l-a însemnat pentru mai târziu. Spectacolele lor erau întotdeauna amuzante.

În clipa următoare îi apăru în faţa ochilor o înregistrare video pe YouTube. Înregistrarea avea douăzeci şi şapte de secunde şi era încărcată sub titlul „Sxxxy Hogwarts”. Poate că nu era nimic interesant şi mai târziu va regreta că i-a dat drumul, dar erau doar douăzeci şi şapte de secunde şi nu era nevoită să urmărească filmul până la capăt dacă nu merita.

Porni filmuleţul, se crispă şi mări imaginea de pe ecran. În colţul din dreapta al ecranului, undeva în spate, se vedea turla Bisericii Trinităţii.

Era aceeaşi intersecţie în care se aflase şi ea cu o zi în

[1] În orig. *Billionaires' Row,* numele dat clădirilor rezidenţiale luxoase situate în capătul sudic al Central Park, în cartierul Manhattan, New York.

[2] Penn şi Teller (Penn Fraser Jillette şi Raymond Joseph Teller) – un duo de magicieni şi oameni de televiziune americani, format la sfârşitul anilor 1970, ale căror spectacole îmbină prestidigitaţia şi comedia.

urmă.

Înregistrarea sări, se opri şi dintr-odată… apăru ea. Magiciana stătea în mijlocul intersecţiei, iar maşinile zburau pur şi simplu în jurul ei.

Maşini. Maşini care *zburau.*

Până şi sub forma acelei înregistrări, magia era atât de puternică, încât Harper simţea că îi explodează capul de durere doar privind-o, însă a revăzut-o de nenumărate ori. Dincolo de durere, adrenalina începuse să îi gonească prin corp, săgetându-i venele. Asta era! Asta era ceea ce căutase!

Maşini care zburau. Zburau prin aer de parcă nu ar fi fost nimic neobişnuit. Al naibii de necrezut! Aproape că uitase să respire în timp ce privea încă o dată filmul de pe ecran.

Înregistrarea se opri. Dispăru. Apoi îi apăru afişat mesajul care o anunţa că înregistrarea se încarcă din nou. Harper pierdu semnalul de internet. Ştia deja ce înseamnă asta. Aflase că secretele Lumii Nevăzute se apără singure. Se blestemă în gând pentru că nu îi trecuse prin minte să facă o captură de imagine ca să aibă măcar fotografia acelei femei.

Când semnalul de internet reveni, înregistrarea deja dispăruse.

Harper se lăsă pe spate în scaun şi se strădui să gândească pe cât putea de raţional. Aceasta era doar o înregistrare video, care confirma ceea ce ea ştia deja: magia exista, iar ea fusese îndeajuns de aproape să ia legătura cu cineva care era într-adevăr capabil să o înfăptuiască.

Totuşi. De doi ani tot încerca, iar acum părea că se apropiase cel mai mult. Nu pricepuse cu adevărat ce voia să spună Rose atunci când vorbea despre Lumea Nevăzută şi despre cât de bine îşi ţinea ea secretele ascunse până la înmormântarea prietenei sale, atunci când a încercat să stea de vorbă cu părinţii ei. Luaseră cina împreună de două ori chiar în casa lor, însă fără ajutorul lui Rose nu a mai reuşit să găsească locul. Adresa o nimerise, iar odată

ajunsă acolo a dat peste un magazin Apple dintr-un district comercial, însă nici urmă de casa aceea elegantă dintr-un cartier liniştit. Sunase la toate numerele de telefon din agenda lui Rose şi de fiecare dată nu auzea nimic altceva decât zgomot alb.

Încetul cu încetul, şi-a dat seama că singura cale de a găsi pe cineva care să o poată ajuta era să caute un magician în carne şi oase căruia să îi povestească tot ceea ce văzuse în acea noapte, înregistrarea aceasta era dovada că tocmai găsise pe cineva.

Harper se frecă la ochi şi îşi roti umerii pentru a alunga încordarea. Se ridică apoi şi îşi făcu o cafea. Mai avea o mulţime de contracte de verificat.

Grey stătea în picioare pe mocheta uzată care acoperea podeaua unui hol în care miasmele de mucegai şi varză fiartă se amestecau neplăcut. Atinse yala de la uşa apartamentului şi scoase din gâtlej un sunet care aducea cu un fel de ţăcănit. Metalul deveni rece sub degetele lui şi siguranţa încuietorii se retrase. Răsuci cheia în broască şi deschise uşa.

Odată ajuns înăuntru, trase zăvorul şi aşa inutil, după care puse lanţul cu atât mai nefolositor, şi activă siguranţa, care încălca de fapt termenii contractului de închiriere.

— Clădirea este prevăzută deja cu yale, nu mai ai nevoie de altele. Trebuie să pot intra în apartament dacă se sparge vreo conductă sau altceva, spusese proprietarul.

Grey dăduse ascultător din cap, semnase contractul, după care îşi instalase propria yală. Banii pe care îi plătea pentru chirie însemnau de fapt că yalele proprietarului erau la fel de eficiente precum lanţul de la uşă.

Astăzi urma să instaleze încă un rând. Înfipse mai multe piuneze în ramele ferestrelor, întinzând peste geam, de la o piuneză la alta, un fir subţire. Păşi până în mijlocul apartamentului şi începu să bată din palme fără un ritm anume. Mirosul de metal încins se răspândi în aer.

Se înecă din pricina izului greu şi îşi strecură mâna prin

reţeaua de fire ca să deschidă fereastra.

— Fir-ar să fie!

Se alese cu o zgârietură în palma stângă de unde începu să curgă sânge. Era prea mare bătaia de cap să scoată firul şi să invoce din nou vraja, aşa că lăsă duhoarea magiei să se amestece cu toate celelalte miasme ale locului. După câteva minute nu se va mai simţi nicio diferenţă.

Ura apartamentul acesta mizerabil, cu podelele lui crăpate, cu vasul de toaletă care curgea întruna şi invazia de gândaci. Imediat ce se va încheia Turnanta şi va primi dreptul să întemeieze o Casă, o va şterge de aici. Bătu cu degetele într-un ciob de oglindă, atârnat pe perete.

— Nu mai e mult până atunci.

Oglinzile erau motivul pentru care invocase o protecţie suplimentară, cu toate că locuinţele particulare reprezentau teritoriu interzis, cu excepţia cazurilor în care deveneau loc de desfăşurare a unei confruntări, iar până acum nu lăsase pe nimeni să vadă unde locuia el de fapt. Nici măcar Laurent nu fusese vreodată aici şi era al naibii de sigur că nu avea de gând să găzduiască o confruntare în gaura asta de şobolan.

Oglinzile demonstrau că nu totul se desfăşura mereu conform planului într-o Turnantă şi îi aminteau mereu ceea ce i se furase. O vrajă care nu a funcţionat aşa cum trebuie şi oglinda s-a făcut zob. Un ciob mai mare a zburat prin aer şi s-a înfipt în tatăl său, omorându-l pe loc. Un ciob ceva mai mic, pe care îl păstrase în toţi aceşti treisprezece ani, ajunsese în umărul lui Grey. Avea pe atunci doisprezece ani.

Magia lui nu şi-a revenit niciodată în întregime după rana aceea. Totuşi, a învăţat între timp cum să compenseze pierderea. Deschise dulapul de deasupra cuptorului şi scoase de acolo un borcan aproape gol. Un singur oscior, care se izbi de pereţii transparenţi. Azvârli osul într-un mojar şi mârâi câteva cuvinte pline de consoane.

Atmosfera se încinse în încăpere, iar osul se prefăcu în pulbere. Grey turnă din plin miere până reuşi să omogenizeze toate particulele, apoi vin, ca să acopere

gustul şi îndoi cu apă toată compoziţia, astfel încât să o poată sorbi.

Pulberea de oase îl zgârie totuşi pe gâtlej. Avea mai mult gust de pietriş decât de miere. Dar pietrişul acela era plin de magie – magie care avea să vină în ajutorul propriei lui puteri.

Grey aşează mojarul în chiuvetă alături de restul vaselor. Va trebui să iasă în curând ca să îşi reîmprospăteze proviziile, însă ce avea acum îi ajungea să treacă de prima provocare. Iar când Turnanta se va fi încheiat – când va avea propria lui Casă şi, posibil, toată puterea Lumii Nevăzute – nu va mai fi nevoit să apeleze la aşa ceva. Va avea ceea ce era menit să îi aparţină dintotdeauna.

III

Miles Merlin, un bărbat cu o figură leonină şi cu o coamă de păr argintiu asemenea, cu un nas ce părea tăiat în stâncă şi ochii ageri de un albastru-deschis, era acum conducătorul Lumii Nevăzute. Dar până şi el trebuia să se supună Roţii Norocului, la fel ca toţi ceilalţi oameni ce trăiau în lumea lor. Casa Merlin trebuia să înfrunte în rând cu toate celelalte Case riscurile pe care le aducea cu sine o Turnantă – pierderea poziţiei şi a puterii, ce era mereu compensată de şansa de a dobândi prestigiul mult visat. Era o competiţie măreaţă şi încântătoare, pe care el o savura din plin.

Cu toate că desfăşurarea oficială a jocului consta într-o serie de dueluri prin care o Casă – consacrată sau candidată – este asmuţită împotriva celeilalte, Turnanta însemna mult mai mult. Competiţia era în sine o veritabilă strategie – trebuia să cumpăneşti bine pe care dintre Case le puteai provoca la luptă încă de la început şi pe care dintre ele era mai bine să le păstrezi pentru mai târziu, atunci când duelurile mortale deveneau obligatorii. Odată pornit jocul, toate acestea nu mai erau probleme la care să poţi medita în linişte. Deja alianţele erau stabilite, promisiunile făcute, iar prietenia candidaţilor fără de Casă era îndelung cultivată. Seara aceasta era însă hărăzită liniştii. Seara aceasta era dedicată propriilor lui planuri.

Aşezat în capul mesei de marmură albă din bucătărie, în timp ce se desfăta cu o porţie generoasă de friptură şi cartofi pe care el însuşi îi pregătise, Miles frunzărea o serie de imagini pe ecranul tabletei. Fiecare participant la Turnantă trebuia să se înregistreze şi să îşi desemneze un campion. Miles studia lista în căutarea punctelor nevralgice. Momentele acestea şi anticipaţia nerăbdătoare erau întotdeauna favoritele sale. Atunci avea senzaţia că ţine în mâna sa toate cărţile şi toate posibilităţile.

Câştigase ultima ediţie a competiţiei, ducând încă o dată Casa Merlin pe culmea Lumii Nevăzute, consolidându-şi

poziţia, dar şi influenţa asupra evoluţiei evenimentelor din lumea Banalilor, deopotrivă. Nu câştigase pentru că era cel mai bun magician, nu îşi făcuse nicio clipă iluzii în legătură cu rezultatul pe care l-a obţinut. Câştigase pentru că fusese în stare să descopere punctele slabe şi să le exploateze. Pentru că era destul de inteligent ca să asmuţă Casele periculoase unele împotriva altora şi să rămână pe margine până când se linişteau apele.

Turnanta sosise din nou şi repede, poate mai repede ca niciodată. Era mult prea devreme. Treburile nu fuseseră rezolvate, existau incertitudini mari, chiar în sânul Casei sale. Se aşteptase ca Ian să îşi fi cerut deja iertare, să se fi întors acasă. Doar speranţa acelei reîntoarceri l-a făcut să întârzie numirea unui campion. Iar acum, când mai avea doar câteva ceasuri la dispoziţie, se afla încă în aşteptare.

Merlin continua să mănânce în timp ce citea, tăind felii subţiri din friptura gătită în sânge. Turnanta nu era doar o ocazie de a spori influenţa Casei Merlin. Trebuia să fie atent. Să împingă întreaga Lume Nevăzută – fie direct, fie mai pe ocolite – în direcţia pe care o dorea el. Se găseau câţiva oameni pe lista aceasta care l-ar fi putut ajuta, unii chiar de bunăvoie. Îşi făcu unele însemnări, sublinie câteva nume, amestecă în gând cărţile de joc, cântărindu-şi strategia.

Apoi se opri. Laurent Beauchamps angajase o străină. Asta era destul de ciudat. Magia care venea din afara Caselor era şi aşa destul de neobişnuită, dar să fie deja doi străini de felul acesta şi amândoi să se întâlnească şi să lucreze împreună, asta era cât se poate de bizar. Luă încă o îmbucătură şi sorbi apoi din vinul acela excelent de Burgundia. Perechea aceasta merita toată atenţia dacă reuşea să treacă de runda inaugurală. Orice izvor proaspăt de magie se cuvenea să fie urmărit îndeaproape, poate chiar cultivat. Iar dacă nu putea fi cultivată acea magie nouă, atunci trebuia înlăturată. În cele din urmă, existau totuşi anumite reguli.

Trecu la pagina următoare şi aproape că se înecă cu dumicatul. Scuipă bucata de carne pe jumătate mestecată

în şerveţel. Aşează furculiţa pe masă. Privi încă o dată fotografia. Făcu o grimasă şi împinse cât colo farfuria din faţa lui. Era de neconceput să se întoarcă în felul acela, după ce se lepădase de moştenire şi dispăruse fără urmă de ani buni. Furişându-se ca un câine şi gudurându-se după resturile azvârlite de Miranda Prospero.

Miles duse mâna la stomac şi apăsă uşor. Ultimele veşti avură darul să îi provoace deja o indigestie.

Totuşi, Ian era un băiat deştept. Acum, că se încheiase şi episodul lui de răzvrătire şi revenise în Lumea Nevăzută, va regreta hotărârea pe care o luase şi motivele prosteşti care îl îndepărtaseră de familie. Odată ce se va căi, Ian va putea fi extrem de folositor ca aliat al său din interiorul Casei Prospero. Hotărârile pe care le luau campionii în timpul confruntărilor erau de cele mai multe ori decisive. Oricum, dacă refuza în continuare să devină raţional, lui Miles nu i-ar fi venit prea greu să îl manipuleze în direcţia pe care şi-o dorea el. Fiul său fusese întotdeauna mult prea bun la suflet.

Merlin îşi notă să nu uite să o anunţe mâine-dimineaţă la micul dejun pe fiica sa, Lara, că o va numi campionul ce va reprezenta Casa, în locul fratelui ei. În ciuda tuturor hibelor sale, Ian îşi iubea sora şi nu concepea să îi facă vreodată rău. Lara îi împărtăşea această afecţiune fraternă, însă blândeţea nu era una dintre trăsăturile pe care cei doi fraţi le aveau în comun. Ceea ce însemna că, într-un fel sau altul, Casa Merlin putea învinge Casa Prospero într-un duel mortal. Iar lui îi va aduce o poziţie satisfăcătoare în clasamentul Turnantei. Iată! Deja se simţea mult mai bine. După ce se gândi puţin, se hotărî că merită un desert.

Dispozitivul de protecţie se activă după ce Ian încuie uşa în urma lui. Vestea despre noul campion al Casei Prospero se va răspândi cu repeziciune, dacă nu cumva o aflaseră deja cu toţii. Tatăl său se va mânia, însă erau nenumăraţi cei care îşi doreau să intre în graţiile lui Miles Merlin.

Nimic nu era mai uşor decât ca o vrajă rătăcită să îşi

rateze ţinta, ca un strop răzleţ de magie să aibă consecinţe neaşteptate şi vai, atât de tragice. Într-o Turnantă, accidentele nu doar că se petreceau, ci erau aşteptate de toată lumea, iar cel care era în stare să ajute la apariţia situaţiilor neprevăzute era tocmai tatăl său. Probabil că Miles avea deja o listă, întocmită în funcţie de poziţia ocupată în Lumea Nevăzută, cu persoane la care putea apela pentru a-l ajuta să rezolve problema fiului său recalcitrant.

Ian îşi pregăti un sandvici Caprese, după care luă laptopul şi ieşi în grădina de pe acoperiş, acolo unde putea sta deasupra oraşului, a zgomotelor şi a mulţimii, înconjurat de florile ce se ofileau în această vară târzie. La picioarele sale se întindea Central Park, chiar şi acum verde şi înflorit, iar de la înălţimea aceasta Ian reuşea să vadă umbrele ce se agăţau una de alta în preajma heleşteului. Casa Umbrelor se pricepea să rămână ascunsă. Dar el ştia prea bine că se află acolo, chiar dacă nu o putea vedea. Însăşi prezenţa ei era nefastă. Ceva ce nu ar fi trebuit să se petreacă niciodată şi care dăinuia acolo de mult prea multă vreme.

Mută şezlongul în aşa fel încât să nu aibă priveliştea sub ochi şi întoarse spatele Umbrelor.

După ce mâncă, deschise fişierul ce conţinea numele puţinilor magicieni pe care nu îi cunoştea: campionul lui Laurent Beauchamps, Sydney. Atât, niciun alt nume. Înregistrarea video pe care o avea începea după ce vraja era deja în plină desfăşurare, aşa că nu reuşise să vadă cum fusese pregătită. Dar uşurinţa cu care tânăra aceea stătea acolo şi precizia cu care mânuia totul erau fantastice.

Opri filmul şi mări imaginea. Nu se zărea nici măcar un strop de sudoare.

Ian nu ştia nimic despre ea. Nu provenea din niciuna dintre Case, nu frecventase cursurile niciuneia dintre şcolile obişnuite, dar se vede treaba că fusese bine instruită. Cel mai probabil era o Umbră. Ceea ce era foarte interesant. Nu auzise ca vreuna dintre ele să iasă de acolo

în ultima perioadă, nici măcar de la Verenice. Poate că Sydney rămăsese ascunsă, aşteptând momentul acesta pentru a-şi face apariţia în lume. Surpriza era o armă la fel de eficientă ca oricare alta.

Oricine ar fi fost şi de oriunde ar fi venit, Ian se îndoia că taina ei va rămâne multă vreme ascunsă. Privi înregistrarea încă o dată. Tânăra nu putea fi asemănată cu nimeni altcineva pe lume.

Verifică programul confruntărilor deja stabilite. Voia să o vadă cu ochii lui la treabă. Voia să o vadă în carne şi oase. Oricine era în stare de o asemenea magie era vrednic să fie cunoscut, de preferat înainte de a se întâlni faţă în faţă într-un duel.

Ian închise laptopul şi se lăsă pe spate în şezlong. Atmosfera era apăsătoare, aproape electrică. Se apropia furtuna. Iar el era pregătit.

— Aş dori să nu îl provocăm la duel pe Grey în mod direct, spuse Laurent.

Sydney îşi ridică privirea spre el, de unde şedea cocoţată pe pervazul ferestrei, cu priveliştea oraşului desfăşurându-i-se la picioare. Apartamentul lui Laurent, aflat la ultimul etaj al clădirii, se ridica mult mai sus deasupra oraşului decât locuinţa ei de la etajul al şaptelea, iar, după ce scăpase din beciurile întunecate ale Umbrelor, Sydney se desfăta mereu în locurile cele mai înalte şi mai aerisite pe care le găsea. Cerul care se întindea în faţa ei era splendid. Apusul, tot acest spaţiu liber, o făceau să creadă că orice era posibil pe lume.

— Ai un motiv anume? întrebă ea.

Shara îi dăduse tot felul de dosare cu istorii şi biografii ale principalilor competitori din Lumea Nevăzută, cu numele celor pe care urma să îi întâlnească precum şi legăturile dintre ei. Ştia aşadar că cei doi bărbaţi erau prieteni la cataramă. Însă întotdeauna realitatea era mult mai complexă decât informaţiile adunate într-un dosar.

— Este prietenul meu cel mai bun. Poată că pare caraghios ceea ce spun, de vreme ce toată chestia asta

este plină de familii şi de prieteni care concurează unii împotriva celorlalţi, dar el a fost prima persoană care mi-a spus că sunt un magician. De atunci, a fost mereu alături de mine.

Laurent ridică din umeri încercând să se scuture de vorbele pe care tocmai le rostise.

— Nici tu nu ai crescut aici, nu-i aşa?

Sydney ştia şi de data aceasta răspunsul, dar voia să îl audă rostit chiar de el.

— Dacă vrei să spui aici, în oraş, atunci da. Dar dacă te referi la Lumea Nevăzută, nici pomeneală. Absolvisem chiar şi gimnaziul când mi-am dat seama că eram mai norocos decât ar avea dreptul să fie cineva, mai ales atunci când spuneam cu glas tare ceea ce voiam să se întâmple. Adică, multă vreme m-am gândit doar că vorbe precum „aruncă un bănuţ în fântână şi pune-ţi o dorinţă” erau adevărate.

Rânji amuzat cu gura până la urechi.

— Şi cum ţi-ai dat seama?

De data aceasta, curiozitatea ei era autentică. Sydney fusese întotdeauna conştientă de magia pe care o deţinea. Dintotdeauna, magia fusese una şi aceeaşi fiinţă cu ea.

— Voiam să întâlnesc un vrăjitor. Iar atunci când am ajuns în camera Cărţilor Rare de la Biblioteca Publică din New York şi am deschis uşa al cărei grilaj fusese îndepărtat de către Grey, care voia să îşi facă temele, l-am întâlnit pe el, care a fost foarte drăguţ şi mi-a explicat că „vrăjitor” nu era tocmai cuvântul potrivit.

— Foarte drăguţ! îl îngână Sydney, care coborâse de pe pervazul ferestrei ca să îşi umple din nou paharul cu suc de portocale roşii.

Se întâlniseră la micul dejun, iar Laurent îi oferise o masă cât se poate de generoasă.

— Sunt convinsă.

— Mă rog, drăguţ e un fel de a spune. Dar el a fost cel care mi-a explicat totul aşa încât să nu mă mai simt ciudat. Atunci când am hotărât că vreau să intru şi eu în lumea aceasta, pentru că nu există niciun puşti de paisprezece

ani care să nu dorească să devină magician, el a fost cel care mi-a făcut cunoştinţă cu toţi şi s-a asigurat că nu stau de unul singur la masă când am început să merg la şcoală împreună cu ei. M-a făcut să simt că locul meu este aici.

— În regulă, atunci. Ştii că sunt un magician mult mai bun decât el.

Sydney nu îl văzuse pe Grey făcând nicio vrajă până atunci, dar nici nu avea nevoie. Ştia prea bine cine era ea şi de ce era în stare. Nu îşi făcea nicio grijă în legătură cu o persoană care se strecurase prin viaţă având abilităţi ce n-ar fi meritat mai mult decât o notă de şapte, şi aceea chinuită.

— Ştiu. Dacă se va ajunge acolo, nu am să îţi cer să eziţi sau să te abţii, dar pentru mine el este ca un membru al familiei. Aşa că aş vrea să evit o astfel de situaţie, spuse Laurent ridicând din umeri. Adică, ce poate fi mai rău decât să îl scoţi din competiţie, după care eu voi fi responsabil pentru că i-am răpit ceva ce îşi doreşte atât de mult. Şi îşi doreşte enorm de mult, se pregăteşte pentru Turnanta aceasta încă de când a fost dezmoştenit de Miranda.

— Iar dacă lupta devine imposibil de evitat?

Nicio Casă nu era obligată să le cheme pe celelalte la luptă, iar în prima etapă a Turnantei, atunci când duelurile nu erau încă mortale, provocările puteau fi respinse, însă Casa respectivă urma să fie aspru penalizată. Cele mai multe Case rezistau pe poziţie – numărul lor se ridica la treisprezece după ultimele trei Turnante, iar acum erau douăzeci şi şapte de Case consacrate şi candidate aflate în competiţie, aşa încât la început era destul de importantă poziţia în clasament.

Apoi devenea mult mai important să rămâi în viaţă.

Laurent respiră zgomotos.

— O să te rog să păstrezi lupta în condiţii neletale.

Sydney încuviinţă în tăcere. La început, trebuia să fie destul de simplu. Confruntările erau de mai multe feluri – cele dintâi erau veritabile demonstraţii de îndemânare magică, subtilitate şi fineţe. Moartea putea fi invocată în

luptă doar dacă ambele părţi se puseseră de acord în prealabil şi numai în ultima rundă a bătăliei. Sydney era convinsă că Grey nu va rezista atât de mult în competiţie. Dacă nu va fi aşa, atunci îi va rămâne să discute încă o dată cu Laurent ce avea de făcut.

— Sigur că da. După cum spuneam, sunt mult mai bună decât el. Mai este şi altcineva despre care ar trebui să ştiu?

— Nu. În război, totul e permis, parcă aşa se spune?

— Cam aşa ceva, răspunse Sydney. Cum vom începe?

— Am provocat Casa Dee, spuse Laurent. Este una dintre vechile Case, destul de puternică de foarte multă vreme, astfel încât vom face o figură frumoasă dacă o vom învinge. Casa aceasta are suficientă putere magică, aşa că victoria noastră va fi un semnal clar pentru cei care mă socotesc o ţintă uşoară.

Strategia era inteligentă, una pe care i-ar fi sugerat-o ea însăşi, tocmai din aceleaşi motive.

— Ai vreo metodă de luptă preferată?

— Las la alegerea ta.

Sydney zâmbi.

Cum se îndrepta spre casă în lumina tot mai cenuşie a serii de toamnă, Sydney se gândea dacă în viaţa ei exista cineva a cărui prietenie să valoreze la fel de mult pe cât preţuia Laurent prietenia lui Grey, cineva îndeajuns de important încât să-şi sacrifice toate planurile pentru acea persoană.

În primele zile pe care le petrecuse în ţinutul Umbrelor observase doar lupta pentru supravieţuire. Prietenia nu era nici măcar un cuvânt pe care să îl cunoască, darămite un concept ale cărui înţelesuri să le priceapă şi chiar să le simtă. Pe măsură ce creştea şi era tot mai limpede că Sydney era în stare să-şi însuşească toate metodele prin care Casa încerca să o distrugă şi să le transforme în propria ei putere, devenise tot mai izolată, ţinută departe de celelalte sacrificii. Ceilalţi erau doar materia primă ce hrănea Lumea Nevăzută. Ea trebuia să fie o pasăre

Phoenix ce urma să se ridice din propria cenuşă.

Pasărea Phoenix era întotdeauna singuratică.

Un grup de tinere trecu pe lângă ea pe trotuar, sprijinindu-se una de cealaltă, apropiate de un secret pe care păreau să îl cunoască doar ele. Râdeau vesele. Fiecare îşi îndesa mâinile în buzunarele celeilalte, se ţineau pe după umeri cu capetele lăsate pe spate şi chipurile relaxate. Nicio urmă de îngrijorare, nicio suspiciune. Atmosfera în jurul lor era blândă şi îngăduitoare, ca şi cum oricare dintre ele putea să intre în viaţa celeilalte şi să rămână acolo în siguranţă.

Erau atât de frumoase şi de fericite, încât Sydney simţi de-a dreptul o durere fizică la vederea lor, aşa că se întoarse şi se îndepărtă în viteză, păşind zgomotos pe caldarâm.

Dacă asta era prietenia, atunci mai bine se lipsea. Nu avea nevoie de aşa ceva.

Undeva, într-un desiş întunecat şi retras din Central Park, un loc peste care magia aşternuse întunericul şi mai intens, izolându-l de restul lumii, Grey stătea aplecat deasupra unui cadavru, strâmbându-se la vederea mizeriei din jurul său.

Fata nu fusese prea drăguţă nici când era încă în viaţă. Nu că ar fi contat prea mult. Grey nu o alesese pentru înfăţişarea ei. O alesese – în timp ce şedea alături de ea la bar, oferindu-i băuturile una după alta, pretinzând că era cât se poate de interesat de toate poveştile ei, până când fata se sprijinise de el, îl luase de mână şi plecaseră împreună – pentru urma aceea de magie pe care o avea în sânge. Oricât ar fi fost de puţină, fata avea destulă ca să poată rămâne în Lumea Nevăzută, dar nu şi ca să i se acorde prea multă importanţă.

Grey aflase pe pielea lui că era mult mai simplu dacă fetelor acelora nu le-ar curge prea multă magie prin vene. Obişnuiau să opună rezistenţă atunci când îşi dădeau seama ce avea el de gând şi, cu cât aveau mai multă putere magică, cu atât îi era mai greu să le răpună.

Cea dintâi fată, aceea din pricina căreia îl dezmoştenise Miranda, avea mult mai multă magie decât îşi închipuise el. Ripostase cu toate puterile. Reuşise chiar să fugă. Să povestească tuturor. Atunci au apărut şi efectele nedorite. Acele efecte care au fost atât de supărătoare, încât pierduse aproape un an întreg înainte să mai facă altă încercare.

Aceasta nu a opus nicio rezistenţă. Se sprijinise de el, cochetând şi zâmbindu-i, iar el o sărutase odată ajunşi în parc. Ea chicotise şi se repezise la catarama pantalonilor lui, în vreme ce el o trăgea spre întuneric, acolo unde erau şanse mai mici să îi întrerupă cineva. Clipise nedumerită când mâinile lui i se încleştaseră în jurul gâtului şi el rostise cuvintele care să aducă bezna şi mai aproape de ei, ascunzându-i, şi care să o ţină în viaţă, incapabilă să se mişte până când ritualul ajungea la etapa în care nu mai era nevoie ca ea să trăiască. Era mult mai puţin atrăgătoare, acum când ritualul se încheiase.

A îngenuncheat apoi lângă ea şi a scos cuţitul cu care îi crestase pielea de pe mâini. A scormonit apoi prin sângele ce pulsa cald încă şi printre muşchii mâinii până când a scos la iveală falangele, folosind din nou cuţitul ca să taie tendoanele ce le mai ţineau. Magia obişnuia să se concentreze în oscioarele acestea mai mult decât în oricare loc din corp, de vreme ce mâinile erau mai mereu folosite pentru a direcţiona vrăjile. Ultima falangă a degetului mare s-a desprins cu un pocnet neplăcut. Carnea smulsă de pe os căzu pe pământ. Sângele şi noroiul îi mânjiră pantofii şi manşetele pantalonilor.

— Fir-ar să fie!

Enervat, încercă să-şi cureţe hainele, reuşind doar să împrăştie murdăria şi mai mult. Nu mai avea importanţă. Era întuneric şi nu se vedea nimic. Putea să-şi spele hainele când ajungea acasă sau, la nevoie, chiar să le arunce.

Termină de adunat toate oasele, le puse într-o pungă pe care o îndesă în buzunarul hainei şi mai strânse încă o dată degetele golite de falange ale fetei, ca să se asigure

că nu a lăsat nimic în urmă. Era aproape sigur că recolta aceasta îi va oferi destulă putere ca să reziste până când duelurile deveneau mortale. Văzuse deja cum mergeau treburile şi nu voia să rămână fără nicio rezervă.

Deşi, întotdeauna putea să-şi facă rost de mult mai multă putere. Învăţase de-a lungul timpului că întotdeauna se găsea o fată căreia nimeni să nu-i ducă dorul.

Croi o uşă în miezul întunericului şi păşi dincolo de ea, lăsând în urma lui cadavrul fetei.

IV

Una dintre cele mai vechi amintiri pe care Sydney îşi îngăduise să le păstreze era de pe vremea când învăţa să folosească magia, iar cele dintâi vrăji de care îşi aducea aminte că le învăţase erau cele ale tăcerii. După aceea au urmat vrăjile confuziei şi ale amăgirii, acelea care mistificau realitatea, invocau invizibilitatea, îi făceau pe oameni să se uite în altă parte, să nu vadă, să ignore, să uite. Adevărata invizibilitate venea mai târziu, fără să întârzie prea mult.

După aceea, după ce învăţase denumirile celor nouă tipuri şi treisprezece niveluri de tăcere, după ce învăţase cum să se înfăşoare în umbre, să se ascundă într-un zid sau să intre într-un copac şi să se învelească apoi cu scoarţa acestuia, abia atunci i s-a permis să invoce şi alte feluri de magie. De fiecare dată, vrăjile acelea erau în aşa fel făcute încât ea să devină mai mult decât invizibilă, să dispară de-a dreptul. Lumea Nevăzută se mândrea cu invizibilitatea ei, în vreme ce Casa Umbrelor rămânea doar un zvon al secretelor ei. Chiar şi după ce părăsise ţinutul Umbrelor, Sydney fusese nevoită să păstreze secretul şi să rămână ascunsă, aşteptând să-şi facă apariţia doar la începerea Turnantei.

În seara aceasta, Sydney voia să fie văzută.

Deschiderea oficială a Turnantei începea, de fiecare dată, cu o petrecere. Era un bun prilej pe care Casele şi aspiranţii îl foloseau pentru a socializa ca într-un soi de armistiţiu. Aici avea să se desfăşoare cea dintâi luptă, iar tradiţia cerea ca primul duel să nu fie mai mult decât o înfruntare camaraderească. Mai mult spectacol şi mai puţină ură. O simulare menită să ajute la a cântări puterea potenţialilor adversari.

Sydney nu avea încredere în simulări.

Păşi printre porţile Casei Dee, îmbrăcată într-o rochie de culoarea sângerie, cu buzele pictate într-o nuanţă asortată. Deşi mai multe capete s-au întors pentru a o urmări în

timp ce înainta pe pardoseala din marmură şi mai multe perechi de ochi au observat cum i se încovoiase încheietura mâini atunci când a cules un pahar de şampanie de pe tava unui chelner aflat în trecere, totuşi acei ochi nu vedeau altceva decât o femeie frumoasă ca oricare alta. Pentru moment, asta era de ajuns.

Casa Dee, aşa cum se înfăţişa în forma sa arhitecturală, era o clădire veche, decorată cu minuţiozitate, un loc menit să le reamintească oamenilor că atât Casa, cât şi locuitorii săi se aflau aici de vreme îndelungată şi intenţionau să rămână astfel. Decorat în aşa fel încât să etaleze putere şi bogăţie, locul era primitor, cu o tentă barocă. Lumina scânteia prin paharele şi candelabrele de cristal, strălucea pe tapetul gros şi viu colorat şi mângâia lustrul perfect al mobilei. Puterea consacrată şi tradiţia umpleau întreaga atmosferă.

Cu un zâmbet larg pe chip şi cu paharul într-o mână, Sydney trecu prin mulţime, oprindu-se din când în când pe lângă un grup mai animat ca să asculte cum crema Lumii Nevăzute, înveşmântată în fracuri şi rochii de seară, îşi lua înfăţişarea de societate şi bârfea pe seama ei.

— O anonimă care reprezintă o Casă parvenită. Îţi dai seama dacă a ajuns să angajeze o străină? Nu va reuşi să treacă nici măcar de seara aceasta cu o astfel de magie.

— Beauchamps e un băiat de bani gata. Şi e prieten cu tânărul Prospero. Ai fi crezut că e în stare de ceva mai mult.

— Tânărul nu mai este un Prospero, aminteşte-ţi. Miranda l-a dat afară, i-a şters numele din istoricul familiei. Şi el încearcă să parvină de data asta.

— Chiar aşa. Şi ce va face Miranda?

— Probabil că îl va omorî. L-a angajat pe Ian Merlin.

Numele acela era destul de puternic ca să ridice valuri de şuşoteli dintr-un colţ în celălalt al încăperii. Sydney aşează paharul pe jumătate gol pe tava unui chelner care trecea cu o tavă pe lângă ea. Lucrurile se complicau deja. Fostul Moştenitor al unei Case era acum aliatul celui mai mare rival al tatălui său. Ian Merlin merita toată atenţia,

chiar şi în lipsa acestui amănunt, datorită legăturilor pe care Casa Merlin le avea cu ţinutul Umbrelor, dar şi pentru că era unul dintre magicienii suficient de puternici încât Sydney să îl considere o adevărată provocare. Iar acum devenise şi mai interesant.

Shara nu trebuia să afle niciodată despre această turnură neaşteptată a faptelor, iar Sydney trebuia să îşi regândească propria strategie, însă toate aceste gânduri puteau aştepta. Acum era necesar să se concentreze asupra propriilor gânduri.

Îşi continuă drumul prin mulţime, căutând-o din priviri pe Miranda Prospero.

Iat-o!

Era acolo, cu spatele drept şi elegantă, cu părul de culoare închisă traversat de o singură şuviţă albă. Legenda spune că şuviţa aceea se albise peste noapte, la ultima Turnantă, în seara în care soţul ei a fost ucis, un semn al durerii. Stropi de diamante îi atârnau de urechi, iar pe mâini pietrele preţioase luceau cu sclipiri de gheaţă. Radia putere prin toţi porii.

Sydney făcu un pas înapoi pentru a ieşi din raza vederii Mirandei. Întâlnirea aceea putea aştepta şi tot nu ar fi fost destul de târziu.

Elizabeth Dee păşi hotărâtă în mijlocul încăperii pentru a declara deschisă în mod oficial Turnanta.

— Vă mulţumesc tuturor pentru că aţi venit în această seară în care Casa noastră va găzdui duelul inaugural şi va sărbători întoarcerea Roţii Norocului.

Sydney nu acordă prea mare atenţie discursului înţesat de referiri neîntrerupte la Roata Norocului şi de descrieri ale Turnantei ca un eveniment menit să garanteze faptul că Lumea Nevăzută este condusă de cei mai puternici şi mai competenţi magicieni.

Turnanta semnifica foarte multe lucruri, iar puterea şi îndemânarea magică puteau fi decisive într-un duel, însă cu siguranţă această competiţie nu avea scopul de a-i găsi pe cei mai pricepuţi magicieni.

Deveni atentă din nou în clipa în care Elizabeth rosti

cuvintele care deschideau oficial duelul.

— Casa Dee acceptă Provocarea Casei Candidate Beauchamps.

Vraja ce urma să fie folosită fusese şi ea negociată ca parte a provocării lansate şi acceptate. Pentru seara aceasta fusese aleasă influenţa. În calitate de Casă provocată, Dee avea dreptul să aleagă dacă va intra sau nu prima la duel. Nu avea prea mare importanţă în acest moment al competiţiei, când toată lumea se aştepta ca lupta să fie doar o simplă încălzire, un fel de mănuşă colectivă aruncată, dar, pe măsură ce lucrurile evoluau, căpăta o însemnătate mult mai mare cine era cel care începea duelul. Asta pentru că, după ce vedea alegerea adversarului, oricine putea modifica o vrajă pentru a o face mai frumoasă şi mai strălucitoare şi pentru a-şi ajusta riposta. Sydney era convinsă că Dee va alege să fie ea cea care începe, pentru a le demonstra tuturor că nu merită să îşi facă nicio grijă din cauza unui înlocuitor angajat de o Casă candidată.

Sydney nu avea nevoie să-şi ajusteze riposta. Ştia precis ce avea de gând să facă.

Casa Dee se mândrea că era reprezentată în luptă de un campion din rândul familiei. Fireşte că nu îşi aruncase în lupte moştenitorul – nu era cazul să dea dovadă de nesăbuinţă –, ci pe fratele mai mic al acestuia. Bryce Dee făcu câţiva paşi, îşi scoase fracul şi butonii şi îşi suflecă mânecile cămăşii. Sydney zâmbi imperceptibil. Tânărul acesta nu ar fi trebuit să se dea în spectacol, dacă asta era tot ce era în stare să facă.

Bryce ridică mâinile în aer, miji ochii, iar în clipa aceea toţi chelnerii ridicară într-o singură mişcare tăvile de argint deasupra capetelor. Se uitară în dreapta şi în stânga şi începură să lovească podeaua cu picioarele. Bryce îi trimise apoi prin toată încăperea într-un fel de dans sincron.

Alegerea acestei seri era influenţa, iar vraja lui era cât se poate de potrivită. Dovedea pricepere. Totul era destul de spectaculos, cu mişcările acelea exacte şi paşii

asurzitori, iar Bryce fusese destul de inteligent ca să folosească personalul de servire, pentru că uniformele lor ofereau o imagine captivantă. Nimic altceva nu se găsea dincolo de toată această faţadă. Mai mult chiar, braţele lui Bryce începură să tremure, iar sudoarea îi păta deja cămaşa la subsuori. Mult prea mult efort evident pentru o vrajă atât de simplă.

Sydney observase că şi ceilalţi magicieni îşi dăduseră seama de acelaşi lucru. Miranda Prospero nici măcar nu se mai obosea să-şi ascundă dispreţul.

Ar fi fost mai bine dacă tânărul acesta şi-ar fi păstrat haina pe el.

Când şi-a încheiat demonstraţia, aplauzele care se auziră erau doar de politeţe.

— Acum intră în ring contracandidatul, reprezentând Casa Beauchamps.

Sydney rămase pe loc şi îşi îndoi trei degete de la mâna stângă, după care o roti din încheietură într-un unghi de 45°.

O vioară nevăzută dădu glas acordurilor unui vals.

Sydney îşi mişcă braţul drept, încovoindu-şi degetele în unghiuri ascuţite. Lovi de două ori în podea cu tocul stâng şi rosti cuvântul care declanşa vraja pe care o pregătise.

Dintr-odată, fiecare dintre cei aflaţi în încăpere, cu toţii membri ai Lumii Nevăzute, s-au întors ca la un semn spre cel sau cea care se găsea în apropiere şi odată perechile formate, începură cu toţii să danseze.

Toţi cu excepţia lui Sydney, care zâmbea la vederea magicienilor care se mişcau executând figurile de dans pe care ea le hotăra, şi a bărbatului care se apropia de ea prin mulţimea ce continua să valseze. Avea părul închis la culoare, trăsăturile feţei bine definite, iar magia i se încolăcea pe sub piele. Era Ian Merlin. Destul de interesant că nu fusese afectat în niciun fel de influenţa vrăjii. O croise cu foarte mare atenţie.

— Cred că ai nevoie de un partener, spuse el.

Sydney îl privi atent.

— Cred că mă descurc foarte bine pe cont propriu.

— Te vor urî mai puţin dacă dansezi şi tu, odată ce se va încheia vraja.

— Şi de ce ţi-ar păsa dacă mă vor urî, întrebă ea.

— Pentru că pari destul de interesantă, spuse el şi întinse mâinile spre ea.

— Presupun că e un motiv destul de întemeiat.

Sydney se apropie de el şi îl lăsă pe Ian să o conducă în ritmul dansului, imitând îndeaproape mişcările magicienilor aflaţi sub puterea farmecului. Era un dansator priceput, graţios şi sigur pe el. Sydney îi simţea căldura trupului prin materialul fracului şi în mâna ce o apăsa pe pielea spatelui ei dezgolit.

— Se vor înfuria foarte tare, spuse Ian privindu-i pe magicienii care dansau.

— Cei mai mulţi dintre ei, încuviinţă Sydney. Dar îşi vor da seama că nu e de glumit cu mine. Îmi vor da atenţie. Mie şi magiei mele.

— De ce este atât de important pentru tine? întrebă Ian. Pari a fi genul de femeie care, de obicei, nu trece neobservată.

— A fi observat este cu totul altceva decât a fi văzut, precizează ea. Degetele ei fluturară pe spatele lui Ian şi Sydney opri vraja.

Nu băgă de seamă muzica ce se stingea şi nici tăcerea uluită care se aşternuse în încăpere transformându-se în şoapte, apoi într-un vacarm dezlănţuit.

— Vrei să plecăm de aici? îi propuse lui Ian şi îi oferi braţul.

— Magia ta a fost singurul motiv pentru care am venit aici.

— Sper că a meritat efortul.

— Cu vârf şi îndesat.

Când ajunseră în stradă, Sydney se opri.

— Ca să limpezim lucrurile, te-am rugat să ieşi cu mine pentru că vreau să mă culc cu tine. Ce părere ai despre asta?

Ian înghiţi cu noduri.

— Bună. Am o părere foarte bună.

Sydney zâmbi şi făcu semn unui taxi.

Sydney se strecură din patul lui Ian şi se îndreptă tiptil spre baia din capătul coridorului, închizând uşa în urma ei. Se rezemă cu spatele de plăcile reci de faianţă de pe perete. Efectele secundare ale magiei puteau fi întârziate, însă nu pentru multă vreme. Vraja fusese destul de puternică, iar preţul trebuia plătit.

Febra şi frigul îi fulgerară deopotrivă întregul trup, făcând-o să tremure din toate încheieturile. Sângele îi picura din nas, dar i se scurgea şi pe gâtlej în jos, simţindu-i gustul. Se întinse să dea drumul la robinet, astfel încât niciun sunet al suferinţei sale să nu treacă de zidurile acelea.

Trase adânc aer în piept. Lăsă durerea să se întindă şi să-i cuprindă tot corpul, să-i pătrundă până în măduva oaselor. Până când tot ceea ce a mai rămas a fost doar un junghi, până când din zbaterea magiei nu a mai rămas decât senzaţia supărătoare ca a unei răni provocate de pantof, ca atunci când o mică umflătură apare din senin pe călcâi, sau mai degrabă ca dulcea suferinţă pe care o simţea după ce făcea sex. O durere printre multe altele. Nu mai era aproape nimic. Ea era cea care nu îngăduia să mai fie nimic.

Sydney îşi aminti atunci de Bryce Dee, transpirând de efort, chiar şi când avea la îndemână toată acea rezervă de magie. Şi-l închipui cum doarme liniştit, odată ce preţul pe care îl datora fusese deja plătit de altcineva.

Ea însăşi fusese unul dintre oamenii siliţi să răscumpere acel preţ, iar acum şi-l plătea pe al său.

— Sydney? se auzi vocea somnoroasă a lui Ian din căldura aşternuturilor.

Opri robinetul. Existau mijloace mult mai plăcute care să îi abată gândurile.

Mai târziu, Sydney plecă pe jos spre casă, străbătând pe tocurile ameţitoare cele treizeci şi şapte de străzi care o despărţeau de locuinţa ei. Refuzase propunerea lui Ian de a chema un taxi.

— Îmi place noaptea.

Aerul îi răcorea obrajii înfierbântaţi, iar distanţa era suficient de mare cât să o ajute să se simtă din nou cu picioarele pe pământ după vraja aceea enormă şi toată suferinţa care urmase. Durerea nu mai era decât un bâzâit undeva departe, dar rămăşiţele magiei încă îi clocoteau sângele pe când trecea pe lângă mulţimea de restaurante şi baruri luminoase şi încălzite, pe lângă vitrinele acelea splendide. Încetini pasul ca să privească decoraţiunile ce le făceau să se asemene unor uriaşe cutii cu comori, culorile şi modelele feerice, după ultima modă a sezonului. Tânjea după frumuseţea de felul acesta, provocatoare şi stranie deopotrivă. Aşa cum trebuia să fi fost şi magia.

Şase luni şi treisprezece zile. Atât timp trecuse de când ieşise din Casa Umbrelor. Nu era liberă, cel puţin nu deocamdată. Dar era deja afară. Îi venea tot mai uşor să se obişnuiască cu gândul acesta. Săptămâna trecută petrecuse o zi întreagă fără să se întrebe dacă nu cumva în clipa aceea Shara avea să se răzgândească şi să o oblige să se întoarcă acolo pentru totdeauna, ferecând uşile în urma ei. Bineînţeles că totul era posibil, însă magia fusese destul de puternică încât să scape dincolo de uşile acelea, aşa încât ar fi fost în stare să o facă încă o dată. Exista însă un soi de teroare ce nu ţinea seamă de realitate, o frică ce se ascundea în cele mai nebănuite locuri, lovind-o atunci când se aştepta mai puţin. Frica aceea o cuprindea mai ales noaptea, ceea ce ura şi mai mult. Trecuse deja destul timp de când ieşise de acolo, aşa că, de cele mai multe ori, reuşea să doarmă câte o noapte întreagă. Mai avea şi acum coşmaruri, dar îi venea din ce în ce mai uşor să îndure. Cu toate acestea, încă nu era în siguranţă. Nu era liberă.

Nu încă.

În prima ei noapte după ieşirea din Casa Umbrelor nu reuşise să pună geană pe geană. Nici măcar nu încercase. În schimb, în timp ce umbra ei vărsa lacrimi de întuneric în locul în care cuţitul tăiase adânc pentru ca ea să iscălească învoiala, pentru a-i arăta cât de mare era datoria ei faţă de

Casă, Sydney rămăsese afară, privind stelele şi gândindu-se la tot ce va face atunci când îşi va câştiga cu adevărat libertatea.

Îşi imaginase cum ar fi să mâzgălească un „Du-te dracului!” imediat lângă numele ei pe hârtia aceea cenuşie şi groasă, să facă ţăndări sticla aceea în care umbra ei se transformase în cerneală şi să rupă condeiul. Îşi imaginase cum i-ar înfige Sharei peniţa aceea în inimă, în gât sau în orice alt loc lipsit de apărare. Îşi imaginase în nenumărate feluri cum arată libertatea. Atunci a început să pună la cale un plan care să îi aducă libertatea cât mai repede.

Acum, când nu reuşea să adoarmă noaptea, nu se apuca să numere oi. Se gândea la un chibrit şi la un contract mistuit de flăcări. Adormea purtând în gând imaginea fumului care se risipeşte în aer.

Un taximetru încetini în dreptul ei, dar îi făcu semn şoferului să îşi continue drumul.

— Sunteţi sigură, doamnă? Pantofii aceia par criminali.

— Aşa cum sunt şi eu, răspunse ea.

Şoferul ridică iute geamul, iar maşina se îndepărtă în viteză. Ultima zvâcnire a magiei o simţea doar ca pe o durere în mâini. Era mulţumită de vraja pe care o făcuse şi până la urmă de toată noaptea aceasta. Roata Norocului se învârtea, iar ea va face tot ce îi va sta în putinţă ca şi Lumea Nevăzută să se schimbe odată cu ea. Seara aceasta fusese un început cât se poate de bun.

Ajunse în cele din urmă acasă. Străbătu holul pustiu de la intrarea în clădire îndreptându-se spre lift. Îşi păstră pantofii criminali în picioare până intră în apartament. Nu avea voie să simtă nicio slăbiciune, nici măcar aici. Odată intrată în casă, îşi scoase rochia şi pantofii, trăgându-şi o pereche de colanţi negri şi un tricou uriaş. Se opri o clipă ca să-şi adune gândurile: mai multe pături erau stivuite la picioarele patului, acoperite cu o cuvertură brodată cu stele. Pe raftul din bucătărie se aflau pahare în toate nuanţele de albastru, pentru că şi paharele puteau fi frumoase şi, până la urmă, de ce nu ar fi? Canapeaua era de pluş, roşu-închis, iar pe perete era o instalaţie artistică

de frunze din alamă, bronz şi cupru. Micul ei sipet cu frumuseţi, o dorinţă ce devenise realitate.

Se aşează şi îşi făcu o cafea. N-avea chef de coşmaruri şi încă era mult de lucru.

Laurent a primit rezultatele în dimineaţa următoare, puţin înainte ca ele să ajungă la cunoştinţa Lumii Nevăzute. Era Privilegiul învingătorului. Sydney se gândi că putea foarte bine să se numească „ultimele momente de linişte înainte ca ea să devină o ţintă ambulantă”, dar era mult prea lung. Nu că s-ar fi plâns, asta era exact ceea ce îşi dorise.

Mesajul a apărut pe ecranul lui Laurent, urmând aceleaşi protocoale tehnomagice care fuseseră utilizate pentru a anunţa începerea Turnantei. Vraja era o capodoperă de magie colectivă. Votul anonim era exprimat de magicieni aflaţi în public, vraja însăşi realiza clasamentul, în vreme ce o altă vrajă semnala anomaliile apărute în utilizarea magiei. Aceeaşi magie reglementa toate aspectele Turnantei, astfel încât nicio Casă nu o putea trece cu vederea. Ecranul sclipi în lumini multicolore.

— Am învins! exclamă Laurent şi se întoarse ca să îi zâmbească atât de încântat, încât Sydney îi răspunse cu un rânjet uşor.

— Foarte bine. M-ar fi surprins să nu fi fost aşa.

— Aş fi vrut să văd cu ochii mei. Am auzit că ai făcut o treabă de milioane.

Laurent nici măcar nu fusese invitat la petrecerea unde fusese purtat duelul, întrucât Casa Dee avea propriile concepţii despre cei pe care îi considera adecvaţi pentru a face parte din Lumea Nevăzută. Casa Dee a avut grijă ca Laurent să afle că străinii care nu se născuseră în Lumea Nevăzută şi care cutezau să creadă că au dreptul să întemeieze o Casă nu aveau ce căuta pe listă.

— Sunt nişte snobi, spuse Sydney înălţând din umeri de parcă ar fi vrut să alunge toată Lumea Nevăzută din faţa ochilor. Dar sunt nişte snobi care ştiu să recunoască

puterea. Cred că vei fi invitat peste tot de acum înainte.

— Ţi-ai luat toate măsurile de precauţie, ai întărit scuturile? întrebă Laurent. Am auzit că se întâmplă tot soiul de accidente în această perioadă şi nu aş vrea să păţeşti ceva.

— Nici măcar tu nu ştii unde locuiesc. Voi fi bine, zâmbi Sydney.

— Vorbesc serios. Nu vreau să par necioplit, dar am mulţi bani. Foarte mulţi. Dacă trebuie să aleg între a-ţi plăti chiria şi a mă încredinţa că eşti în siguranţă, să ştii că eu consider securitatea ta ca pe o cheltuială de afaceri. Cumpără orice ai nevoie şi îţi voi deconta totul sau spune-mi de ce ai nevoie şi mă voi asigura că vei primi totul.

— Laurent, ştiu cât mă plăteşti ca să te reprezint în competiţie. Iar acum stăm în apartamentul tău cu cinci dormitoare din Upper East Side. Nu mai este pentru nimeni un secret că ai bani.

— Sydney!

Laurent o privea atât de îngrijorat, încât Sydney înţelese în cele din urmă că vorbise serios.

— În cazul în care siguranţa mea personală va depinde de bani, te voi anunţa. Dar crede-mă că am de gând să ajung nevătămată până la capăt. Nu am nicio intenţie să mor, nici într-un accident şi cu atât mai puţin într-un duel. Scopul principal este ca tu să devii fondatorul unei Case, atunci când totul se va termina şi, ca asta să se întâmple, eu trebuie să rămân în viaţă. Mi-am luat toate măsurile de precauţie şi sunt foarte pricepută în ceea ce fac.

Laurent o privi în ochi după care încuviinţă:

— În regulă.

— Care este următoarea mişcare? întrebă ea.

— Am meditat mult la asta. Primul meu gând a fost să luăm în considerare provocarea Caselor mai puternice acum, spuse Laurent. Să le eliminăm înainte ca totul să se schimbe, iar duelurile să devină mortale.

— Şi care a fost cel de-al doilea gând, întrebă Sydney.

— Al doilea gând a fost că putem aplica o strategie mult mai subtilă. Doar pentru că o Casă este puternică nu

înseamnă că şi campionul ei este la fel. Multe dintre vechile Case au devenit mult prea mândre pentru a angaja un campion, iar magia lor are de suferit din acest motiv. Aşa că vreau să îmi croiesc un drum cu totul diferit.

— Cred că este o idee inteligentă, răspunse Sydney. Casa Dee este una dintre cele mai vechi şi mai consacrate, însă vraja lui Bryce nu a avut nicio valoare. Vrei să îţi dau un sfat?

— Bineînţeles, spuse Laurent.

— Ai ceva timp la dispoziţie. Urmăreşte atent tot ceea ce se întâmplă în runda aceasta înainte de a decide pe cine vei provoca mai departe. Urmăreşte rezultatele, ce tip ce vrăji sunt folosite, cine iese din competiţie. Chiar şi alianţele dintre Case se vor schimba. Nu ai remarcat câte notificări ai primit pe telefon doar de când stăm de vorbă? Presupun că mare parte dintre ele vin din partea Conducătorilor de Case sau din partea altor Candidaţi care vor să te invite la un pahar, la o cină, la diverse evenimente unde vor putea să afle mai multe despre tine, despre cum vezi tu magia şi dacă asta se potriveşte cu propriile lor concepţii.

Laurent aruncă o privire spre ecranul telefonului, trecu în revistă notificările şi dădu din cap.

— Asta e şmecheria, dar nu e mult prea devreme să le pese de părerea mea despre magie?

— Deloc. După cum a decurs seara trecută, nu îşi mai pun întrebarea dacă vei întemeia o Casă. Acum se întreabă ce se va întâmpla cu magia dacă vei câştiga.

— Adică dacă voi obliga oamenii să plătească taxe pentru a folosi ceva? râse Laurent.

— Ideea e că ai putea face asta. Câştigătorul Turnantei conduce Lumea Nevăzută. Dacă tu vei fi acela, vei avea un cuvânt greu de spus în ceea ce priveşte felul în care este folosită magia şi cine are dreptul să o folosească. Tu vii din afară, poate că vei dori să deschizi noi perspective. Unele Case vor spune că este minunat. Altora le va displăcea într-atât încât îşi vor dori să te reprezinţi singur doar ca să te poată ucide atunci când duelurile devin letale.

Laurent clipi nedumerit.

— Dar, dacă oamenii află că gândeşti la fel ca ei, că poţi duce greul pe durata luptelor, eliminându-i din competiţie pe cei ce nu le împărtăşesc convingerile, atunci poate că vor ajunge la concluzia că este mult mai bine să te susţină decât să te provoace.

Nu toate Casele participau la lupte. Turnanta nu voia să pârjolească tot pământul în calea Lumii Nevăzute, ci doar să o scuture puţin. Unele alianţe trebuiau să rămână în picioare. Din ceea ce văzuse Sydney până acum, Laurent era un bun strateg. Dacă el se ocupa mai departe de tactica duelurilor, asta i-ar fi oferit destul timp ca să îşi pună în ordine gândurile în ceea ce îl priveşte pe Ian Merlin, cel care era acum campionul Casei Prospero, dar şi cât de mult din toate acestea avea nevoie să afle Shara. De acum avea propriile ei planuri şi trebuia să le cântărească mai bine.

Laurent se sprijini de tejgheaua barului.

— Miles Merlin se află la conducere de când mă ştiu aici. Tot ceea ce ştiu despre Lumea Nevăzută sau despre magie este felul în care conduce el, adică aproape nimic. Ceea ce, presupun, i-ar putea face pe unii să creadă că aş fi mulţumit să accept această stare de fapt şi, drept să-ţi spun, acum îmi convine că gândesc aşa.

— Dar? întrebă Sydney.

— Ei mă consideră un venetic. Ca şi cum ar fi un soi de titlu, doar că unul negativ. Pentru simplul motiv că nu m-am născut într-o Casă. Casa Dee nici măcar nu mi-a permis să le trec pragul aseară şi nimeni nu a avut nimic de obiectat. Sunt singura persoană cu pielea mai închisă la culoare care concurează într-o Turnantă şi pun rămăşag pe toţi banii din cont că voi fi primul negru care va întemeia o Casă. Îmi doresc puterea. N-o să pretind că nu vreau asta. Motivul pentru care am intrat în toată nebunia asta este acela că există şi alţi copii, aşa cum am fost şi eu, al căror loc este aici. Chiar dacă nu le voi putea deschide toate uşile Lumii Nevăzute, le pot deschide propria-mi Casă şi le pot oferi un loc în ea. Aşa că voi face cum spui. Voi aştepta

şi voi observa, deocamdată. Odată ce lucrurile se vor limpezi, voi hotărî pe cine voi provoca mai departe.

— Foarte bine, spuse Sydney. Te rog să te mai gândeşti la încă ceva. Ce e de făcut în legătură cu Grey?

— Am spus…

— Ştiu ce ai spus, i-o reteză Sydney. E „teritoriu interzis”. Nu spun să schimbi asta, dar trebuie să ţii cont că la un moment dat luptele devin mortale. Ai dreptul să intri la duel cu o Casă ori cu un Candidat o singură dată.

— Adică ar fi mai bine să îl provoc mai devreme cu riscul că îl scot din competiţie, decât să aştept până mai târziu când ar putea fi omorât, spuse Laurent nefericit. Nu îmi place ideea, dar o înţeleg. Mă voi gândi. Nu îţi promit nimic, dar mă voi gândi la asta.

— Asta este tot ceea ce mi-am dorit, spuse Sydney.

Deşi nu era chiar aşa. Ea voia ca el să ia în considerare faptul că succesul lui putea însemna ca provocarea să vină din partea lui Grey şi trebuia să ştie ce avea de gând să facă în cazul acela, dar se vedea treaba că acum nu era momentul pentru discuţia aceea.

— Trimite-mi următoarea provocare atunci când vei hotărî cui o vei lansa.

Când s-a pus temelia Casei Umbrelor, mai multe vrăji au fost orânduite la vremea aceea. Una dintre ele avea înfăţişarea unui înger.

Era Îngerul Apelor din vârful Fântânii Bethesda, aflat în inima de cărămidă roşie a Bethesda Terrace din Central Park. Statuia părea că se avântă cu aripile larg deschise şi braţele întinse, ţinând în mână o floare de crin. Sydney stătea în faţa Îngerului pe ale cărui aripi se înşiraseră şi uguiau netulburaţi porumbeii.

Statuia nu era nicidecum magică în sine. Înainte de apariţia Umbrelor, fusese creată pentru a sărbători introducerea apei potabile, fiind un simbol al prospeţimii şi al purităţii, idee care avusese darul de a o însufleţi pe Sydney atunci când o aflase. Nu a mai fost nimic din toate acestea atunci când a fost luată în stăpânire de aceeaşi

vrajă care a stat la temelia Umbrelor şi care acum rânduia magia ce venea din acel loc.

Poate că Sydney ar fi văzut-o ca pe o sculptură de-a dreptul frumoasă, dacă ar fi făcut-o să se gândească la orice altceva în afara Umbrelor. Ştia prea bine ce însemna şi nu suporta să o privească, nici măcar acum în apusul soarelui ce picta cerul şi norii ca într-o acuarelă.

Ca să poţi rupe o vrajă trebuia, mai întâi, să ştii cum funcţionează. Iar asta însemna că trebuie să facă ceva mai mult decât să privească pur şi simplu statuia.

Sydney dădu ocol fântânii, privind cu coada ochiului la Înger. Umbrele se legaseră de ea mult mai profund decât de oricare alt obiect din parc. Efectul era foarte subtil, însă un fotograf sau un pictor sau oricine altcineva care lucra cu lumini şi umbre ar fi putut să îl observe, însă majoritatea Banalilor l-ar fi trecut cu vederea. Magia era cât se poate de bine ascunsă.

Sydney rosti un cuvânt pentru a aduna aerul ca pe o mantie în jurul ei. Sunetele se împrăştiară şi căzură ca o ploaie uşoară. Îşi întinse braţele, o imagine în oglindă a statuii, şi *atinse* magia cetluită în Înger.

Rugină şi putreziciune, senzaţia de sânge închegat ce i se scurge printre degete, asta era exact ceea ce se aştepta să găsească. Magia Umbrelor, pe care o cunoştea deja. Şi o putea distruge.

Trase aer în piept, îl expiră şi îşi afundă mâinile mai adânc.

Magia biciuia în jurul ei cu nenumărate funii şi fire de sârmă ghimpată ce strângeau, scrijeleau şi trăgeau înfometate. O altă vrajă se împletea în magia Umbrelor. O altă vrajă ce încerca să scoată magia din ea însăşi. Degetele lui Sydney apucaseră inima magiei şi căutau cu înfrigurare.

Scrâşni printre dinţii încleştaţi un cuvânt ce pârjoli aerul în jurul său şi rupse legătura cu magia ce se prelingea prin Înger. Blestemă scurt când vraja de căutare îi lăsă în gură un gust de fiere. O durere surdă şi profundă i se instală în cutia toracică.

Miji ochii şi începu să înconjoare din nou fântâna, de data aceasta în direcţia opusă. Era foarte probabil ca Shara să aibă cunoştinţă de cea de-a doua vrajă. La fel de bine putea fi încă un test născocit de Shara – oare ar fi venit Sydney să îi dea de veste, după ce descoperea vraja? Însă niciuna dintre instrucţiunile pe care i le dăduse Shara şi niciunul dintre planurile Umbrelor nu implicau statuia în vreun fel.

Se putea însă ca Shara să nu ştie nimic despre cealaltă vrajă, iar gândul acesta merita să zăbovească mai mult asupra lui.

Circulau deja zvonuri – Sydney le auzise după ce îşi petrecuse prima lună după ieşirea din ţinutul Umbrelor învăţând cum trebuie să se poarte în lumea Banalilor şi pe cea de-a doua studiind totul despre Lumea Nevăzută – conform cărora magia nu mai era aşa cum trebuie. Mici vrăji care fie dădeau greş, fie trebuiau luate de la capăt, fie nu erau ceea ce trebuiau să fie. Zvonuri în aparenţă neînsemnate, dar pentru Sydney era suficient ca să îşi dea seama că în spatele şuşotelilor se ascunde, de fapt, adevărul.

Shara nu suflase nicio vorbă.

Ceea ce era de înţeles dacă problema avea legătură cu vraja cetluită de Înger. Magia care venea din ţinutul Umbrelor era curată, însă aici… Sydney îşi făcu curaj şi întinse din nou mâinile să o cerceteze. De data aceasta cu mai multă precauţie, având grijă să se oprească înainte de a simţi iarăşi prezenţa aceea care pândea flămândă. Destul de aproape, însă, ca să simtă abisul ce se deschidea dedesubt.

Indiferent ce reprezenta acesta, putea fi considerat momentul declinului.

Laurent şi Grey se întâlneau de trei ori pe săptămână pentru a alerga în jurul heleşteului din Central Park. În urmă cu aproape trei ani, Grey căpătase o adevărată pasiune pentru sport, pe motiv că o condiţie fizică mai bună îi va ajuta să îşi întărească magia, o minte sănătoasă

într-un corp sănătos şi aşa mai departe. Grey avea tot felul de idei despre cum îşi putea îmbunătăţi magia, cum o putea fortifica, unele dintre ele cel puţin bizare. Alergarea era însă inofensivă, nu şi trezirea de dimineaţă şi cu toate acestea Laurent îl însoţea de fiecare dată.

Îşi potriviră paşii într-un ritm care să le lase destul suflu să stea de vorbă.

— Cum a fost prima confruntare? întrebă Laurent.

— Bine. A fost tot un candidat, un fel de văr de-al doilea sau copil vitreg din familia Morgan care voia să îşi întemeieze propria Casă. Supărat pe Miranda dintr-un motiv oarecare şi dornic să se răzbune pe mine. Toată treaba asta n-ar mai fi o pacoste atât de mare dacă lumea ar înţelege odată că Mirandei nu îi pasă nici cât negru sub unghie dacă sunt învins. Dar am avut prima opţiune a magiei şi am ales *locuri.* Am invocat vraja hărţii desfăşurate şi am învins.

— Minunat! Care e următoarea mişcare?

— Încerci să îmi furi strategia? râse Grey. De data asta ţintesc una dintre Casele mari. Să înţeleagă toţi o dată pentru totdeauna. Dacă îi înving, le arăt că nu îşi pot bate joc de mine. Tu?

— Înainte de toate, strategia. Ieşiri în oraş şi tot tacâmul. Încerc să îmi aleg bine cărţile înainte să mă hotărăsc. Ştii cum e.

— Nu prea, făcu Grey.

În timp ce alergau, câteva fâşii de panglică galbenă fluturară în vânt, acea bandă folosită pentru împrejmuirea locului unei crime.

— Nimeni nu m-a chemat nicăieri, adăugă Grey.

Laurent încercă să dreagă greşeala. Grey era cel mai fericit atunci când se simţea important.

— Poate că oamenii s-au gândit că te cunosc mult prea bine ca să te abordeze făţiş. Tu te-ai născut în lumea aceasta, eu sunt un venetic, dacă îţi aduci aminte.

— Da, răspunse Grey uitându-se peste umăr spre golul întunecat dintre copaci. Sunt sigur că despre asta este vorba, adăugă el.

— Ce s-a întâmplat acolo? întrebă Laurent arătând cu capul spre zona întunecată din pădure.

— Nu văd prea bine ca să îmi dau seama, răspunse Grey întorcându-se şi alergând câţiva paşi înapoi că pentru a zări mai bine scena crimei. Tot ceea ce se putea vedea însă era doar panglica mânjită de noroi a poliţiei.

— Ai auzit despre femeia aceea omorâtă căreia i s-au smuls toate falangele. Poate că aici a fost găsită.

— Ce spui? făcu Grey. Poate.

— Îngrozitor, nu-i aşa? Serios, acum, ce fel de om fură oasele degetelor cuiva? De parcă am fi într-un soi de poveste de fraţii Grimm.

— Chiar aşa, spuse Grey şi se întoarse.

— În fine, revenind la strategie, ce mă sfătuieşti? întrebă Laurent. În cine ar trebui să am încredere şi aşa mai departe?

Expresia de pe faţa lui Grey dădea de înţeles că întrebarea îl încânta peste poate.

— Nu prea poţi da greş dacă te aliezi cu învingătorul, spuse Grey.

— Te referi la Merlin?

— Este cea mai veche Casă. O asemenea istorie înseamnă putere şi poziţie înaltă. În plus, Miles cunoaşte toate secretele, tot ceea ce se petrece.

— Credeam că familia ta îl urăşte.

— Miranda îl urăşte. Iar asta este o bilă albă pentru el, în ceea ce mă priveşte.

Laurent izbucni în râs.

Terminară o tură de alergare şi încetiniră până când deja se plimbau unul lângă altul.

— Încă ceva, spuse Laurent. M-am gândit că ar fi o mişcare inteligentă să ne provocăm unul pe celălalt acum, câtă vreme lucrurile nu sunt atât de bătătoare la ochi.

Grey se înecă şi scuipă apa pe caldarâm.

— Ce dracu'? Bătător la ochi? Dacă ai prea multe înfrângeri, nu mai poţi avansa. Unul dintre noi trebuie să îl doboare pe celălalt. Las-o baltă!

— Cum spui tu.

Laurent luă o înghiţitură de apă.

— Toată treaba asta este atât de ciudată.

— Ciudată sau nu, încearcă să pricepi despre ce este vorba şi nu mai veni cu idei nebuneşti.

Grey se despărţi de Laurent, lovindu-l uşurel cu palma pe spate, după care se îndreptă spre staţia de metrou.

— Roata Norocului continuă să se învârtă.

Laurent rămase pe loc în aerul rece, simţind cum vântul îi usucă transpiraţia. Roata Norocului se învârtea într-adevăr şi nu toţi oamenii rămâneau în picioare. Câteodată, Roata trecea de-a dreptul peste ei. Laurent îşi scutură amorţeala ce îi cuprinsese mâinile şi picioarele şi porni spre casă.

— Ai ceva pentru mine, Henry? întrebă Sydney, traversând holul clădirii în care locuia.

— Da, domnişoară.

Se opri şi ridică nedumerită o sprânceană. De obicei nu comanda nimic care să îi fie livrat acasă. Doar două persoane cunoşteau adevărata ei adresă şi se îndoia că Shara va folosi vreodată sistemul poştal. Întrebarea ei venea din pură obişnuinţă şi nu aşteptase niciodată un răspuns afirmativ.

— Nu este vorba despre un lucru, ci despre o persoană. Spunea că nu o aşteptaţi, aşa că v-a aşteptat.

Sydney se înclină uşor lăsându-şi greutatea corpului pe călcâie. Cu siguranţă nu aştepta pe nimeni. Scuturile nu fuseseră declanşate, dar nu toate neplăcerile erau provocate de magie până la urmă. I-ar fi fost mai uşor să îl apere pe Henry dacă se afla mai aproape de el.

— Ea? Este vorba despre o ea?

— Într-adevăr, domnişoară. Vă aşteaptă acolo.

Femeia cu părul alb era îmbrăcată în negru din cap până în picioare, cu veşmintele perfect croite pe silueta ei dreaptă. Rujul pe care îl folosea era la fel de roşu ca şi cel al lui Sydney şi, cu toate că trecerea timpului lăsase urme pe pielea ei, forţa şi frumuseţea acestei femei erau mult mai profunde. Se ridică de pe scaun, păstrându-şi ţinuta

plină de graţie precum o regină.

— Bună ziua, Sydney! Numele meu este Verenice Tenebrae.

Sydney cunoştea acest nume. Iată de ce scuturile ei – configurate pentru magicienii care foloseau magia ce venea dinspre Umbre – nu se activaseră.

— Mulţumesc, Henry. E în regulă.

Henry dădu din cap, iar Sydney se îndreptă spre femeia care o aştepta. În timp ce se apropia, croi cu o mişcare uşoară a mâinii stângi o zonă de linişte, ca să fie sigură că nimeni le poate asculta.

— Tenebrae. Tu eşti cealaltă Umbră care a reuşit să iasă.

— Într-adevăr, răspunse Verenice cu o înclinare a capului. Sunt încântată să te cunosc. Trăgeam nădejde că vom putea vorbi.

Acum că se apropiase, Sydney văzu că semnele originilor lui Verenice nu lăsau loc de îndoială. Le vedea ea însăşi în fiecare oglindă: felul în care şedea Verenice, linia spatelui şi licărul de veghe din priviri. Magia i se simţea mult mai aproape, mai alertă decât a celor care nu fuseseră nevoiţi să devină un soi de recipient pentru alţii. Marginile umbrei îi erau zdrenţuite.

— Ştiu o patiserie foarte bună, nu departe, la o stradă şi jumătate distanţă, dacă nu te deranjează mersul pe jos.

— Chiar îmi plac cornurile cu ciocolată. Nu doreşti să intru în locuinţă şi eşti mult prea diplomată ca să îmi spui asta. Te înţeleg foarte bine.

Sydney nu răspunse nimic pentru că femeia avea dreptate. Nu voia ca Verenice să intre în apartamentul ei. Atunci când a plecat din ţinutul Umbrelor, Shara i-a cerut să o caute pe Verenice spunându-i că femeia aceea o putea ajuta să se descurce în Lumea Nevăzută. Înainte de toate, Sydney nu avea încredere în prea mulţi oameni, cu atât mai puţin în cei recomandaţi de Shara. Aşa încât nu o căutase pe Verenice şi dacă nu era deloc surprinsă că fusese găsită, cu atât mai puţin era încântată că se întâmplase.

În timp ce mergeau, o privea cu atenţie pe Verenice, însă femeia nu se trăda cu nimic. Ar fi fost de mirare dacă ar fi făcut-o. Cu siguranţă, Umbrele ofereau o instrucţie foarte temeinică.

Când se aşezară în cele din urmă, Verenice avea în faţa ei o cană cu ciocolată caldă şi o prăjitură, iar Sydney alesese macarons trandafirii şi violet.

— Datoria mea este plătită. În întregime, spuse Verenice. Umbrele nu mai au nicio putere asupra mea, iar eu nu mai datorez loialitate acelui loc.

Rostise ultimele cuvinte pline de fiere.

— Am venit din proprie iniţiativă pentru că voiam să te cunosc şi nicidecum pentru că mi-ar fi cerut Shara să te spionez.

— Nu prea sunt persoana care să merite interesul cuiva, răspunse Sydney.

— Patruzeci de ani, spuse Verenice amestecând gânditoare în cana cu ciocolată fierbinte.

— Poftim?

— Am ieşit din Casa Umbrelor în urmă cu patruzeci de ani. Înainte ca tu să te fi născut măcar. Nimeni înaintea mea şi nici de atunci încoace, până acum, nu a reuşit să treacă de porţile acelea. Amândouă ştim prea bine ce a avut fiecare de îndurat pentru a ajunge aici. Falsa modestie nu ni se potriveşte deloc.

Verenice îşi ridică privirea spre Sydney şi o privi direct în ochi.

— Bine. Spune-mi atunci cum îţi pot satisface curiozitatea?

— Îmi placi, zâmbi Verenice. Atât de directă. Atât de prevăzătoare. Atât de asemănătoare cu mine, aşa cum eram pe vremuri. Deşi presupun că vrei să fii mult mai mult. Nu, nu mă întrerupe, îmi dau seama cât te poate stânjeni faptul că ştiu ceea ce eşti şi că ai prefera să nu te afli aici. Ai vrea să negi, să te ascunzi, să mai pui un strat de „nu mă vedeţi” peste tine. Sunt convinsă că singurul motiv pentru care nu ai ridicat niciun scut în jurul discuţiei noastre este acela că nu îţi doreşti să fie importantă. Însă

eu am învăţat să privesc lumea îndeaproape şi îţi voi spune ceea ce cred. Cred că ai ieşit din Casa Umbrelor şi ai început să lucrezi cu tânărul acela chipeş pentru că Umbrele ţi-au cerut să o faci – să fii angajată de către cineva, nu de el în mod special – şi pentru că Shara şi Casa vor continua să taie bucăţi din tine, încet-încet, dacă faci ceea ce ţi se cere sau mult mai repede dacă te împotriveşti. Mai cred că pui şi altceva la cale, fie doar şi pentru că nu ai fi fost atât de precaută în ceea ce îmi spui dacă nu ai fi avut ceva de ascuns faţă de Shara. Care probabil că ţi-a spus să mă cauţi ştiind foarte bine că ultimul lucru pe care îl vei face va fi să o asculţi, aşa că a vrut să te lipsească de un aliat.

Sydney ridică din sprânceană, întrebătoare. Nu răspunse nimic, dar se gândi că Shara ar fi procedat întocmai.

— Îţi repet că nu sunt aici în numele ei, nu am mai vorbit cu ea din momentul în care mi-am achitat contractul, dar nici nu mă aştept să mă crezi, continuă Verenice. Nici eu nu aş crede dacă aş fi în locul tău. Ştiu însă cum ai rafinat vraja influenţei pe care ai folosit-o la prima confruntare – ai făcut în aşa fel încât să aibă efect doar asupra acelor magicieni care folosesc magia oferită de Umbre pentru a-şi plăti datoria. Mă gândesc că, poate, erai în căutarea unor aliaţi.

Verenice se apropiase mult, chiar foarte mult de adevăr. Sydney gândise vraja în felul acela cu intenţia de a-şi număra duşmanii mai degrabă decât pentru a-şi găsi aliaţi. Voise să vadă cât de profundă era influenţa Umbrelor, cât de mare va fi vâlvătaia atunci când ea va aprinde scânteia. Se vede treaba că era posibilă o deflagraţie de toată frumuseţea.

— Mai ai şi alte presupoziţii?

— Cred că foloseşti Turnanta ca pe un pretext pentru a acţiona împotriva Umbrelor, iar eu vreau să te ajut.

Verenice îşi ţinea mâinile lipite de masă, acolo unde Sydney le putea vedea. Niciun magician nu era nevoit să îşi folosească mâinile pentru a invoca o vrajă, dar faptul că

Verenice le ţinea nemişcate, la vedere, îi arăta că magia nu era amestecată în discuţia lor sub niciun chip.

Abia atunci Sydney se hotărî să protejeze conversaţia dintre ele, îşi înmuie un deget în cana de ceai, după care desenă un simbol pe tăblia mesei.

— Presupunând că tot ceea ce mi-ai spus este adevărat, de ce ai mai dori să te implici? E destul de riscant să lupţi împotriva Umbrelor. Chiar periculos. Odată ce ai ieşit, eşti în siguranţă, spuse Sydney, întărind ultimul cuvânt.

Poate că nu avea încredere în Verenice, dar nu avea de gând să trimită pe nimeni înapoi în ghearele Sharei.

Trăsăturile feţei lui Verenice se schimbară dintr-odată, iar Sydney văzu atunci tot timpul şi toată durerea care săpaseră urme pe chipul femeii.

— Am deschis uşile Casei pe când aveam treizeci şi trei de ani. M-au forţat să rămân sub contractul lor timp de încă zece ani. Ei, pentru acei zece ani şi pentru ceilalţi treizeci care au urmat în care am trăit în Lumea Nevăzută şi am ştiut ceea ce se întâmplă în ţinutul Umbrelor. Am ştiut fără să fi putut să îi pun capăt sau să schimb ceva. Nu de una singură. Iată de ce.

Sydney îşi roti privirea prin patiseria elegantă, la pereţii crem cu incrustaţii aurii, la personalul în uniforme alb cu negru şi şorţuri cu volănaş de dantelă. Inspiră adânc aromele de zahăr şi unt, de scorţişoară şi ciocolată şi se gândi cât de departe se găseau amândouă faţă de locul acela de unde plecaseră.

Privi încă o dată umbra lui Verenice, ruptă, sfâşiată, cu marginile zdrenţuite. Arăta mult mai jalnic decât umbra ei, iar Sydney ştia prea bine că propria ei durere – atunci când îşi îngăduia să o simtă – era precum ţipătul neîntrerupt al pielii jupuite, al rănilor deschise. Singura mângâiere pe care o putea aduce durerii aceleia, mâniei ce zăcea înăuntrul ei, era gândul că putea schimba lucrurile. Le putea pune capăt. Putea să se asigure că nimeni altcineva nu va mai fi zdrobit şi tăiat în bucăţi pentru a le înlesni altora magia.

Sydney ar fi putut chiar să înţeleagă rostul Umbrelor

dacă ar fi fost mai mult decât atât. Eventual dacă magia ce venea de acolo ar fi fost folosită poate ca pe un impuls sau dacă i-ar fi ajutat pe oameni să devină magicieni mai puternici. Oamenii erau însă lacomi, cu atât mai mult lacomi de putere. Cu toate acestea, magia trimisă de Umbre nu îi făcea nici pe departe mai puternici, nici nu le oferea puteri mai mari. Tot ceea ce făcea era să le uşureze viaţa – pentru că toată magia adunată se afla mereu acolo – şi să îi asigure pe cei care o întrebuinţau că nu aveau de înfruntat nicio consecinţă a folosirii propriei magii, iar asta pentru că întotdeauna se găsise cineva care să plătească în locul lor.

Sydney fusese la rândul ei una dintre acei altcineva, în primii săi douăzeci şi cinci de ani de viaţă, iar Verenice, cu opt ani încă pe atât.

Sydney simţi cum începe să tremure pe dinăuntru. Îi datora lui Verenice această alegere, chiar dacă, în felul acesta, femeia nu ar mai fi fost în siguranţă. Câteodată, siguranţa nu mai atârna atât de greu în balanţă. Iar ca să o poată folosi pe Verenice nu era nevoită să aibă încredere în ea.

— OK, spuse Sydney. În regulă.

Verenice încuviinţă.

— Când te vei hotărî, te rog să îmi spui cum îţi voi putea fi de folos.

— Ar fi totuşi ceva, spuse Sydney.

Putea foarte bine să înceapă prin a-i pune întrebarea pe care Shara însăşi ar fi sugerat-o. În felul acesta nu avea nimic de pierdut dacă se dovedea că Verenice nu era de încredere în cele din urmă.

— De cine ar trebui să mă tem cel mai mult?

— De Miles Merlin, răspunse Verenice fără să se gândească de două ori. Este deja peste măsură de mânios pentru că fiul său refuză să folosească magia Umbrelor. Pe mine mă urăşte pentru că sunt cea care i-a arătat lui Ian că nu are nevoie de magia aceea. Odată ce va prinde de veste cine eşti şi de unde vii, va veni el la tine. La început va fi subtil, dar nu care cumva să îţi imaginezi că e mai puţin

periculos. Pentru el, orice ameninţare la adresa Umbrelor este o ameninţare adusă puterii sale şi nu va fi deloc încântat.

— Tu eşti cea care l-a învăţat pe Ian? întrebă Sydney. Un licăr de surpriză îi lumină faţa, înainte să îşi dea seama că totul începea să aibă sens. Cineva trebuise să o facă, iar opţiunile erau mai mult decât limitate.

— Este priceput?

— Foarte!

— Încă ceva, atunci, adăugă Sydney. Ai auzit cumva despre unele eşecuri ale magiei?

— Foarte puţin, răspunse Verenice. Nimic concret.

— Te rog să îmi spui şi mie dacă afli ceva. Poate că îmi va fi de folos să ştiu mai multe dacă, într-adevăr, aş avea de gând să pun la cale toate lucrurile acelea despre care vorbeai mai devreme.

Vorbise cât se poate de ambiguu, aşa încât ar fi putut oricând să îşi scape pielea dacă cererea ei ar fi ajuns într-un fel sau altul înapoi la urechile Sharei.

Verenice îşi adună lucrurile, după care se opri o clipă.

— Sydney, mulţumesc!

— Poate că nu vei mai dori să îmi mulţumeşti când totul se va termina, răspunse Sydney.

— Dacă asta înseamnă sfârşitul Umbrelor, atunci o voi face.

A doua zi, Sydney îi trimise un buchet de flori lui Verenice. Un gest de curtoazie, nimic mai mult.

Nimic în afară de ceea ce voia să sublinieze gestul acela, iar ea ştia că Verenice va înţelege. Voia să îi arate că Verenice, la rândul ei, putea fi lesne găsită. Mai mult decât atât, era o particularitate a vrăjii împletite între flori, care le-ar fi făcut să se ofilească dacă ar fi dat de cea mai mică urmă a magiei Umbrelor în casa lui Verenice, în cazul în care aceasta lua legătura cu Shara. Cea de-a doua vrajă făcea ca florile să se deschidă însufleţite şi înmiresmate atunci când nu ar fi descoperit nicio urmă de magie a Umbrelor, ridicând îndoieli greu de ocolit.

Verenice zâmbi şi trimise la rândul ei un buchet de flori, însoţit de un bilet de culoare roşie. „Fie ca prietenia noastră, asemenea acestor flori, să nu se ofilească niciodată.” Împletise propria vrajă în cuvintele scrise pe hârtie. De fapt, un jurământ de loialitate care o făcea incapabilă să invoce orice magie împotriva lui Sydney.

Sydney se uita la biletul din mâna sa. Erau atât de multe feluri – întotdeauna erau – în care un astfel de jurământ putea fi ocolit. Verenice putea acţiona indirect împotriva lui Sydney, putea răni pe altcineva în schimb. Dar… Legământul acesta pe care nu i-l ceruse nimeni însemna că vorbise cât se poate de serios, însemna că nu mai era legată de Shara ori de Umbre şi că se va strădui să o ajute pe Sydney dacă aceasta avea nevoie de sprijinul ei.

Era un început bun.

V

Barul era un local cu totul obişnuit, ferit din calea cohortelor de corporatişti ce se revărsau din cartierul financiar şi prea puţin popular în rândul hipsterilor. Cu pereţii săi din cărămidă roşie veche, lemnăria în nuanţe de caramel şi intarsii de alamă, spaţiul era unul primitor.

Femeia cu părul blond, care şedea la capătul tejghelei, îmbrăcată într-o rochie sobră, părea mult prea elegantă pentru locul acesta şi totuşi discuta plină de veselie cu barmanul, punând întrebări până şi despre expoziţia de artă a surorii chelneriţei.

— Înţeleg că acesta este locul tău obişnuit, spuse Sydney care se strecură pe scaunul de lângă Madison şi ceru un martini.

— Vin aici încă de pe vremea când eram la Facultatea de Drept. Atunci Will servea băuturi ca să îşi poată plăti studiile, după care a hotărât că preferă să lucreze la bar decât să pledeze la bară. În cele din urmă a cumpărat localul, acum vreo doi ani, nu-i aşa, Will?

Bărbatul din spatele tejghelei încuviinţă din cap în timp ce le aşeza băuturile în faţă.

— Mă gândesc să extind bucătăria ca să oferim şi altceva în afară de băuturi şi gustări. Soţul meu vrea să servim sandviciuri fanteziste şi câteva sortimente de desert, le explică Madison.

— Este un loc extraordinar. Iar tu prepari un martini fantastic, îl lăudă Sydney din toată inima.

— Mulţumesc. Dacă vi se face foame, anunţaţi-mă. Mai am nişte sparanghel murat din acela după care ştiu că te înnebuneşti, Mads.

— Tu trimite-l încoace de pe acum. Într-un butoi ar fi cel mai bine, răspunse Madison cu ochii sclipind de poftă. Ştii că nu îi pot rezista.

După ce Will se îndepărtă, Madison se întoarse spre Sydney.

— A început! Turnanta!

— Aşa este. Apropo, îţi mulţumesc pentru că mi-ai împărtăşit părerea ta despre Laurent. Ai avut dreptate, e un băiat bun, dar destul de naiv în ceea ce priveşte lumea în care trăieşte.

Sydney hotărâse să ignore instrucţiunile Sharei, care o trimisese să ceară îndrumarea lui Verenice, preferând să-i cerceteze pe cont propriu pe câţiva dintre cei ce trăiau în Lumea Nevăzută şi care ar fi putut-o ajuta să se descurce în tot ceea ce avea să se întâmple. Madison făcuse parte din Casa Prospero, dar lăsase baltă lumea magicienilor cu tot cu Umbrele, iar toate acestea o recomandau ca fiind perfectă din acest punct de vedere. Era un avantaj la care Sydney nici nu sperase că, între timp, ajunsese chiar să o îndrăgească pe tânăra aceasta.

— Nu ai de ce să îmi mulţumeşti, răspunse Madison şi zâmbi recunoscătoare spre Will care tocmai îi întindea un platou de sparanghel murat asortat cu o mulţime de gustări.

— Ar trebui să guşti ardeii umpluţi, o îmbie Madison pe Sydney. Nu l-am cunoscut pe Laurent în copilărie, pentru că el a apărut cu puţin înainte ca eu să plec, dar întotdeauna mi-a făcut impresia că e un personaj pozitiv. Cum este să lucraţi împreună?

Sydney sorbi alene din pahar.

— Deocamdată, totul decurge bine. Este un strateg foarte bun, ceea ce apreciez la el.

— Îţi place la nebunie să ai un plan.

— Cu cât mai multe, cu atât mai bine.

Sydney avea deja câteva planuri pregătite.

— Noi am purtat duelul inaugural, adăugă Sydney.

— Am aflat. Când vine vorba de bârfă, avocaţii Caselor nu mai ţin seama de riscul „expunerii în faţa lumii Banalilor”. Iar tu şi magia ta sunteţi subiectul preferat de bârfă, la ora actuală. Chiar i-ai făcut pe toţi să danseze? Te rog, spune-mi că a fost ca în *Thriller* al lui Michael Jackson, cu toţi zombii dansând.

Madison ridică paharul şi închină batjocoritor în cinstea imaginii pe care o găsea amuzantă.

Sydney izbucni în râs.

— Din păcate, a fost doar un vals pentru că nu mi-a trecut prin minte dansul zombilor atunci când plănuiam vraja. Aproape că îmi pare rău că nu mi-a venit ideea asta. Ce altceva ai mai auzit?

— Cealaltă bârfă care îi preocupă pe toţi este că Ian a fost angajat de Casa Prospero. Nimănui nu îi vine să creadă că Ian a renunţat la poziţia lui în Casa Merlin, iar acum toţi aşteaptă momentul în care Merlin va exploda de nervi că fiul lui reprezintă Casa Prospero în loc să încerce să îşi întemeieze propria Casă.

— Ştie cineva cu adevărat ce se petrece acolo? întrebă Sydney.

— Nu am auzit nicio poveste plauzibilă, răspunse Madison. Circulă doar teorii conspiraţioniste despre felul în care Miles încearcă de fapt să îi păcălească pe toţi, iar aceasta este doar o mişcare ca să preia controlul asupra Casei Prospero. Ceea nu este cazul. Dacă ar fi avut doar o bănuială că Ian nu îi este loial, Miranda l-ar fi mâncat de viu. Cu lingura, eventual. Dar de ce mă întrebi? Ştii tu ceva?

— Poate că da. Ian nu foloseşte magia care vine de la Umbre şi pun rămăşag că acesta este motivul pentru care şi-a părăsit Casa.

— Doar pentru atât? făcu Madison neîncrezătoare, după care ridică o mână în semn de scuză. Nu mă înţelege greşit. Sunt aici cu tine tocmai pentru că urăsc sistemul acela şi nu vreau să am de-a face cu el. Dar cu toţii avem posibilitatea de a alege.

— Nu uita însă că a fost Casa Merlin cea care a întemeiat Umbrele, pe vremuri, şi a creat vraja care face posibil transferul consecinţelor magiei. Îmi imaginez că Ian nu prea a avut ce alege.

Madison înclină din cap, uşurel.

— Ai dreptate. Am mai auzit că cei din Casa Merlin încă îşi achită obligaţiile în sânge. Este una dintre puţinele Case cu tradiţie care mai procedează în felul acesta.

— Obligaţii? întrebă Sydney.

Madison se uită ţintă la paharul gol din faţa ei de parcă ar fi vrut să îl umple doar din priviri.

— Este termenul folosit în mod oficial pentru sacrificii. Obligaţii în sânge înseamnă că rezolvă totul în familie în loc să facă rost de un copil prin alte mijloace.

— Nu mai fi atât de stânjenită. Nu dau doi bani pe cuvintele pe care le folosesc ei doar să se simtă mai bine sau mai puţin vinovaţi. Nu există niciun cuvânt prea rău pentru a descrie toată cruzimea asta. Mă întreb, însă, dacă Ian ştie pe cine a trimis Casa lui acolo şi dacă acesta este motivul pentru care are conştiinţa încărcată. Oricum, asta nu explică alianţa lui cu Miranda, dintre toţi oamenii de pe lume.

— S-a zvonit că ar fi fost vorba tocmai despre mama lui. Că s-ar fi întâmplat ceva când Lara Merlin a venit pe lume, ceva rău, şi, în loc să dea copilul, Miles şi-a oferit soţia drept plată a datoriei, explică Madison.

— Cred că eram mult prea mică pe vremea aceea ca să îmi dau seama că au adus acolo pe cineva ca ea, însă asta ar putea fi o explicaţie. Mai ales dacă Ian era destul de mare ca să şi-o amintească pe mama lui, dar să nu priceapă încă ce se petrece.

— Într-adevăr. Schimbând subiectul ca să vorbim totuşi şi despre ceva care nu este complet oribil. Umblă bârfa că voi doi aţi plecat împreună de la duelul inaugural, iute-iute şi în mare grabă, o iscodi Madison ridicând întrebător din sprâncene. Ai şi detalii mai picante? Hai, spune-mi, te rog, dacă sunt detalii picante.

Sydney zâmbi pe deasupra paharului.

— Bineînţeles că sunt şi nici măcar nu ai de gând să spui nimic. Am înţeles. Altceva?

Madison înghiţi şi ultima bucăţică de sparanghel murat.

— Ar trebui să cumpăr acţiuni pentru chestia asta, mormăi încântată.

— Încearcă să afli ce informaţii există despre Verenice Tenebrae, ce ar trebui să ştiu despre ea.

Sydney îşi dorea cu putere să aibă încredere în Verenice, dar nu voia să aibă surprize neplăcute.

— Ai întâlnit-o? întrebă Madison. Este un fel de personaj de legendă, după ce a ieşit din Casa Umbrelor.

Sydney îi aruncă încă o privire pe deasupra paharului.

— De acord! Presupun că şi tu eşti, bătu în retragere Madison. Dar cum ţi s-a părut?

— Puternică. Poate chiar legendară. Fă-mi, te rog, favoarea să o verifici.

Sydney îndesă câteva bancnote sub suportul paharului şi se ridică.

— Luăm micul dejun împreună, săptămâna viitoare?

— Te anunţ când pot. Şi, Sydney, ai grijă de tine!

În prima parte a Turnantei, lucrurile au evoluat după cum se aşteptase Sydney: Casele purtau lupte menite să răscumpere duşmănii, supărări şi despărţiri vechi de treisprezece ani. Alianţele neoficiale dintre Case, fie ele candidate ori consacrate, se formau şi se rupeau pentru a se reface din nou la primul semn care le dădea de înţeles de partea cui s-ar fi aflat puterea la sfârşitul tuturor confruntărilor. Lumea Nevăzută zumzăia de întâlniri secrete, negocieri tainice, ameninţări voalate şi promisiuni deşarte. Intriga devenise un fel de sport naţional pe care îl practicau cu voluptatea luptelor sângeroase din arenă, însă fără vărsare de sânge.

Dintr-odată însă lucrurile nu au mai evoluat aşa cum era de aşteptat.

Întâmplarea putea trece neobservată dacă unul dintre magicienii implicaţi nu ar fi fost Ian. După cum spusese Madison, devenise subiectul preferat de bârfă. Una dintre Casele candidate, care, în alte circumstanţe, ar fi intrat şi ieşit din competiţie precum frunzele purtate toamna de vânt, a fost destul de nesăbuită să provoace la luptă Casa Prospero. Nimeni nu părea să dea prea mare importanţă duelului, dacă nici măcar Miranda nu catadicsise să asiste la confruntare. Ian arunca prima vrajă.

— Care este magia aleasă? întrebă Sydney.

Mult mai puţin fast înconjura asistenţa adunată să urmărească lupta acestei seri, cu toate că una dintre

combatante era chiar Casa Prospero. Nu-şi mai făcuseră apariţia nici paharele cu şampanie, nici tartinele sofisticate şi nici valeţii în uniforme cu fireturi. Se aflau în încăperea spaţioasă a unui apartament atât de lipsit de personalitate încât părea de-a dreptul ireal.

— Timpul, răspunse Ian.

Era o alegere pe cât de complicată pe atât de ambiţioasă. Sydney se uită lung spre magicianul Casei Candidate care aştepta imperturbabil.

— Cred că mă pot declara impresionată. A fost alegerea ta sau a lui?

— De fapt, a fost alegerea lui. Sper că nu te voi dezamăgi însă cu ceea ce am ales să fac.

— Chiar te rog să mă impresionezi pe deplin, făcu Sydney.

Ian rânji cu subînţeles.

Duelul începu.

Ian căută prin buzunar de unde scoase un sâmbure de culoare maronie. Arăta mai degrabă ca un grăunte. Îl aşeză pe masă şi începu să numere ceasurile de la miezul nopţii înapoi, numind fiecare oră şi fracţiunile sale. Cum rostea el fiecare cuvânt, din grăuntele, care se făcuse verde între timp, prinseră a creşte lăstari, apoi crengi din care ţâşniră ghimpi şi frunze, apoi muguri şi flori. Mirosul de trandafiri invadă încăperea.

Ian opri numărătoarea. Rosti un cuvânt nou, iar ticăitul mai multor ceasornice răbufni dintr-odată. Trandafirii începură să se ofilească tot mai repede, fără ca nicio petală sau frunză să se desprindă, doar planta care se chircea înapoi în ea însăşi. Ceasornicele tăcură şi tot ceea ce mai rămăsese era doar un singur grăunte.

Magicienii izbucniră în aplauze, iar Ian îi puse lui Sydney grăuntele în palmă.

— Va creşte din nou, dacă îl plantezi.

Hawkins, celălalt magician, îşi începu vraja.

Trecuse deja o jumătate de minut când Ian deveni atent. Se îndreptă apoi spre Hawkins, se opri în dreptul lui şi îi dădu roată, privindu-i mâinile care se smuceau într-un fel

bizar după care reveneau la loc. Apoi un deget i se dislocă brusc cu un pocnet surd.

— Eşti în stare să opreşti vraja? îl întrebă Ian.

Hawkins bâţâia din cap, în vreme ce mâinile i se mişcau haotic, iar buzele rosteau necontrolate formula vrăjii. Sângele îi picură precum sudoarea de pe tâmple, după care începu să i se prelingă din ochi şi din urechi. Încă un deget pocni de la locul său.

Ian vorbi răspicat, adresându-se mulţimii.

— S-a petrecut o eroare de magie. Casa Prospero abandonează această luptă. Până în momentul în care se va putea demonstra că eroarea a ţinut de magie şi nu de magician, rezultatul luptei este nul. Toţi ceilalţi, dacă nu vreţi să îl priviţi pe omul acesta cum sângerează până la moarte, mergeţi acasă.

Oricine s-ar fi aflat acolo vorbindu-le în locul lui Ian, mulţimea strânsă în încăpere nu i-ar fi băgat în seamă vorbele şi ar fi rămas să se uite cum bietul Hawkins, prins în capcana unei vrăji ratate, îşi dă ultima suflare. Dar cel care le vorbea era Ian, iar Casa Prospero tocmai abandonase un duel, ceea ce, dacă nu se demonstra că eroarea apăruse din vina magiei, i-ar fi afectat considerabil poziţia în clasamentul general al Caselor. Iar aceasta era o bârfă grozavă. Aşa încât plecară cu toţii.

Sydney rămase pe loc.

— Cu voia ta, aş vrea să văd dacă te pot ajuta cu ceva.

Îngrozit, Hawkins aprobă, dând frenetic din cap. Nu mai reuşea să îngaime nicio vorbă. Dinţii îi erau atât de încleştaţi, încât Sydney îi auzea deja crăpându-se. Se apropie de el şi ridică mâinile de-o parte şi de alta a capului magicianului, iar umbrele din încăpere se apropiară de ei. Îngână cu voce joasă, după care rupse vraja cu o zvâcnire a mâinii.

— Dar asta este… Ceea ce ţi se întâmplă ţie nu este din cauza magiei. De fapt, este o absenţă a magiei.

Dincolo de absenţă, imediat sub vidul de putere, aceeaşi foame hulpavă pe care o simţise în magia cetluită de Îngerul Apelor. Aceeaşi senzaţie de groază care se agăţa

de ea.

— Este o absenţă care se comportă, nici nu ştiu cum să o numesc, ca o gaură neagră. Absoarbe toată magia. Şi o va face… până când nu va mai rămâne nimic. Până când o consumă pe toată. Îmi pare atât de rău.

Ian scăpă o înjurătură şi îşi întoarse neputincios privirea.

— Îţi pot uşura suferinţa, îi propuse lui Hawkins cu voce liniştitoare.

Tânărul acceptă resemnat.

Cuvintele pe care le rosti apoi Sydney erau atât de suave, încât păreau un cântec de leagăn.

Hawkins închise ochii. Trupul său încă se frângea din toate încheieturile, dar chipul îi era deja liniştit. Respiră o dată, cutremurându-se, şi se înecă cu un şuvoi de sânge care îi ţâşni pe gură. Carnea se topea de pe el, mistuindu-se într-un fum ce se ridica şuierând, înecăcios şi fetid, până când în urma lui rămaseră doar oasele, căzute grămadă pe podea.

Ian izbi cu pumnul în perete cu atâta putere, încât mâna i se umplu de sânge. Durerea răbufni nestăvilită în braţ până spre încheietura mâinii.

— Ce risipă nenorocită!

— Există ceva din toată lupta asta care nu este? întrebă Sydney. Nu contează. Era o întrebare retorică.

— Dacă ar fi fost el primul… începu Ian.

Sydney ridică din umeri.

— Probabil că s-ar fi întâmplat la fel. Tu nu foloseşti aceeaşi magie. Dacă nu aş fi ştiut deja lucrul acesta, acum aş fi fost sigură.

Ian se albi la faţă.

— Îţi curge sânge din nas, îl anunţă ea.

Scotoci febril prin buzunare în căutarea unei batiste. Când reuşi, în cele din urmă, să găsească bucata de pânză pe care şi-o îndesă pentru a opri sângerarea, ridică privirea, dar Sydney dispăruse deja.

Sydney se cufundă în cada plină, lăsând apa, cât de

fierbinte putea îndura, să îi încingă pielea. Nu era de mirare că moartea începea să îşi vâre coada în Turnantă. Va veni momentul când totul se va învârti doar în jurul morţii. Dar amintirea lui Hawkins murind pur şi simplu sub mâinile ei… Nedreptatea era atât de izbitoare, încât era de-a dreptul dezgustătoare. Era, aşa cum spusese Ian, o risipă.

Apa i se prelingea printre degete, de-a lungul braţului întins să ia paharul de vin pe care îl lăsase pe marginea căzii. Ceea ce i se întâmplase în seara aceasta îi lăsase lui Sydney un gust amar în gură pe care nu îl putea nicicum alunga.

Vraja care îl omorâse era o hidoşenie, cu mult mai groaznică decât oroarea întreţesută în magia care venea dinspre Umbre. Nu era un eşec al magiei, nu neapărat, deşi aceasta urma să fie declaraţia oficială. Era o lăcomie nestăvilită a magiei.

Ceea ce simţise ea era o foame hulpavă care – era deja convinsă de asta – nu se ostoise încă.

VI

Madison se uită peste CV-ul deschis pe tabletă, iar apoi la femeia care şedea în faţa ei. Avea în jur de douăzeci şi opt de ani, poate chiar treizeci, se gândi ea. O tânără îngrijită, îmbrăcată într-o rochie simplă şi elegantă. Pantofii săi, în schimb, erau suficient de interesanţi cât să sugereze că avea propriul său stil, dar nu exagerat de mult pentru a le provoca sudori reci partenerilor mai vârstnici din firmă. Purta părul şaten închis şi scurt, într-o tunsoare stilizată punk-cuminţit, numai bun la locul de muncă.

Prea puţină însemnătate ar fi avut toate aceste detalii, dacă nu avea un CV solid care să demonstreze de ce era în stare persoana din faţa ei. Şi se vede treaba că era o tânără foarte capabilă – absolventă *cum laude* a Facultăţii de Drept a Universităţii New York, stagiatura efectuată la Curtea de Apel, în prezent angajată la o firmă importantă din lumea Banalilor.

Totuşi, se întâmpla adeseori ca departamentul lui Madison să atragă cei mai neobişnuiţi candidaţi. Cum se întâmplase ultima dată când a intervievat un individ al cărui CV nu ridica niciun semn de întrebare, dar care a ţinut morţiş să îi dezvăluie ceea ce el numea „mantia vrăjitorului”. Respectiva mantie nu era nimic mai mult decât un halat de baie din satin roşu. Cum ea rămăsese mută de uimire, bărbatul a început să îi dezvăluie că adevăraţii vrăjitori obişnuiesc să poarte doar halate şi nimic altceva pe sub ele. Nu a durat prea mult până când i-a făcut o demonstraţie pe loc. Din păcate, nu a mai fost contactat a doua oară.

Spre uşurarea lui Madison, interviul de astăzi se arăta a fi mult mai promiţător.

— Domnişoara Douglas, mă numesc Madison Prospero şi mă bucur să vă cunosc. În cererea dumneavoastră spuneţi că doriţi să candidaţi pentru post în cadrul diviziei noastre de proiecte speciale.

— Lucrez de peste doi ani în departamentul Conturi şi

Proprietăţi al firmei „Alexander, Harad & Hill”. Cred că a venit momentul să las roata norocului să se învârtă din nou, spuse Harper slăbind cadenţa din glas pentru a sublinia ultimele cuvinte.

— Cu siguranţă este nevoie de o formulă mult mai inspirată, răspunse Madison izbucnind în hohote. Întotdeauna am avut impresia că, în loc să discut cu un candidat, de fapt joc într-o parodie de film cu spioni. De vreme ce ştii despre ce este vorba, presupun că îmi poţi demonstra ce abilităţi ai.

Trei vrăji elementare erau folosite pentru a testa priceperea candidaţilor. Aprinderea unei lumânări, ridicarea unui obiect în aer – de cele mai multe ori stilourile erau făcute să leviteze – sau iluzia „florii înflorite”. Cei mai mulţi dintre Banalii care erau dispuşi să exerseze intens reuşeau în cele din urmă măcar una dintre vrăji, de fiecare dată prin voinţă şi autocontrol şi niciodată datorită unor abilităţi magice adevărate. Menirea testărilor nu era aceea de a depista lipsa de putere magică a oamenilor, ci era una asemănătoare parolelor, formulelor convenţionale: dacă le ştiai însemna că le-ai aflat de la un membru al Lumii Nevăzute. Aduceau dovada faptului că ştiai destule ca să poţi fi primit în acea lume, chiar dacă undeva pe la periferia ei.

— Pot să aprind o lumânare, anunţă Harper îndreptându-şi spatele în scaun.

Madison aşează o candelă pe birou, după care luă în braţe stiva de hârtii şi o puse pe podea.

— Nu o lua personal, însă un candidat a ratat lumânarea şi a dat foc dosarelor de pe masă.

— A primit slujba în cele din urmă? se interesă Harper.

— Nu am terminat niciodată interviul. S-a speriat atât de tare încât a fugit mâncând pământul. Acum se ocupă cu titluri de valoare la o firmă complet banală. Un băiat de treabă. Eşti pregătită? întrebă Madison.

Harper încuviinţă şi îşi concentră privirea asupra lumânării. Inspiră adânc până îşi umplu plămânii cu aer pe care îl lăsă apoi încet afară. Aşează mâinile pe masă şi rosti

cu băgare de seamă cuvintele vrăjii.

Flacăra licări o dată, de două ori, după care se aprinse. Harper prinse cu două degete şaua nasului şi masă puternic pentru a alunga durerea ce îi cuprindea deja capul.

— Îmi dau cuvântul că sunt mai pricepută ca avocat decât ca magician.

— Testul acesta foloseşte doar ca să confirme faptul că eşti conştientă în ce te bagi şi ca să mă asigure pe mine că te pot primi în firmă. Crede-mă, dacă am nevoie de magie, voi chema un magician. În mod normal, ar trebui să te chem pentru un al doilea interviu, dar acum este perioada Turnantei – pe scurt, o competiţie obligatorie şi câteodată letală –, aşa că nimic nu mai este normal. Toată lumea îşi modifică testamentele, îşi reconsideră situaţia financiară şi doar săptămâna aceasta au fost intentate nu mai puţin de trei divorţuri, dintre care două sunt aproape sigură că vor merge până la capăt. Suntem înecaţi în dosare şi muncă suplimentară. CV-ul tău este strălucit, iar tu pari a fi o persoană cu care aş putea lucra, aşa că postul este al tău dacă îl doreşti.

Mâinile lui Harper se încleştară în poală.

— Îl doresc foarte mult.

— Perfect! făcu Madison. La început va fi destul de plictisitor. Acum am neapărat nevoie de cineva care să se ocupe de afacerile banale pe care sunt nevoită să le las deoparte.

— Înţeleg, spuse Harper. Trebuie să închei câteva dosare, dar pot să încep lucrul de luni.

— Mi-ai salvat viaţa!

Madison se ridică de la birou şi întinse mâna spre tânăra femeie.

— Bine ai venit în Lumea Nevăzută, filiala Wellington & Ketchum!

— Mulţumesc, răspunse Harper şi îi strânse mâna.

Era încă destul de devreme, înainte de amiază, aşa că Harper se hotărî să facă alte două opriri în loc să se îndrepte spre casă. Prima dată se opri la o florărie de unde

cumpără un buchet de floarea-soarelui. Apoi luă metroul şi, depăşind cu mult staţia obişnuită, coborî la Cimitirul Woodlawn, unde se afla mormântul lui Rose. Odată ajunsă aici, sprijini florile de piatra funerară.

— Voiam să îţi spun că îmi este dor de tine şi că am reuşit să mai fac un pas astăzi. De data aceasta, sunt mult mai aproape. Îl găsesc eu, Rose, îţi promit.

Laurent împinse uşa masivă a clădirii în stil Art Deco din Upper East Side. Înăuntru aştepta un valet în uniformă şi mănuşi albe.

— Sunteţi membru al clubului, domnule?

— Nu, dar am fost invitat de un membru. Mă numesc Laurent Beauchamps şi am venit să mă întâlnesc cu Miles Merlin.

Pereţii erau zugrăviţi într-un verde-închis, iar accesoriile erau din alamă patinată. Totul în jur fusese gândit aşa încât să inspire prosperitate şi putere de către un decorator lipsit de imaginaţie. Ori de către unul care descoperise lipsa de imaginaţie a clienţilor săi.

Valetul verifică ecranul unei tablete şi aprobă cu o înclinare scurtă a capului.

— Prea bine, domnul Miles Merlin a sosit deja. Vă rog să mă urmaţi.

Laurent se simţea oarecum dezamăgit în timp ce păşea pe plăcile de marmură albe şi negre ale podelei în forma unei table de şah din Clubul Magilor. Îşi imaginase că un club privat al magicienilor trebuia să fie ceva mult mai interesant decât unul al celor mai bogaţi 500 de americani. Deocamdată, erau perfect asemănătoare.

— Domnule Beauchamps. Sunt încântat că aţi putut veni!

Încă o dată, Laurent avu impresia că întâlneşte mai degrabă un om de afaceri prosper, cu toate că înfăţişarea lui, în costumul elegant, trăda mult mai mult stil decât locul în care se aflau. Cravata şi batista din buzunarul de la piept aveau aceeaşi nuanţă gri-argintie precum coama de păr care îl făcea să semene cu un leu.

— Vă mulţumesc pentru invitaţie. Şi vă rog să îmi spuneţi Laurent, adăugă zâmbind şi strângându-i politicos mâna.

Invitaţia nu avusese darul de a-l surprinde prea mult. Sydney îl avertizase deja că aşa se va întâmpla, că se vor deschide căi mai puţin cunoscute spre Lumea Nevăzută şi îi datora lui Grey – îşi datora chiar sieşi – să nu scape această şansă. Dacă Miles era cel care deţinea cea mai mare putere, atunci era bine să îşi dea seama singur despre cât de mare era puterea aceasta.

— Atunci trebuie să îmi spui Miles. Bei ceva?

Miles se aşeză comod în fotoliul său din piele şi făcu un semn discret către chelner.

— Un whisky sec.

— Clubul acesta permite fumatul, dacă preferi şi un trabuc, îl înştiinţă Miles.

— Nu sunt fumător, dar vă rog să nu vă stricaţi plăcerea doar din cauza mea. Acest club pare a fi un loc minunat.

Şi încăperea aceasta avea tavanul înalt, lemnăria de culoare închisă cu intarsii de aramă. Covoarele groase cu modele complicate erau aşezate la distanţe egale pe podeaua de lemn lustruit. Rafturile de pe pereţi erau ticsite de volume legate în piele. Laurent se întrebă dacă acele cărţi fuseseră vreodată citite, ori au fost pur şi simplu cumpărate la metru, întrucât cotorul lor se asorta cu decoraţiunile interioare. Murmură o vrajă care să îl ajute să citească de la distanţa aceasta titlurile: *Primăvara Poeţilor, Eradicarea gândacilor de bumbac, Proceduri ale Congresului de la Viena.* Precis nu fuseseră citite.

În club se mai aflau câţiva bărbaţi, cei mai mulţi aşezaţi la mesele lor, păstrând o distanţă politicoasă unii faţă de alţii, astfel încât să creeze iluzia intimităţii. Nu se vedea nicio femeie, nici măcar în rândul personalului. Ar fi fost greu de spus dacă stabilimentul adoptase oficial segregarea pe criterii de gen ori dacă motivul era acela că prea puţine femei conduceau, chiar şi acum, o Casă. Lumea Nevăzută trăda adeseori concepţii la fel de mărginite precum lumea Banalilor în umbra căreia trăia.

Chiar şi acum Casele erau moştenite, aproape întotdeauna, din tată în fiu. Astăzi păreau să lipsească chiar şi acei fii. În încăperea aceasta *tânăr* însemna orice persoană cu vârsta sub patruzeci şi cinci de ani şi în care majoritatea era formată din bărbaţi de peste şaizeci de ani. Laurent zări o singură persoană pe care o recunoscu de pe vremea şcolii. Toţi acei bărbaţi în costumele lor erau albi.

— Dacă aceasta este Lumea Nevăzută, de ce este atât de mică? îl întrebase odată pe Grey.

— Ce spui? făcuse Grey nedumerit.

— Vreau să spun că sunt doar câţiva oameni din oraş. Voi toţi locuiţi în câteva cartiere, întotdeauna aceleaşi, iar eu sunt singurul băiat nou de pe aici de nu ştiu câtă vreme. Nu mai sunt şi alţi magicieni altundeva?

— Sigur că sunt. Dar aşa procedăm noi aici şi, de vreme ce încă suntem aici, asta este tot ceea ce contează.

La cincisprezece ani, răspunsul fusese destul de nesatisfăcător, dar, odată cu trecerea timpului, ajunsese să îl chinuie tot mai mult.

— Casa mea e departe de Casă, spuse Merlin. Aş fi încântat să îţi ofer o recomandare pentru a deveni membru la finalul Turnantei.

— Dacă mă voi clasa destul de sus ca să pot întemeia o Casă, răspunse Laurent. Se pot întâmpla foarte multe.

— Chiar dacă este destul de devreme, mă aştept la un rezultat demn de luat în seamă. Fata aceea pe care ai angajat-o e destul de pricepută. Presupun că este distractiv să lucraţi împreună.

— Sydney este un magician foarte talentat, într-adevăr.

— Sigur, sigur. Nu intenţionam să insinuez ceva necuvenit, spuse Miles cu o voce mieroasă care sugera că tocmai asta voise să spună, dar că era oarecum surprins că Laurent pricepuse aluzia.

— Meriţi toate felicitările pentru că ai reuşit să o găseşti. Acesta este genul de gândire strategică pe care îl apreciez, să ştii pe cine să angajezi ca să duci lucrurile la bun sfârşit. O astfel de gândire ne-ar fi de folos şi nouă, celorlalte Case. Sunt prea mulţi tradiţionalişti care susţin

sus şi tare că nu există decât o singură cale şi aceea învechită.

— Nu mi-am imaginat că angajarea unui campion poate fi o noutate. Casa Prospero a făcut acelaşi lucru. Chiar şi alte Case, răspunse Laurent.

— Aşa este, dar nimeni nu ştie de unde a apărut fata aceasta.

Merlin se aplecă uşor în faţă conspirativ.

— Sunt atât de multe zvonuri, adăugă el insinuant.

— Nici despre mine nu a ştiut nimeni de unde am apărut. Până acum m-am descurcat destul de bine, răspunse Laurent.

Miles zâmbi şi înclină din cap, asemenea unui politician care se preface că acceptă un punct de vedere opus.

— Este perfect adevărat. Serios acum, unde ai găsit-o? Este şi ea o venetică? Ai cunoscut-o înainte, când trăiai în lumea Banalilor? îl iscodi Miles.

— A dat curs unui anunţ postat pe internet.

Merlin lătră un hohot de râs prefăcut.

— Nu cred! Chiar aşa?

— După cum ai spus mai devreme, sunt nou pe aici. Nu sunt un tradiţionalist. Am postat un anunţ şi mi-a plăcut răspunsul ei.

— Serios? Şi ai angajat-o aşa, pur şi simplu? întrebă Miles suspicios. Fără să ştii nimic altceva despre ea?

— Nu aveam nevoie să ştiu nimic mai mult. Mi-a fost de ajuns să o urmăresc făcând una dintre cele mai puternice vrăji pe care le-am văzut vreodată ca şi cum ar fi fost floare la ureche.

— Ce pot să spun? Îmi pare rău că nu am găsit-o eu primul. Mai doreşti un pahar?

Laurent se uită cu subînţeles la paharul aproape plin din faţa sa şi se ridică în picioare.

— Mă tem că am o întâlnire importantă la care trebuie să particip în această seară. Îţi mulţumesc încă o dată. Sunt convins că a fost o întâlnire fructuoasă.

— Sunt de aceeaşi părere. Ar trebui să o mai repetăm. Poate că data viitoare ni se va alătura şi Sydney. Dacă va

dori să facă parte din lumea aceasta, ar trebui să o cunosc şi eu.

Zâmbetul îndelung exersat al lui Miles nu se vedea şi în ochii lui.

— Îi voi transmite invitaţia.

Laurent nu se obosi să zâmbească. Orice ar fi însemnat întâlnirea aceasta nu avusese ca scop stabilirea unei alianţe.

Părăsi încăperea somptuoasă şi o înştiinţă de îndată pe Sydney, printr-un mesaj, în legătură cu intenţiile lui Miles.

O luminiţă se aprinse pe ecranul telefonului, anunţându-i răspunsul lui Sydney.

Bine!

Când se întâlniră în parc, amândoi erau îmbrăcaţi în paltoane milităreşti, înfăşuraţi în fulare care să îi apere de gerul iernii timpurii. Ian a ajuns primul la locul de întâlnire, apoi i se alătură şi Lara, din partea opusă a tablei gigantice de şah.

— Mă bucur că te-ai hotărât să dai un semn de viaţă, spuse Lara. Începusem să cred că ai întors spatele întregii familii.

— Locuieşti încă în acea Casă. Nu e ca şi cum aş fi putut trece într-o seară ca să luăm cina.

— Aşa este. Dar, după cum vezi, există şi alte locuri în care să ne putem întâlni. Sunt sora ta, Ian. Sunt familia ta.

— Familia este tocmai motivul pentru care am plecat, spuse Ian.

— Şi este motivul pentru care eu am rămas. În regulă. Să nu începem aceeaşi discuţie. Mă bucur să te văd, sunt încântată că te-ai întors. Ce facem mai departe? Jucăm sau vorbim?

— Jucăm, hotărî Ian şi mută un pion alb de mari dimensiuni pentru a deschide partida, apăsând apoi cronometrul.

— Tata este convins că vei regreta. Că îţi vei cere iertare şi te vei întoarce să fii din nou un Merlin, spuse Lara.

Părea o mică pasăre de pradă, cu oasele ei subţiri,

privirea ageră şi coama de păr roşu tuns à la Ziggy Stardust[3]. Lara mută la rândul ei o piesă pe tabla de şah şi apăsă butonul cronometrului.

— Mai mult decât atât, e sigur că vei ajunge să îţi pară rău pentru… Cum i-a spus oare? A, da, pentru *josnica trădare a Casei şi a familiei tale.* Spune că vei răscumpăra ceea ce ai făcut, încercând să sabotezi din interior Casa Prospero, de preferinţă în timpul unui duel.

— Nu îmi pare rău că am plecat şi nu intenţionez să fac nimic din cele ce ai spus. Am făcut o alegere. Una pe care Casa noastră trebuia să o facă de mult.

Ian ezită în dreptul unui pion, apoi se hotărî să mute un cal.

— M-a numit luptătoarea Casei. Şi Moştenitoare, în acelaşi timp, deşi presupun că, dacă vei face ceea ce ţi se cere, îmi va da de urgenţă un brânci. Toate acestea mi le-a împărtăşit în timp ce mâncam omleta de la micul dejun. A fost destul de bună, cu şuncă şi brânză Gruyere. Tata are defectele lui, dar ştie să gătească. Sunt onorată că mi se oferă ocazia de a reprezenta Casa. Ceea ce e destul de bine, ţinând cont de faptul că nu prea am avut de ales. Apropo, dacă muţi piesa aia te fac şah în trei mişcări.

— Nu am mai reuşit să te bat la şah de când aveai nouă ani, Lara. Nu mi-am imaginat că tocmai astăzi este ziua mea norocoasă.

Ian îmbrânci o tură care se spulberă, luând forma unor litere pe tabla de şah.

Magia eşuează.

Mâna Larei ezită în aer, doar pentru o clipă, înainte de atinge un pion.

Din vina tatei?

Aceasta era problema crucială. Din cauza legăturilor familiei lor cu Casa Umbrelor, din cauza legăturii lui Miles

[3] Ziggy Stardust este personajul interpretat de cântăreţul britanic David Bowie (1947-2016) în turneul „Aladdin Sane/Ziggy Stardust” susţinut în Marea Britanie şi Statele Unite în 1972 şi 1973. Personajul lui se remarca printr-un costum multicolor şi părul vopsit în roşu-aprins, tuns scurt şi ţepos în faţă şi coamă lungă în spate (n. tr.).

însuşi, vina îi putea aparţine chiar lui. Casa Merlin era cea care întreţinea vraja. O piesă de şah în forma unui cal se sparse şi se dizolvă.

Nu sunt sigur? Vreo sugestie?

Lara mută nebunul. Încă un pion dispăru de pe tabla de şah.

Nu. Voi fi atentă.

— Casa noastră… începu Ian şi se opri. Dacă e din vina tatei şi va ieşi la iveală asta, Casa Merlin va fi distrusă. Lara, ţie îţi va fi luată magia.

— Îmi dau seama, răspunse ea fără să trădeze vreo emoţie.

— Poate că ar trebui să te gândeşti dacă merită să îi fii loială.

O tură se topi în cuvinte înşirate pe tabla de şah.

Ai grijă!

— Îmi va cere să te omor, ştii asta?

Lara se uită ţintă în ochii lui Ian.

— Va vrea să te omor într-un duel. Poate că eu sunt mai bună jucătoare de şah, dar ştiu precis care dintre noi este un magician mai bun. Poate că ar trebui şi tu să te gândeşti bine cui îi vei fi loial.

Ian aruncă o privire spre tabla de şah, dar niciun alt mesaj nu apăru acolo.

— Exact aici îşi doreşte să se ajungă, Ian. Fie îţi trădezi principiile, fie îţi ucizi sora. Ai uitat că tata joacă şah mult mai bine decât mine.

Lara se întinse spre regele lui Ian şi îl răsturnă.

În tot acest timp, Sydney se afla sub privirile scrutătoare ale Lumii Nevăzute. Sala în care urma să înceapă confruntarea era ticsită de oameni, cei mai mulţi dintre ei holbându-se fără sfială la tânăra femeie, şuşotind şi clevetind în voie, fără să se mai prefacă în vreun fel că numele ei nu se afla pe toate buzele. Sydney trecu pe lângă ei cu bărbia ridicată semeţ şi privirea aprigă.

Mulţimea începu să freamăte la vederea ei, din şoaptele lor ridicându-se tot mai limpede cuvântul „Umbre”. Erau

glasuri dezlănţuite doar în şoaptă, de parcă ar fi trebuit să se ruşineze de ceva, de parcă ea însăşi ar fi trebuit să se ruşineze. Nu dădea două parale pe tot ceea ce răspândeau bârfitorii pe seama ei, cu atât mai mult cu cât erau atât de lipsiţi de imaginaţie încât să considere că cel mai rău lucru în ceea ce o priveşte era adevărul. Puţin îi păsa chiar şi că se holbau cu toţii la ea.

Duelul nu era unul letal şi i-l aducea în faţă pe Colin Blackwood, unul dintre acei magicieni solitari, asemenea lui Grey şi Laurent, care nu fusese numit Moştenitor al Casei sale şi care îşi dorea puterea de care avea nevoie pentru a-şi întemeia propria lui Casă. Laurent îl recunoscu de la Clubul Magilor şi se aplecă să îi şoptească lui Sydney ceea ce văzuse.

— În plus, era cel mai tânăr băiat, mai mic cu aproape zece ani decât mine la şcoală.

Privirea lui Sydney, deja atentă, se îngustă.

— Interesant! Merlin a vorbit cu el câtă vreme te-ai aflat acolo?

— Nu, dar se afla la distanţă de doar două mese faţă de noi. Nu i-ar fi fost greu să tragă cu urechea. Crezi că sunt aliaţi într-un fel sau altul? întrebă Laurent în şoaptă.

— Merlin este aici? întrebă Sydney.

Cu un cap mai înalt decât Sydney, Laurent scrută mulţimea.

— Da. Este în colţul acela al încăperii şi vorbeşte cu Colin.

— Atunci cred că sunt aliaţi.

Probabil era doar una dintre alianţele obişnuite ale unei Turnante, dar coincidenţa era deja prea mare pentru a nu fi luată în seamă.

Cineva ceru linişte, iar mijlocul încăperii se goli. Sydney hotărâse să intre a doua în confruntare, aşa că acum şedea în primul rând din public pentru a-l putea urmări pe Colin care începea o vrajă.

Se stabilise că duelul era unul în care se înfruntau vrăjile umbrelor. Fiecare magician trebuia să creeze un simulacru al propriei umbre şi să intre în luptă împotriva

ei.

Magicienii aveau libertatea de a alege orice armă, însă cele mai populare erau săbiile, întrucât scrima are acea doză de dramatism care face deliciul publicului. Dacă vraja era corect executată, umbra trebuia să acţioneze pe cont propriu fără să repete gesturile magicianului care o crease, ceea ce se observa cu ochiul liber atunci când armele solicitau pricepere de ambele părţi. Nimeni nu s-a mirat atunci când Colin invocă o floretă sau când îi întinse una propriei sale umbre. Nimeni nu se îngrijoră nici când duelul îi aduse pe Colin şi umbra sa tot mai aproape unul de celălalt. Nimic nu părea ieşit din comun până în clipa în care umbra îl lăsă baltă pe Colin, se întoarse şi înfipse sabia în umărul lui Sydney.

Tânăra reacţionă imediat, invocând vrăji care să distrugă simulacrul, scuturi care să o protejeze pe ea şi pe cei din jurul său de atacul lui Colin, care părea hotărât să termine ceea ce începuse umbra lui. În ciuda durerii ascuţite din umăr, Sydney auzi o mulţime de voci care cereau anularea duelului din cauza agresivităţii unuia dintre magicieni, descalificarea lui din competiţie. În schimb nu auzi pe nimeni care să invoce o vrajă în ajutorul ei, în apărarea ei şi împotriva lui Colin care o ameninţa cu arma în mână. Cei mai mulţi aşteptau în linişte şi continuau să privească.

Sydney rosti un cuvânt al cărui sunet semăna cu cel al sticlei sparte şi, în clipa următoare, sabia lui Colin se rupse în bucăţi. Cu sângele şiroind din rana în care rămăsese înfiptă lama, Sydney transformă umbrele în funii lungii cu care legă mâinile şi picioarele lui Colin. Doar atunci se încumetă să îşi smulgă sabia din umăr. Ţinu o vreme arma în mână de parcă ar fi vrut să intre în luptă.

Sydney invocă apoi propria ei versiune a vrăjii umbrelor. Umbrele tuturor magicienilor aflaţi în încăperea aceea se desprinseră de trupurile posesorilor lor şi scoaseră de nicăieri săbiile.

— *En garde*! strigă Sydney. *Prêt! Allez!*[4]

[4] - „În gardă! Pe locuri! Porniţi!” în lb. fr. în orig. (n. tr.).

Sydney salută, iar umbrele înarmate se răspândiră prin toată încăperea, printre oameni, învârtindu-se în jurul scaunelor, agitând săbiile ce aruncau sclipiri întunecate şi scoţând sunete de luptă asemenea lamelor forfecânde. Pe măsură ce umbrele lor cădeau în luptă, magicienii Lumii Nevăzute simţeau în propriile trupuri rănile acestora. O durere în umăr, o sabie în piept. Unii se cercetau cu îngrijorare, pipăind cu mâinile să se asigure că nu sunt răniţi cu adevărat, că nu sângerează din cauza magiei altcuiva.

Liniştea se aşternu tot mai adâncă până când Sydney ajunse în mijlocul sălii, singură şi plină de sânge. Toate umbrele luptătoare căzuseră, cu excepţia uneia. Umbra ei. Ridică sabia, fandă şi străpunse cea din urmă umbră drept în inimă pentru a rupe vraja. Frânse în două sabia, aceeaşi pe care şi-o smulsese din umăr mai devreme, azvârli bucăţile pe podea în dreptul lui Colin şi plecă fără să se uite în urmă.

Sydney îşi îndesă încheietura mâinii în rana deschisă din umăr. Încercase deja de două ori să oprească sângerarea, dar vrăjile o ajutaseră cât să îi aline suferinţa pentru scurtă vreme. Undeva în adâncul rănii rămăsese o bucată ruptă dintr-o umbră, o simţea sfredelindu-i osul, dar nu reuşea să o prindă. Una peste alta, urmările magiei pe care o folosise mai devreme puseră stăpânire pe ea în cele din urmă. Se cutremură toată de parcă era cuprinsă de frisoane, iar pata de sânge i se lăţea îngrijorător pe cămaşă.

Laurent îi trimisese deja un mesaj ca să întrebe cum se simte şi dacă are nevoie de ceva. Îl minţise că totul era în regulă. Nu era o minciună prea gravă. Probabil că nu era.

Epuizată, se uita cum curg numerele pe ecranul liftului şi spera din tot sufletul să nu fi greşit etajul.

Ian o aştepta în faţa uşilor. Se îngrozi la vederea ei, după care avu grijă să îşi alunge orice emoţie de pe chip.

— Am declanşat intenţionat scuturile tale, spuse Sydney.

— Nici nu m-aş fi gândit altfel. Ian îşi strecură braţul în jurul ei, sprijinind-o ca să intre în apartament.

— Ştii că, în general, trebuie să îţi păstrezi sângele în interiorul corpului?

— În mod normal acolo îl păstrez, dar un fragment de magie stricată a avut altă părere. Cum îţi mai sunt mâinile, te-ai vindecat?

Ian îşi încordă braţele în jurul ei, apoi le destinse.

— Suficient de bine cât să te pot ajuta.

Sydney se lăsă pe plăcile de gresie de pe podeaua băii şi închise ochii, recunoscătoare pentru răcoarea lor. Ian rămase cu mâinile lângă tivul cămăşii ei.

— Ar fi mult mai uşor dacă aş putea vedea rana.

— Poţi să o tai? întrebă ea. Nu cred că mă pot mişca suficient de mult ca s-o dai jos de pe mine.

Ian scoase foarfeca din dulăpiorul de baie şi tăie materialul. Şuieră îngrijorat la vederea umărului ei. Sângele gâlgâia într-un şuvoi roşu amestecat cu negru. Pielea dimprejur era tumefiată, iar marginile rănii, sfârtecate.

— Asta va durea puţin.

— Doare deja, mârâi Sydney printre dinţii încleştaţi.

— Te va durea şi mai tare.

Ian formă cu degetele o stea în jurul umărului ei, cu o palmă sprijinită de pieptul ei, iar cealaltă de spate, ţinând rana în mijloc. Căldura ţesea contururi fierbinţi între ei, iar constelaţii de magie îi răsăreau pe piele.

Ian apăsă cu putere. Rosti câteva cuvinte cu tăiş de pumnal, iar umărul ei se albi în timp ce durerea explodă, întunecându-i vederea. Inspiră adânc şi dădu drumul şuvoiului de aer.

Rămăşiţa de umbră se scurse, şuierând şi scârţâind, afară din rană şi, odată cu ea toată infecţia. Fierbinţeala se transformă în căldură, iar constelaţiile legară la locul lor venele ciuruite şi pielea sfârtecată.

— Probabil că va rămâne o cicatrice, spuse Ian, slăbind apăsarea mâinilor până la o atingere delicată.

— Am deja o mulţime. Una în plus nu mai contează, răspunse Sydney.

Îşi îndreptă spatele şi roti umărul ca să verifice cât de

mult îl putea mişca.

— Mult mai bine. Mulţumesc!

— Ăsta a fost rezultatul unei magii eşuate sau a uneia intenţionate? întrebă el curăţând urmele de sânge.

— Una foarte intenţionată. M-ar fi omorât dacă ar fi putut.

Sydney închise ochii o clipă ca să oprească tremurul care o zguduia încă. Deja îşi controla mult mai bine efectele secundare, însă reculul propriei sale vrăji ajunsese până în oase, aşa că îşi simţea încheieturile încinse şi găunoase.

— Nu a fost ceva căruia să nu-i pot face faţă. Îmi împrumuţi o cămaşă ca să plec şi eu acasă?

— Bineînţeles. Dar ai putea să rămâi. Nu crezi că un duş fierbinte şi puţină odihnă ar fi o idee mai bună? Pe mine mă ajută întotdeauna, după o rană atât de urâtă, spuse Ian.

O parte din ea voia să cedeze. Acea parte care îşi dorea alinarea pe care i-o oferea o baie fierbinte, senzaţia de piele curată şi căldura unui pat moale. Cu toate acestea, anumite lucruri erau mult mai importante decât ceea ce îşi dorea ea.

— Vreau doar o cămaşă. Mulţumesc că m-ai reparat.

— Aş spune „oricând”, dar aş prefera să nu mai am ocazia să fac asta vreodată.

Ian îi întinse o cămaşă, moale şi curată, din coşul de rufe.

— Ai grijă de tine, Sydney!

— Să-mi păstrez sângele înăuntru, am înţeles.

Îşi trase cămaşa peste cap şi plecă imediat.

Casa Umbrelor respira, iar Shara stătea exact la confluenţa suflurilor care intrau şi ieşeau de acolo. Simţea respiraţia Casei ca pe a ei însăşi. Atunci când inima Casei bătea, inima ei pulsa în acelaşi ritm. Îi cunoştea gândurile ca pe propria ei minte şi îi simţea durerea. Shara era încarnarea spiritului Casei, depozitara întregii sale puteri.

Casa Umbrelor era invizibilă, ascunsă departe, uitată pe cât putea fi un astfel de loc.

Străbătu coridoarele, iar zgomotul paşilor răsună în ritmul gândurilor ei. Doar paşii ei se auzeau. Ceilalţi ocupanţi ai Casei Umbrelor erau închişi departe, iar aici nu venea nimeni. Niciodată nu călcase cineva pe aici. Doar cei care veneau să îşi plătească datoriile, tăcuţi, cu feţele încremenite ori înlăcrimaţi, cu privirile pline de reproş. De parcă Shara ar fi fost cea care să tragă foloasele de pe urma sacrificiilor lor, de parcă ea ar fi luat deciziile în locul lor. De parcă ea ar fi beneficiat de pe urma a ceea ce ei, de fapt, ofereau de bunăvoie.

Casa suspină şi îşi schimbă înfăţişarea. Coridorul se deplasă sub picioarele ei, întorcându-se din dreptul încăperilor în care sacrificiile aşteptau, bântuite de coşmaruri, spre uşile cele mari. Spre lumea de afară. Noaptea era răcoroasă şi tăcută, asemenea lacului.

Lumea de afară. Lumea Nevăzută. Ei o ţineau ascunsă aici, ca pe un secret, ca pe o taină ruşinoasă. Ceva la care nici măcar nu poţi să priveşti, când tot ceea ce făcuse ea până acum era să le uşureze lor durerea.

Se apropie de valurile lacului, păşind până când le atinse cu vârfurile picioarelor. Se îndepărtă tot mai mult până când vraja care o ţintuia aici, legată de casă, o trase înapoi, ţinând-o pe loc. Buzele i se arcuiră dezgolindu-i dinţii într-un rânjet, după care se îndepărtă de mal.

Shara era ascunsă văzului lumii, împiedicată să plece, văduvită de putere. Cu toate acestea, ţinea în mână cheia puterii lor şi avea de gând să o folosească pentru a-şi cere partea ei de putere. Acela era motivul pentru care o trimisese pe Sydney afară, în Lumea Nevăzută. Toate planurile şi strategiile pe care le ţesuse Shara se bazau pe speranţa că Sydney va reuşi să dobândească o poziţie cât mai influentă la capătul Turnantei, poate chiar va ajunge chiar Conducătorul unei Case. Împrejurările îi erau favorabile, iar Shara le silea să fie. Magia va fi mult mai puternică atunci, şi totul datorită ei. Umbrele s-ar fi putut însănătoşi din nou.

Doar atunci când Umbrele vor fi îndeajuns de sănătoase şi de puternice, Shara îi va porunci lui Sydney să rupă

vraja care o ţinea prizonieră pe insula aceasta. Atunci îşi va ocupa locul de drept în Lumea Nevăzută, ca un Conducător de Casă asemenea tuturor celorlalţi, iar prezenţa ei le va aduce mereu aminte de unde vine puterea lor, de ceea ce datorează ei Umbrelor, de ceea ce îi datorează ei.

Shara se întoarse înăuntru. Magia Casei era în suferinţă acum. Casa Umbrelor era slăbită şi se şubrezea tot mai mult. Echilibrul se pierduse, vraja dăduse greş într-un fel, iar acum se destrăma. Shara nu înţelegea de ce şi mai ales în ce fel se întâmplaseră toate acestea. Dar cel mai rău era că nu putea opri declinul.

Neliniştea aceasta o simţea ca pe un gol în stomac, îi făcea sufletul să tremure. Nu era sau, cel puţin, n-ar fi trebuit să existe nicio vrajă pe care ea să nu o poată controla din locul acesta pe care îl purta cu ea ca pe o a doua piele.

Câteodată înţelegerile trebuiau înnoite, câteodată un nume trebuia semnat, iar şi iar, în josul unui contract. Nu era ea cea care plătea acele sacrificii, dar ştia – vai, cât de bine o ştia! – câtă suferinţă însemnau ele. După cum ştia până în măduva oaselor ceva ce Lumea Nevăzută nesocotise. Ştia că magia îţi aparţine cu adevărat numai atunci când vine din propria ta suferinţă, din sacrificiul pe care îl faci.

Magia aceasta îi aparţinea doar ei.

Într-o încăpere din inima Casei Umbrelor, Shara apucă un cuţit. Tăie adânc în lungul mâinii. Sfredeli până când ajunse la os şi acolo scrijeli în stratul cornos vraja, literă cu literă, cuvânt cu cuvânt. Tăie şi spintecă în adâncul ei, sângele şi suferinţa fiind ofranda pe care o aducea, de data aceasta nu Lumii Nevăzute, ci Umbrelor, fiecare tăietură, fiecare picătură de sânge smulsă de cuţit fiind o rugăciune.

Când uşile Umbrelor s-au deschis, Grace Valentine era destul de aproape cât să poată simţi răcoarea serii. Prospeţimea ei înţepătoare, acoperită de izul stătut al apei. Nu era destul de aproape ca să poată vedea valurile ce se

spărgeau de mal, nici prea sigură pe ea să îşi forţeze norocul dincolo de uşile acelea, în libertate.

Se dădu câţiva paşi înapoi, ascunzându-se mai departe în inima umbrelor de unde putea privi nestingherită.

Fiece rană pe care Shara şi-o provoca adânc în piele şi oase reverbera în braţele lui Grace ca un ecou al propriilor ei stigmate. Ecoul rănilor pe care Grace le văzuse săpate în braţe atât de mici încât părea de necrezut că ar fi putut cineva grava hieroglifele vrăjii, în corpuri prea fragile să poată supravieţui înainte ca tăieturile să se închidă.

Grace încleştă pumnii şi îi deschise din nou, întinzându-şi degetele cât putu de mult, lăsând durerea magiei să se adune în vârfuri.

La începutul şederii ei în ţinutul Umbrelor, încercase să ofere alinare şi altora supuşi sacrificiului. Unui copil cu părul alb, moale şi pufos, pe care îl ridicase în braţe şi încercase să îl liniştească fredonându-i un cântecel, deşi era ea însăşi înspăimântată şi chinuită de durere. Toată suferinţa pe care i-o provocau Umbrele ar fi fost mult mai uşor de îndurat dacă putea măcar să ajute pe cineva.

Când Shara i-a smuls copilul din braţe, simţise Casa fremătând de încântare.

Uneori amintirile îi ofereau alinare, aşa că se gândea din când în când la smocul acela de păr alb, la felul în care sângele ce i se scurgea din răni mânjea pielea bebeluşului. Dar se oprea aici. Cel puţin când era trează, putea opri gândul.

Grace nu a mai alinat pe nimeni niciodată de atunci.

Dar a început să bage de seamă tot ce se întâmpla în jurul ei, pentru că cineva trebuia să ţină sub observaţie tot ceea ce făcea Casa aceasta. Iar Casa o lăsa să privească, pentru că până şi asta îi făcea rău. Chiar şi acum iscodea cu atenţie pentru că durerea Sharei îi dădea de înţeles că toată Casa este în suferinţă. Şi pentru că simţise mirosul nopţii de dincolo de uşile zăvorâte. Mirosea a iarnă.

Gerul înveşmântase în sclipiri argintate păduricea din Central Park. Laurent şi Grey alergau prin frigul

pătrunzător, scoţând aburi pe gură la fiecare respiraţie.

— Mi se pare mie sau frigul a venit mult mai repede anul acesta? întrebă Laurent.

— În curând va trebui să ne întâlnim la sala de sport, răspunse Grey încântat de perspectivă.

Laurent nu îi împărtăşea entuziasmul. Să alerge pe o bucată cenuşie de plastic care nu duce nicăieri în timp ce priveşte şiruri nesfârşite de ecrane care prezintă acelaşi canal de ştiri prin satelit, aşa arăta pentru el unul dintre cercurile iadului dintr-o viziune modernă a Infernului lui Dante.

Străbătură aproape o jumătate de kilometru în linişte, după care Grey fu primul care rupse tăcerea.

— Cum a fost întâlnirea ta cu Merlin?

— În regulă. Oarecum dezamăgitoare. Mă aşteptam ca locul acela, Clubul Magilor, să fie mai, nu ştiu, magic. În schimb, este plictisitor şi învechit. M-am simţit de parcă aş fi mers la un interviu pentru facultate.

— Prin urmare, nicio ofertă tentantă pentru o viitoare alianţă sau ceva asemănător:

— Nici pe departe. Şi mă bucur, pentru că prefer să iau propriile decizii. După cum spuneai şi tu, dacă tradiţiile ne trag înapoi, trebuie să gândim dincolo de ele.

Se opriră la un semafor, iar Laurent se aplecă să strângă un şiret care i se desfăcuse.

— Ar trebui să discutăm despre asta într-o zi, spuse Grey. Oamenii nici măcar nu îşi dau seama câte am putea face, câte metode de a întări magia există, astfel încât Lumea Nevăzută să devină şi mai puternică.

— Noi suntem viitorul, nu-i aşa? spuse Laurent. Până la urmă, acesta este scopul Turnantei. Să scape de tot ceea ce este vechi şi nu mai funcţionează şi să facă loc noului. Apropo, când va fi următorul tău duel?

— Peste două zile, răspunse Grey.

— Atunci vino pe la mine să discutăm, după ce termini. Vom putea pune la cale propria noastră strategie. Nu avem nevoie de Merlin pentru o alianţă.

— Ai perfectă dreptate, aprobă Grey. Îţi trimit un mesaj

mai târziu, ca să stabilim.

Laurent îşi luă rămas-bun, iar Grey se îndreptă spre metrou. După ce rupsese relaţia cu Miranda, nu mai povestise nimănui cum obişnuia el să îşi sporească puterea. Poate că venise momentul. Laurent nu părea prea ataşat de tradiţiile Lumii Nevăzute şi ar fi fost în stare să înţeleagă adevăratul potenţial al acţiunilor lui Grey. Va lua o hotărâre după următorul duel.

La ieşirea din Clubul Magilor, Miles făcu semn şoferului său să plece şi o luă la pas spre casă prin rafalele de vânt ale nopţii. Mirosea a iarnă, promisiunea zăpezii plutea în aer, iar umezeala îi pătrundea în oase. Durerea îi înţepeni încheieturile.

La fel se simţise şi în urmă cu câţiva ani, atunci când durerea cu care se trezea în articulaţii îi amintea că este la rândul lui muritor, iar gândul se agăţa de el precum fumul înecăcios. Recunoştea senzaţia şi asta îl făcea să îşi dea seama ce se întâmplă. Micile vrăji care îl însoţeau întotdeauna, cele pe care le rostea mereu pentru a alunga junghiurile vârstei, dădeau greş. Şi era un singur motiv pentru care asemenea farmece elementare să nu mai funcţioneze: îşi pierdea puterea magică.

Situaţia era de neacceptat, fireşte. Nimeni nu avea dreptul să conducă o Casă dacă era lipsit de magie.

Odată ce pricepuse ceea ce i se întâmplă, luase măsuri, făcuse o mulţime de schimbări. Era atât de multă putere care se revărsa dinspre Umbre, iar Îngerul Apelor îi servea scopurile cât se poate de bine. La început nu a luat atât de mult cât să poată pune deoparte. Nu a făcut provizii pentru momentul în care era nevoie. Pentru momentul în care avea el nevoie.

Mai târziu, semnele şi-au făcut din nou apariţia în corpul său, în puterea lui magică. Atunci a ştiut. Încetineala, durerile, tremurul, toate se întorseseră. Părea că tot ceea ce el crezuse a fi o soluţie permanentă nu era nimic mai mult decât o măsură provizorie.

Magia eşuase din nou astăzi. De data aceasta nu în

timpul unui duel. De data aceasta nu se mai putea amăgi cu gândul că magia îşi pierduse drumul din cauza unui cuvânt greşit ori din pricina magicianului pe care îl lăsaseră nervii la momentul nepotrivit. O vrajă banală de spălat vasele, invocată de mii de ori fără ca nimeni să se gândească la ea, dăduse greş. Aşa că în locul paharelor ce trebuiau să redevină strălucitoare, acum zăceau o mulţime de cioburi de sticlă încă murdare.

Magia se ruina.

O pală de vânt răbufni, antrenând, într-un zbor agitat, frunze uscate şi pungi din plastic pe care le trânti mai încolo, pe caldarâm. Frigul se înteţi, iar ploaia, aproape îngheţată, începu să cadă furioasă.

Nevăzut şi neştiut de nimeni, Miles începu să gesticuleze cu degetele ascunse în buzunarele paltonului. Şopti un cuvânt, în taină, pentru că voinţa era mai presus decât puterea glasului.

Ploaia se despică asemenea unei cortine ce cădea mai departe în jurul lui.

Respiră uşurat. Mai avea destulă putere. Astăzi, avea suficientă.

Dar…

Articulaţiile îl dureau îngrozitor.

VII

Grey se sprijini de peretele aspru din cărămidă şi îşi strânse mai aproape toate nălucirile. Ceea ce conta cel mai mult în momentul acesta, mai mult decât colţurile ascuţite ale cărămizii ce sfredeleau carnea, mai mult decât duhoarea răspândită de gunoiul răsturnat din tomberoane şi mai mult chiar decât nenumăratele motive de nelinişte dimprejur, era ca nimeni să nu observe cât de rănit era, cu atât mai mult aici, în lumea Banalilor. Oricine i-ar fi zărit rana ar fi insistat să îl vadă un doctor, să îl ducă la spital unde ar fi trebuit să dea explicaţii pe care nimeni nu le-ar fi crezut. Era mai bine să se ascundă, chiar dacă asta îi îngreuna considerabil mersul.

Duelul mersese cât se poate de prost. O adevărată belea. Trebuise să o înfrunte pe moştenitoarea Casei Morgan. Violeta parcă o chema. Sau Margareta. Sau ceva asemănător. Oricum, toate fetele din Casa aceea purtau nume de flori. Nu îi trecuse prin minte că ar fi putut fi cineva care să fi ştiut despre legătura lui cu Rose. Şi totuşi cineva bănuise câte ceva, pentru că o confruntare care trebuia să decurgă uşor se transformase într-o luptă sângeroasă. Marigold sau Peony, sau cum s-o fi numit, l-a învăluit în iluzia *Trandafirului Sălbatic,* iar el s-a văzut silit să îşi croiască drum prin pădurea de spini care-l înconjurase. Reuşise în cele din urmă, dar nu înainte ca toţi acei spini să îi pătrundă în carne şi să i-o spintece.

Şi cum o nenorocire nu vine niciodată singură, ultima fată abia dacă avusese ceva magie rămasă în oase, nu pe câtă se aşteptase el, aşa că intrase mult prea slăbit în luptă. După ce invocase propriile vrăji de care avea nevoie în luptă, nu i-a mai rămas destulă putere să îşi vindece rănile, aşa că a renunţat şi a făcut tot ceea ce i-a stat în putere să îşi ascundă slăbiciunea şi durerea pentru ca nimeni să nu îl vadă în halul acela.

Făcu încă un pas şi scrâşni din dinţi de durere. Îşi apăsă mâinile mai puternic deasupra rănii care îi sfârtecase

abdomenul, se strâmbă când văzu sângele şiroindu-i peste degete şi simţi marginile rănii deschise. Se gândi că poate i se opreşte sângerarea, dar nu îndrăzni să se uite în urmă dacă nu cumva lăsase o dâră roşiatică în urma lui. Câteodată iluzia dispare atunci când insişti să o priveşti de aproape.

Ajunsese la două străzi de blocul lui Laurent. Putea să se ducă acolo. Se dezlipi de perete şi simţi că i se înmoaie picioarele. Se strădui din greu să rămână pe loc, nemişcat.

Trebuia neapărat să îşi refacă stocurile de magie. Şi trebuia să se ocupe de asta cât mai curând. Deocamdată nu îi va împărtăşi nimic lui Laurent, pentru că, de data aceasta, nu îşi permitea să împartă puterea cu nimeni.

Grey se împletici prin mulţimea de pe trotuar, izbindu-se ca un beţivan de toţi trecătorii, presându-şi abdomenul, de parcă asta ar fi împiedicat sângele să curgă şuvoaie. Privi drept în pământ, urmărindu-şi paşii, unul în faţa celuilalt. Când intră în holul clădirii lui Laurent, tremura deja, dar reuşise să se ţină pe picioare.

— Mă tem că nu aveţi voie înăuntru, făcu portarul îndreptându-se spre Grey cu intenţia de a-l alunga înapoi în stradă.

Nici că se putea mai bine. Un idiot angajat de curând. Ziua se încăpăţâna să fie tot mai proastă.

— Sunt Grey Prospero şi îmi găseşti numele pe lista oaspeţilor aprobată de Laurent Beauchamps.

— Sunt sigur că nu figuraţi pe lista aceea, pufni indignat portarul.

— Dă-mi drumul să urc.

Grey preferă să consume şi ultimul strop de energie pe care îl mai avea ca să îl farmece pe portar, iar acesta să îi cheme liftul, decât să piardă timpul certându-se cu omul acela.

Se încovoie sprijinit de peretele liftului şi se prăbuşi peste uşa lui Laurent.

Bufnitura îi atrase atenţia lui Laurent, care se uită iute prin vizorul uşii după care smuci de uşă.

— La dracu'! La dracu', Grey, revino-ţi!

Grey miji ochii în timp ce Laurent se chinuia să îl târască înăuntru.

— Duelul. Sunt rănit. Nu mai spune nimănui.

— Văd bine că eşti rănit. M-am prins în clipa în care am văzut sângele curgând peste tot. Cum adică să nu spun nimănui? Cum de nu a observat nimeni în ce hal eşti?

— O iluzie, răspunse Grey şi tuşi, înecându-se cu sângele care se împrăştie stropind în jurul lui.

— Ai invocat o iluzie? Nu contează, discutăm mai târziu.

Laurent îi dădu cămaşa la o parte şi înghiţi cu zgomot. Grey arăta de parcă fusese bătut cu un bici împletit cu lame.

— OK. Nu este… nu este aşa de rău. Te pot ajuta. Dar mai bine m-ai lăsa să chem pe cineva. Cred că avem nevoie de ceva mai mult decât vraja tămăduitoare pe care am învăţat-o la şcoală.

Grey clătină din cap, regretând imediat fiecare mişcare.

— Nu suna pe nimeni. Vor afla că sunt rănit.

— Da, dar te vor vindeca. Mult mai bine decât aş putea eu.

Laurent rostise fiecare cuvânt răspicat, încercând mai degrabă să se calmeze pe sine decât să mai spere că îl va convinge pe Grey. Cunoştea noţiunile elementare ale vrăjii tămăduitoare, dar tot sângele acela care se amesteca de-a valma cu fâşii de piele sfârtecată nu semăna cu tăieturile sterile pe care îşi exersase priceperea sub supravegherea profesorilor.

— Nu. Vor spune.

— Vor spune cui? Nu fi tâmpit!

Mâinile lui Laurent deveniseră lipicioase în încercarea de a curăţa sângele închegat ca să poată vedea cât de mult se întindea plaga.

— Vor spune următoarei Case care mă va provoca la luptă.

— Atunci, Sydney! Măcar lasă-mă să o sun pe ea!

Grey se ridică în capul oaselor, strâmbându-se de durere. Mâna lui însângerată mânji cămaşa lui Laurent de care se agăţase.

— Va şti şi ea. Şi îşi va aminti. Dacă mă vei provoca tu la duel.

— Nu am s-o fac.

— Spuneai că nu e aşa de rău pe cât arată, spuse Grey cu vocea pierită, aproape şoptind fiecare cuvânt.

— Te-am minţit, tâmpitule!

Nu îi folosea la nimic să se certe cu prietenul său, nici nu ar fi oprit în felul acesta sângele care i se scurgea pe mâini în timp ce pulsul lui Grey o luase razna. Nu era sigur că mai avea destul timp ca să aştepte ajutor din partea altcuiva.

Laurent inspiră adânc, expiră apoi, încercând să îşi controleze respiraţia în aşa fel încât să-şi potolească bătăile inimii, până când galopul panicii lăsă loc unui calm aparent.

Se concentră pe singura dorinţă pe care o avea acum. Să nu o dea în bară. Nădăjduia că norocul care îl însoţise de fiecare dată va ţine loc de experienţa ce îi lipsea în domeniul magiei tămăduitoare. Rosti apoi cuvintele care trebuiau să oprească sângerarea, să lipească venele retezate şi să cureţe infecţia. Îşi împleti degetele în forme incredibile care altădată i-ar fi smuls un ţipăt de durere însă acum nu se gândea decât să nu îi tremure mâinile. Pas cu pas şi puţin câte puţin, Laurent îşi vindecă prietenul cel mai bun.

Când termină, broboane de sudoare i se agăţau de gene, iar Laurent tremura cuprins parcă de friguri. Rana fusese închisă la loc, sângele se oprise, iar privirea lui Grey era mult mai limpede.

— Măcar ai câştigat duelul? întrebă Laurent cu voce răguşită.

— Măcar atât, după tot ce am avut de îndurat, răspunse Grey şi se ridică de pe podea.

Mai târziu, Laurent se apucase să cureţe sângele ce împroşcase podeaua de la intrare, să spele urmele mâinilor însângerate care îi mânjiseră uşa, încercând din răsputeri să alunge din minte gândul că era sângele lui Grey acela

pe care îl ştergea, acela care îi pătase hainele pe care le dădea acum jos şi că tot sângele acela ajunsese acolo din cauza magiei. Laurent se înfuriase atât de tare, încât nici nu mai voise să invoce cea mai simplă vrajă de curăţenie, aşa că şedea acum aplecat şi freca podelele la fel ca orice Banal.

După o vreme apartamentul căpătase din nou o înfăţişare cât de cât normală, fără să mai arate de parcă cineva s-ar fi hotărât să facă pe chirurgul tocmai în holul de la intrare. Sângele dispăruse de peste tot, chiar şi din amintirea lui. Se spălă pe mâini încă o dată.

Abia după ce totul era din nou curat, Laurent reuşi să se gândească la ceea ce tocmai se întâmplase. Poate chiar încerca să înfrunte amintirea aceea chinuitoare.

Ştia prea bine că Lumea Nevăzută putea fi dură, ştia că Turnanta implica o mulţime de riscuri, unele chiar fatale. Însă oamenii aceştia priveau moartea ca şi cum ar fi fost un banal meci de scrimă. Dincolo de toate armele acelea, oamenii se salutau şi se duceau acasă după încheierea ritualului de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu era pentru prima dată când vedea ceea ce se petrece. După ce fusese înjunghiată în timpul ultimului duel, Sydney ieşise din cameră arătând ca o foaie de hârtie decupată. Se lăsase târât în toată afacerea aceasta, îşi îngăduise să vadă moartea doar ca pe o posibilitate, însă una de care toţi se scuturau la final.

Dar nu era deloc aşa.

Se mai spălă o dată pe mâini.

Abia după ce sosise comanda de mâncare la domiciliu – pentru că măcar atât putea să facă, să comande mai multe cutii pline de hamburgeri fripţi la foc mediu, acoperiţi cu ciuperci şi ceapă caramelizată, cartofi prăjiţi cu sos de trufe –, abia după ce turnă câte un pahar de whisky pentru fiecare, Laurent se încumetă să vorbească.

— Puteai să mori!

— Nu a fost o confruntare mortală. Atâta doar că am scăpat puţin situaţia din mână, răspunse Grey ridicând din umeri. Mor de foame, adăugă el înfulecând cu poftă.

— Ai scăpat puţin situaţia din mână, îl îngână Laurent şi lăsă pe masă burgerul început. Apropo de mână, sunt aproape sigur că mâna mea a ajuns până la intestinele tale ceva mai devreme. Aşadar mi se pare că situaţia ţi-a scăpat ceva mai mult din mână.

Grey luă o duşcă din paharul de whisky.

— Se mai întâmplă. Sunt bine, nu e mare scofală.

— Cum adică nu e mare scofală, se repezi Laurent cu ochii ieşiţi din orbite. A fost o confruntare neletală. Credeam că sunt anumite reguli, măsuri de prevedere, de siguranţă şi aşa mai departe.

— Laurent, poate că nu ţi-ai dat seama în ce te-ai băgat. Poate nici acum nu înţelegi, dar nu tu îţi asumi un risc acolo, în luptă. Însă Turnanta nu se reduce la măsuri de prevedere sau de siguranţă. Aici este vorba despre putere, despre cât de capabil eşti să o revendici pentru tine.

Laurent îşi aşeză paharul pe blatul de marmură. Un mare duel magic, lupta pentru putere, toate acestea îl fascinau înainte. Îi aduseseră de fapt prosperitate, apartamentul acesta, casa părinţilor, orice confort material i-ar fi trecut prin minte. Îşi imaginase că îi va plăcea şi Turnanta la fel de mult.

— Pentru simplul motiv că Sydney este cea care îşi primejduieşte viaţa şi nu eu, asta nu înseamnă că văd totul ca pe o glumă, Grey. Înţeleg ce înseamnă Turnanta. Încerc să îmi dau seama dacă merită totul.

— Dacă merită? Întemeierea unei Case este cea care face diferenţa între a avea putere adevărată în lumea aceasta şi a fi un nimeni. Nimic nu valorează mai mult. Dacă nu ai fi fost atât de norocos, probabil că ai fi priceput.

— Norocos! murmură Laurent.

— Ăsta este punctul tău forte, de fapt. Norocul, făcu Grey ridicând din umeri. Unii dintre noi mai trebuie să şi muncească.

— În regulă, mă bucur că ne-am lămurit în privinţa asta, răspunse Laurent.

Grey împinse farfuria din faţa lui.

— Uite, îmi pare rău. Durerea mă face să spun tot felul de lucruri care nu se cuvin. Dar înţelege că aceasta este singura mea şansă de a mă întoarce în Lumea Nevăzută, de a face din nou parte din ea. Şi asta este foarte important pentru mine. Nu pot să suport cum se uită oamenii la mine acum, ca şi cum nu mai valorez doi bani de când nu mai stau ascuns pe după fustele Mirandei. Ca şi cum s-ar întreba dacă locul meu mai este aici. M-am născut în lumea aceasta! Am fost moştenitorul unei Case! Nimeni nu aparţine acestei lumi mai mult decât mine şi m-am săturat să mă privească toţi de parcă aş fi demn doar de mila lor. Doar aşa pot schimba lucrurile!

Grey nu îi dezvăluise niciodată motivul pentru care Miranda îl dezmoştenise. A jurat să păstreze secretul, asta era tot ceea ce îi spusese lui Laurent. La momentul acela, Laurent îi respectase decizia lui Grey de a nu contesta dezmoştenirea. Ar fi însemnat să încerce să demonstreze că Miranda nu avea capacitatea de a conduce Casa Prospero şi să o răstoarne, ceea ce părea de neconceput. Laurent se întreba acum dacă Grey ar mai fi fost atât de otrăvit de ură dacă ar fi ripostat la vremea aceea.

— Sigur. Am înţeles. Nu uita că sunt de partea ta.

— Atât cât poţi, oricum.

Laurent îşi aminti discuţia purtată cu Sydney când îi înfăţişase condiţiile în care Grey putea fi provocat la luptă şi nu mai scoase o vorbă.

De data aceasta se întâlneau la restaurant, însă era destul de devreme încât cerul să fie încă brăzdat de fâşiile rozalii ale răsăritului. Sydney ajunsese prima şi mâncase aproape jumătate din porţia de pâine prăjită înecată în sirop de arţar, când Madison se aşează pe bancheta din faţa ei.

— Cum îţi este umărul? Stai aşa! Tu chiar mănânci aşa ceva? Ai cumva doisprezece ani şi n-am ştiut eu?

— Îmi place siropul, se scuză Sydney. În ceea ce priveşte prima întrebare, înţeleg că ai aflat despre duelul cu Blackwood. E bine, s-a vindecat. Ai aflat ce i se va întâmpla

lui Colin?

— Ce i se va întâmpla? întrebă Madison şi făcu semn unui chelner arătând că doreşte o cafea.

— Pentru că a schimbat duelul. Pentru că a încercat să îl transforme într-unul mortal. Pentru orice a făcut el acolo.

Madison pricepu în cele din urmă.

— Sydney, nu i se va întâmpla nimic.

Sydney puse jos furculiţa din mână.

— A încercat să mă omoare. Într-un duel neletal. Iar asta încalcă regulile stabilite la începutul competiţiei. Reguli stabilite de Lumea Nevăzută. Şi nu i se va întâmpla nimic?

— Aha, OK! Tot uit că nu ai mai participat la aşa ceva până acum, iar Laurent este şi el nou şi nimeni nu ţi-a spus cum merg lucrurile.

— Nu o să-mi placă ceea ce urmează, nu-i aşa? întrebă Sydney.

— Nu prea. În primul rând, totul s-a petrecut în cadrul unui duel aprobat. Există o libertate de mişcare destul de generoasă în limitele a ceea ce este considerat comportament adecvat, iar oamenii preferă să nu se amestece. Ştii deja, Roata Norocului şi toată pologhia de rigoare. Ideea este că ai fost cea mai bună, iar acum eşti bine sănătoasă. Învingerea lui este considerată pedeapsă suficientă. A ieşit din competiţie.

Sydney îşi turnă încă o porţie de cafea.

— Şi în al doilea rând?

— Departamentul *Proiecte Speciale* nu are o secţie penală.

Sydney rămase perplexă.

Madison suspină adânc.

— Vreau să spun că, până şi în condiţii normale, Lumea Nevăzută nu are un sistem de justiţie penală. Are, în schimb, câţiva oameni cu puteri extraordinare care iau problema în propriile mâini. Atunci când Lumea Nevăzută decide că cineva a întrecut limita, acesta suportă consecinţe fie economice, fie sociale – cea mai răspândită este dezmoştenirea –, fie există echivalentul pedepsei capitale. Acum este perioada Turnantei, prin urmare

condiţiile nu sunt cele normale, pentru că este un întreg eveniment care prevesteşte întotdeauna revoltă şi schimbare. Este suficient faptul că tânărul acela, Colin, a fost eliminat din luptă. Iar dacă se va hotărî că nu este suficient, nu m-ar mira să aflu peste o săptămână sau două că a suferit un accident. Dar nu vor fi consecinţe oficiale. Nici acum, nici mai târziu.

— Ce oameni! făcu Sydney şi înfipse cuţitul în felia de pâine prăjită.

— Nu te contrazic, se apără Madison ridicând palmele. Oricât mi-ar plăcea să povestim despre oamenii aceştia şi cât de groaznici sunt ei, trebuie să o şterg din loc dacă nu vreau să întârzii la serviciu. Aşa că mai bine ţi-aş spune ceea ce doreai să afli atunci când am hotărât să ne vedem aici.

— Aşa e, iartă-mă.

— Nicio problemă. M-ai întrebat dacă nu cumva Casa Prospero face ceva ieşit din comun. Ceea ce s-a dovedit a fi adevărat. Miranda a cerut biroului nostru să îi prezinte scenarii financiare diferite. În prima variantă transferă o parte considerabilă a portofoliului de investiţii doar în întreprinderi ale Lumii Nevăzute, iar în cea de-a doua toate investiţiile ei sunt derulate în lumea Banalilor. Asta poate să însemne precauţie din partea ei sau doar o ciudăţenie, dar am să verific dosarele Prospero ca să văd ce a făcut Casa în timpul celorlalte Turnante. Oricum este foarte straniu.

— Trebuie să îmi explici de ce ţi se pare ieşit din comun. Toate aceste dispoziţii financiare nu sunt ceva la ordinea zilei pe toată durata Turnantei? întrebă Sydney în timp ce turna din belşug sirop în farfurie.

— Sunt sigură că faci asta doar ca să mi se strepezească dinţii, se cutremură Madison. Într-adevăr, participarea într-o Turnantă este destul de costisitoare, chiar şi atunci când nu trebuie să plăteşti o mulţime de bani pentru un luptător. În plus, alianţele de afaceri au tendinţa de a se schimba odată cu cele magice, prin urmare dorinţa ei de a studia toate variantele are sens. Ceea ce mi se pare foarte

straniu este faptul că are în vedere posibilitatea de a transfera toate proprietăţile din Lumea Nevăzută. Adică, m-aş fi aşteptat să văd aşa ceva doar în condiţiile în care Casa era în primejdie să fie distrusă. Apropo, ai aflat? Casa Greenfield nu mai există.

— Ce au făcut atât de rău? întrebă Sydney aşezând furculiţa înapoi pe masă.

— Din câte am înţeles, au încercat să refacă vraja ta demonstrativă şi să o includă într-un duel. Se pare că e mult mai greu să conduci un autobuz zburător decât ai crede. Şapte Banali au ajuns la spital şi toţi povesteau ce au simţit când s-a prăbuşit autobuzul din aer.

— Adică asta poate fi suficient pentru a distruge o Casă, dar Colin poate să… Ştii ceva? Nici nu mai contează, spuse Sydney. În fine, şi Casa Prospero?

— Casa Prospero se clasează acum pe locul al doilea, răspunse Madison. Nu există niciun pericol să fie distrusă în urma performanţelor sale, iar Miranda este mult prea prevăzătoare ca să îi permită lui Ian să facă ceva necugetat care ar atrage expunerea în faţa Banalilor, fără să mai punem la socoteală că el este foarte bun. Aşa încât transferul investiţiilor în bunuri banale nu are niciun sens. Voi cerceta mai atent.

— Cred că te pot ajuta aici. Ce-ar fi dacă nu doar Casa Prospero ar fi în pericol, spuse Sydney. Cum ar fi dacă întreaga Lume Nevăzută ar fi ameninţată.

— Poftim? întrebă Madison cu vocea ascuţită de consternare.

— Dacă magia nu funcţionează aşa cum trebuie. Ceea ce cred că se şi întâmplă. De fapt, aproape sigur ceva nu este în regulă, dar deocamdată nu îmi pot da seama din ce cauză şi cât de rea este situaţia. Dar s-a agravat atât de mult, încât oamenii au început să bage de seamă. Cât de multe cunoşti despre eşecurile magiei?

— Este vorba despre ceea ce s-a întâmplat în timpul duelului lui Ian cu băiatul acela, cum se numea… Hawkins?

— Da. Verenice spune că până şi vrăjile obişnuite au început să scape de sub control. Ieri a ieşit un adevărat

haos la Clubul Magilor. Aşadar, ceva se întâmplă negreşit. Iar dacă Miranda crede că întreaga Lume Nevăzută este în pericol şi se prăbuşeşte…

— …atunci transferul portofoliului de investiţii în proprietăţi banale are sens. Fir-ar să fie, Sydney! OK, acum chiar că trebuie să plec.

— Mulţumesc, Madison.

— Pentru puţin.

Madison înmuie o bucată de şuncă în siropul din farfuria lui Sydney şi plecă în grabă.

Sunetul înfundat al unui clopot îi întrerupse gândurile Mirandei. Aşezată la masa de lucru, ridică privirea spre oglindă.

Miles Merlin aşteaptă la uşă.

Cuvintele se înşiruiră în litere cursive, o replică perfectă al propriului său scris.

— Miles… făcu ea.

Miranda se aşeză înapoi, îşi împreună vârfurile degetelor, apoi se răzgândi şi se ridică din nou.

Cu siguranţă Miles avea un plan pe care nu avea de gând să îl împărtăşească oricui, dar întotdeauna exista posibilitatea ca Miranda să poată culege câte o informaţie interesantă din noianul de zvonuri pe care cu siguranţă el avea de gând să le împrăştie.

— Îl voi întâmpina eu.

Zâmbi şi deschise uşa.

— Miles, ce surpriză!

— Miranda!

Cum stătea în uşă, Miles privi de jur împrejur spre scara şerpuitoare cu balustrada de lemn lustruit cu ceară şi spre lumânările ce aruncau sclipiri delicate de pe mese şi din candelabrele de perete. Oglinzile reflectau flori albe şi imprimeul complicat al tapetului William Morris[5].

— Mereu uit cât de tradiţională este această Casă.

[5] William Morris (1834-1896), producător de textile britanic. A fost, de asemenea, poet, romancier, traducător şi activist social. A revitalizat arta textilă tradiţională în Marea Britanie (n. tr.).

— Niciodată nu m-a încântat tehnologia ca pe tine, Miles. Dar sunt convinsă că nu ai venit ca să discutăm despre decoraţiuni interioare.

Miranda îl conduse pe un coridor străjuit de sculpturi din marmură, înfăţişând zeităţi greceşti, ascunse în nişele lor, spre camera de primire.

— Într-adevăr, am venit pentru că nu ştiam dacă ai aflat despre ultimul duel al lui Grey.

Miles îşi alese un scaun în faţa ei. Miranda se aşeză pe marginea unui fotoliu şi rămase ţeapănă cu genunchii strânşi şi picioarele încrucişate discret, la fel de elegantă ca o ducesă.

— Îţi pot oferi ceva? Cafea, ceai sau poate apă? Casa va fi încântată să te servească.

— Ah, ai automatizat acest serviciu? întrebă el cercetând din priviri locul, lăsând curiozitatea să îl îndepărteze o clipă de la scopul vizitei sale.

— Nicidecum, întotdeauna am avut acest serviciu prin intermediul magiei Casei. Nu văd niciun motiv să schimb ceva, mai ales că vraja funcţionează de minune.

Fusese o lovitură, deşi una administrată cât se poate de politicos. Cele mai puternice Case, acelea care aveau o legătură indestructibilă cu Conducătorii lor, erau capabile de o astfel de magie. Casa Merlin nu era în stare, fapt cunoscut de altfel de toată lumea. Miranda bănuia că acesta era motivul pentru care Miles petrecea atât de mult timp la club, dotase Casa cu toată acea tehnologie făcând-o să arate precum platoul unui film ştiinţifico-fantastic, iar tot lustrul acela costisitor era menit să abată atenţia tuturor celor care s-ar fi putut întreba pe bună dreptate de ce oare cea mai veche Casă nu funcţionează pe baza magiei.

— Nu vreau să beau nimic. Aceasta nu este o vizită de curtoazie. Ai aflat despre Grey? întrebă el simţindu-se oarecum ciudat şi nerăbdător în acelaşi timp.

— Eu mai voiam puţin ceai, eşti sigur că nu doreşti niciun pic? întrebă Miranda cu o politeţe desăvârşită.

— Chiar nu doresc.

— O ceaşcă de ceai, te rog. Lady Grey, ceru Miranda.

Nu voia neapărat ceai, dar avea de gând să îl mai perpelească puţin pe Miles.

Desigur.

Ceaşca de ceai îşi făcu apariţia după sunetul de clopot, iar atmosfera se învălui în arome de lavandă şi bergamotă.

— Îţi mulţumesc pentru răbdarea ta, spuse Miranda. După cum ţi-ai putut da seama, de vreme ce la rândul tău ai trecut printr-o situaţie asemănătoare, dezmoştenirea a lăsat în urmă o oarecare tensiune între noi. Grey şi cu mine nu ne mai vorbim şi nici nu mai facem parte unul din viaţa celuilalt. Poţi deduce, aşadar, că nu i-am urmărit cu prea mare atenţie evoluţia în cadrul Turnantei.

— A fost un duel cu Casa Morgan.

Ochii lui Miles Merlin îi pândeau fiecare expresie a feţei, asemenea şoimului[6](1) al cărui nume îl purta.

— Hai să nu spun că lucrurile au mers prost, dar s-au cam încins. Au folosit vraja *Trandafirului sălbatic.* Nu cred că am văzut vreodată spini mai mari ca aceia, de parcă ar fi vrut să îl rănească înadins.

Miranda nu lăsa nicio expresie a feţei să o trădeze. Doar pentru că vraja o împiedica să vorbească despre împrejurările dezmoştenirii lui Grey, nu însemna că uitase tot ceea ce s-a întâmplat. Ştia, de asemenea, că Rose Morgan a fost ucisă, la un an distanţă, în împrejurări atât de asemănătoare celor care au dus la dezmoştenirea lui Grey, încât i-au împietrit inima.

Nu întrebase niciodată nimic. Şi nici nu avea de gând să o facă vreodată.

— Miles, sunt conştientă că eşti extrem de ocupat şi, cu toate că apreciez efortul de a-ţi sacrifica programul atât de încărcat pentru a veni personal să îmi relatezi aceste fapte, permite-mi să nu înţeleg de ce ai socotit că trebuie să ştiu toate aceste detalii. În cele din urmă a supravieţuit, altminteri cu siguranţă că aş fi aflat deja totul.

Vocea Mirandei exprima doar o notă de curiozitate

[6] *Merlin Falco columbarius,* o specie de şoim de culoare închisă, răspândită în Eurasia şi în nordul Americii (n. tr.).

politicoasă şi nimic mai mult.

— Da, într-adevăr, a supravieţuit. Oricum, rezultatul a fost în favoarea lui. Cu toate acestea, a fost destul de rănit, deşi încerca să se ascundă. Adversarul lui a fost sora cea mare a acelei tinere ucise. Cred că Grey o invitase la o întâlnire chiar în perioada aceea, dacă nu mă înşală memoria.

Merlin se opri şi începu să îşi aranjeze manşetele hainei.

Motivul vizitei sale era limpede acum. Merlin întinsese pânza de păianjen şi încerca să o captureze.

— Îţi spun încă o dată, Miles. Grey nu mai face parte din viaţa mea, după cum nici eu nu mai sunt o prezenţă în viaţa lui. Aşa stau lucrurile de ani buni. Nu mă interesează relaţiile lui. Nu ştiu ce altceva te aştepţi să spun.

Merlin rămase tăcut preţ de o clipă. Sau chiar două. Apoi clătină din cap.

— Poate că nu am ştiut să apreciez până unde merge şi unde se termină grija maternă. Nu mai contează. Voi pleca, nu este nevoie să mă conduci.

— Nici nu mă gândesc. Bineînţeles că te însoţesc, Miles, spuse Miranda şi îl conduse până la ieşirea din Casă.

După plecarea lui, Miranda a rămas cu mâna lipită de uşa care nu se va mai deschide niciodată pentru fiul ei, încercând să alunge din minte motivul pentru care ajunseseră aici.

Unele lucruri sunt atât de îngrozitoare, încât până şi amintirea lor devine insuportabilă.

Harper încercase să afle de la celelalte femei din firmă unde putea găsi barul acela. Era convinsă că trebuia să existe un anumit bar, pentru că New Yorkul nu ducea lipsă de ele şi, undeva în oraşul acesta, unul dintre localuri era deschis pentru clienţi dintre cei mai diverşi. Flecărise şi chicotise cu fetele şi le spusese în glumă că şi-ar dori să găsească un tip care să aibă măcar puţină magie în vârful baghetei până când au socotit-o doar o fană înflăcărată a magicienilor, dar i-au dat în cele din urmă pontul: *„Elefantul lui Houdini.* Este lângă un magazin de produse

magice”.

Şi-a pus un sutien push-up şi o rochie scurtă, şi-a scos în evidenţă buzele cu un gloss şi s-a îndreptat spre bar îndeajuns de iute pentru a prinde un loc în colţul localului, destul de convenabil încât să poată observa pe toată lumea fără să fie remarcată prea mult.

S-a încredinţat că acesta era locul pe care îl căuta atunci când a fost nevoită să demonstreze că este în stare să aprindă o lumânare ca să poată intra. Acum îşi trata inevitabila durere de cap cu o minunată votcă în timp ce cântărea din ochi lumea.

Probabil că nu fusese o idee strălucită să se expună ea însăşi drept momeală. Îi trecuseră prin minte cel puţin cinci motive pentru care ar fi fost mai bine să renunţe, unul dintre ele fiind acela că seara se putea încheia cu ea zăcând moartă pe caldarâm. Auzise tot felul de zvonuri legate de femei ucise în acelaşi fel în care fusese omorâtă şi Rose. Amănunte îngrozitoare ce se potriveau cu informaţiile pe care nu ar fi trebuit să le vadă în acel dosar de poliţie. Mai mult decât atât, îi era din ce în ce mai greu să lucreze la Wellington & Ketchum, ştiind că se află atât de aproape şi totuşi la fel de departe ca înainte de numele celui care o omorâse pe Rose. Harper hotărî să alunge din minte toate vocile care o avertizau pe bună dreptate că se purta extrem de prosteşte, pentru că devenise mult prea frustrant să fie prevăzătoare.

Continua să aştepte şi să privească în jur în timp ce seara se scurgea, paharul i se golea vertiginos şi căpăta tot mai mult convingerea că nu va afla nimic folositor în localul acela. Erau prea puţini oameni în seara aceasta, iar cei care se aflau aici erau mult prea… bătători la ochi. Epatau magia cu o agresivitate atât de evidentă, încât părea de-a dreptul falsă. Chiar se întreba cât de autentică era puterea unora şi se înclină spre femeia care servea la bar.

— Băiatul acela şi-a dat de trei ori foc la păr până acum…

— Vine toată ziua pe aici, răspunse barmaniţa dându-şi

ochii peste cap. Chestia cu părul este trucul lui preferat. De obicei vine la pachet cu o glumă despre cât de fierbinte este el. Are o seară mai slabă. O să fie în regulă.

Glumele alcoolizate combinate cu puţină magie nu erau cu mult mai amuzante decât cele făcute la o beţie obişnuită. Harper se gândi să mai comande o băutură, dar renunţă. Erau sufocaţi de muncă la birou şi, cugetă ea, dacă reuşea să îşi demonstreze eficienţa cât mai iute în afacerile banale, Madison i-ar fi permis să lucreze cu dosarele legate direct de magie.

— Atât pe ziua de astăzi, hotărî Harper.

— Fii atentă, o avertiză barmaniţa. Unele femei au fost agresate, şi chiar mai rău, după ce au plecat de aici. Mai bine aştepţi un taxi.

— Cum adică mai rău, o iscodi Harper.

— Adică omorâte. Şi cu falangele smulse, o lămuri femeia scuturându-se de groază.

— Falange?

Dezvăluirea îngrozitoare o izbi, golindu-i plămânii de aer.

Mâinile lui Rose fuseseră spintecate de parcă cineva încercase să îi scoată oasele degetelor.

— Chiar aşa, de parcă ar fi fost ucise pentru puterea lor magică. Ceea ce înseamnă că ciudatul ăsta urmăreşte doar magicieni. După cum spuneam, ai grijă! Cheamă un taxi.

Harper mai adăugă o bancnotă de douăzeci de dolari bacşişului, recunoscătoare pentru sfatul primit.

— Mulţumesc. Şi tu să ai grijă!

Harper rămase o clipă pe trotuar, lăsând aerul rece să îi mângâie faţa, să alunge din minte zgomotul şi înghesuiala barului şi se gândi să meargă pe jos până acasă. Nu era prea departe. Dar îşi aminti apoi cât de chinuite îi erau picioarele în pantofii aceia în care era puţin probabil să poată alerga.

— Nu prea eşti un supererou, se gândi ea şi făcu semn unui taxi.

Grey plecă mai devreme de la petrecerea lui Colin

Blackwood, într-o dispoziţie extrem de proastă. Fusese nevoit să îl asculte pe Colin – dintre toţi oameni, tocmai pe Colin, care nici măcar nu reuşise să treacă de cel de-al doilea duel, după ce fusese umilit de tipa aceea angajată de Laurent – cum se grozăvea că face parte din cercul apropiaţilor lui Miles Merlin şi cum acesta îi promisese un loc în Casa Merlin la sfârşitul Turnantei.

— Ar trebui să vorbeşti cu el, Grey. Am auzit că ultimul tău duel a fost cam dur, îi spusese Colin cu prefăcută compasiune.

— Nici chiar aşa de dur. Am câştigat.

— Totuşi, Merlin te poate ajuta. O să îţi pun o vorbă bună, zâmbise Colin, iar Grey simţise nevoia să îi ardă un pumn în dantura aceea perfectă.

Mormăise câteva cuvinte protocolare şi plecase.

— Abia aşteptam şi eu să scap de acolo.

Fata era brunetă şi avea forme generoase, iar Grey era convins că o cunoaşte de undeva. Îşi stoarse creierii o vreme, iar când rosti numele se încredinţă că asta avea să fie seara lui norocoasă.

— Hayley? Hayley Dee?

— Oho, nu credeam că îţi mai aduci aminte de mine. Eram aşa de îndrăgostită de tine în liceu!

Zâmbi şi se apropie de el. Grey simţi aburii alcoolului în respiraţia ei şi nesiguranţa care îi clătina picioarele. Îşi aminti că era cu doi ani mai mică decât el la şcoală. Abia dacă avea puţină magie. Era perfect.

— Întotdeauna îmi amintesc fetele drăguţe. N-ai vrea să mergem undeva să bem ceva mai acătării?

— Mi-ar plăcea, răspunse ea.

Grey avea nevoie de mai multă putere, iar ea avea exact cât îi trebuia. N-au mai ajuns până în bar.

VIII

Când magia a dat greş din nou, întâmplarea a fost cât se poate de publică şi imposibil de confundat cu orice altceva. Totul s-a petrecut sub ochii întregii Lumi Nevăzute. Fusese organizată o petrecere care să celebreze succesul celor rămaşi în competiţie, dar şi să scoată în evidenţă o schimbare tacită săvârşită în cea dintâi parte a Turnantei. Era, de fapt, un semnal subtil care le anunţa că adevăratele confruntări – nu cele menite să răscumpere duşmănii, supărări şi despărţiri vechi de treisprezece ani – erau pe cale să înceapă. Deocamdată duelurile nu fuseseră mortale, dar acum trebuiau luate în serios.

Seara se dorea a fi o reuniune civilizată şi elegantă. Până şi magia aleasă pentru duel era una cât se poate de civilizată: iluzia. Un accesoriu care se asorta de minune cu şampania ce scânteia în cupe graţioase şi cu bucatele îmbelşugate aranjate asemenea unor sculpturi apetisante pe platourile dispuse printre lumânările alese în cea mai perfectă nuanţă caldă de crem.

Sydney avusese dreptate să creadă că Laurent avea să fie invitat la toate petrecerile, după evoluţia ei în primul duel. Posibilitatea ca finalul Turnantei să aducă cu sine întemeierea Casei Beauchamps se contura tot mai pregnant, aşa că mai bine să îl cunoască de pe acum astfel încât să se asigure că atunci când puterea va fi de partea lui să îi fi câştigat deja cu toţii atenţia şi prietenia. Poate că se va simţi chiar îndatorat celor care astăzi îl primesc cu braţele deschise într-o lume pentru care el era încă un străin. Laurent ştia precis cât valorează toate acele cuvinte meşteşugite de bun venit, aşa că respinsese majoritatea invitaţiilor. Cum în seara aceasta era unul dintre competitori, se afla deja acolo, zvelt şi elegant în smochingul său.

Ochii verzi ai lui Sydney urmăreau cu atenţie cum conducători de Case şi moştenitorii lor se înghesuiau în faţa lui Laurent pentru a face cunoştinţă, a-l invita la dans

sau pentru a se apropia conspirativ să îi şoptească ceva în timp ce se preumblau printre mesele înalte ce înconjurau camera. Sydney băgase de seamă că Miles Merlin nu venise să îşi prezinte omagiile. În schimb, o urmărea pe ea. Asta era foarte bine. Ajunsese destul de importantă pentru a fi urmărită din priviri. Flutură din mână spre el şi constată cu încântare că Merlin îi ignoră ostentativ gestul.

Simţi atingerea lui Ian pe braţ înainte să îi audă vocea.

— Arăţi foarte bine!

— Îmi păstrez sângele în interiorul corpului de data aceasta şi, uite, nicio cicatrice.

Rochia ei, o simfonie în negru cu cele mai subţiri bretele, stătea drept mărturie.

— Arăţi mai mult decât bine, zâmbi Ian. Ce altă minunată îndeletnicire plănuieşti să le oferi în seara aceasta? Vei convinge cumva toate capetele încoronate ale Caselor să cotcodăcească precum găinile ori îi vei pune să cânte operă?

— Nici pe departe, răspunse Sydney. Mi-ar plăcea să văd un spectacol de operă într-o zi, însă mulţimea ariilor care ar ieşi din toate piepturile de aici cred că va avea darul să mă lecuiască. În afară de asta, tema serii este iluzia.

— O să ne proiectezi coşmarurile pe pereţi ca pe nişte filme de groază?

— Nu e o idee rea. Dacă mă hotărăsc, promit să îţi cumpăr popcorn înainte.

— Şi stai lângă mine să mă ţii de mână în timpul scenelor de groază?

Bărbatul se apropie suficient de mult încât ea îi simţi căldura pielii.

— Toate vor fi scene de groază. Asta e şi ideea coşmarurilor.

Ian se apropie şi mai mult, aplecându-se de parcă ar fi vrut să îi şoptească un secret, dar fu întrerupt de semnalul de început al confruntării. Sydney se strecură prin mulţime şi i se alătură lui Laurent. Tocmai erau anunţate numele celor ce reprezentau Casele aflate în luptă, iar duelul începu.

Cele patru anotimpuri se numea iluzia. Originalitatea nu părea prea importantă şi oricum nu conta prea mult dacă era bine făcută. Vraja, pe cât de complicată, pe atât de istovitoare, presupunea o stăpânire de sine colosală pentru a crea iluzia şi pentru a scoate în evidenţă subtilităţile tranziţiei de la un anotimp la altul. Era o alegere bună. Sydney o privea pe femeia ale cărei mâini se încovoiau şi se împătureau aşa cum cerea vraja. Se descurca bine, degetele ei rămâneau la fel de graţioase chiar şi în cele mai periculoase poziţii, îndoindu-le şi întinzându-le cu uşurinţă.

După cum era tradiţia, iluzia a început cu primăvara – iarba şi florile şi copacii răsăreau alene din podeaua lustruită a încăperii. Petalele se deschideau, frunzele se desfăceau verzi, iar aerul mustea de mirosul naturii ce renaşte. Era o adevărată frumuseţe dusă la îndeplinire cu foarte multă forţă – scene ale iluziei umpleau fiecare colţişor al camerei, la fel de intense şi pline de detalii atât în capătul opus al sălii, cât şi aici, lângă femeia ce invoca vraja.

Un al doilea rând de copaci răsări din pereţi şi din mese. Aerul deveni tot mai cald, mai intens şi parcă mai verde. Aproape că se simţea electricitatea din atmosferă, acele prime semne ce anunţă furtuna.

Sydney se încordă dintr-odată.

— Ceva nu e în regulă.

— Eşti sigură? întrebă Laurent.

— Da. Pleacă! Ieşi! Acum! îl împinse ea.

— Nu este politicos…

— Mai bine nepoliticos decât mort!

Sydney nu mai aşteptă răspunsul lui şi porni spre femeia magician.

Primăvara nu mai atinsese apogeul pentru a se topi scânteind în zorii unei veri impunătoare. În schimb, lianele năvăliră în încăpere, târându-se pe podele, căţărându-se pe mese, pe scaune şi pe picioarele magicienilor într-o încercare a vrăjii de a se agăţa mai departe de orice fărâmă de realitate. Copacii creşteau tot mai repede, iar

bubuitul unui tunet zgudui ferestrele. Parfumul de verdeaţă nu mai era nici pe departe unul încântător, iar aerul devenise înecăcios.

De data aceasta nu era o absenţă a magiei, ci un preaplin al ei, un exces de putere, smuls de cine ştie unde, care se prăvălea vijelios spre forma lui solidă.

Sydney ridică vocea pentru a se putea auzi peste zgomotul mulţimii, peste vuietul magiei.

— Casa Beauchamps se retrage din această luptă aşteptând să fie declarat eşecul magiei. De asemenea, Casa vă recomandă să părăsiţi încăperea până când nu va fi sufocată de pădure.

Nimeni nu se mişcă.

Ramurile se încolăceau din tavan. Bucăţi de duşumea zburau în toate părţile prin mulţime. Un copac explodă dintr-odată, izbindu-se de un bărbat firav în smoching şi omorându-l înainte ca acesta să poată scoate un sunet.

Abia atunci oamenii începură să se agite.

Umezeala fetidă din aer devenise sufocantă. Vântul urla. Pădurea creştea atât de repede, încât scrâşnetele şi trosnetele lemnului acopereau larma mulţimii dezlănţuite spre uşi.

Sydney se lupta în continuare cu mulţimea, încercând să îşi facă loc spre femeia magician ce invocase vraja. Mâna lui Ian se încleştă pe braţul ei.

— Există vreun motiv pentru care nu îţi urmezi propriul sfat?

— Priveşte-o! spuse Sydney şi îşi smulse mâna din strânsoarea lui.

Femeia stătea în mijlocul vrăjii sale, iar pădurea părea că încearcă să pună stăpânire şi pe ea. Un copac sau cel puţin un trunchi noduros creştea încolăcindu-se în jurul ei, iar crengile izbucneau înspăimântătoare, umede şi roşii.

Un ţiuit continuu se înălţa din gâtlejul femeii.

— Este încă în viaţă, făcu Ian îngrozit.

— Vraja o va ţine în viaţă. Se va agăţa de ea. O va folosi ca pe un recipient şi o va chinui fără să o lase să moară. Nimeni nu merită aşa ceva. Dacă reuşesc să rup vraja, o

pot ajuta.

Sydney făcu un pas înainte şi îşi aşeză mâna stângă pe inima femeii, iar pe cea dreaptă pe scoarţa copacului.

— Sydney, nu!

Se auzi un zgomot asurzitor, un pocnet ascuţit, apoi linişte.

Vraja fusese oprită.

Trase adânc aer în piept.

Sydney devenise, pe neaşteptate, o întreagă pădure. Era deopotrivă rădăcini şi frunze, pământ şi cer. Primăvara şi verdele îi curgeau precum sângele prin vene, le inspira precum aerul în plămâni.

Într-o clipită, între o bătaie a inimii şi cealaltă, Sydney devenise magie. Întregul univers îşi canalizase toată puterea într-o furtună fără seamăn. Magia se mişca de colo până colo, în contururi şi forme aproape inteligibile. Vibra în oasele ei şi rearanja stelele. Sydney întinse mâna şi îi atinse inima.

Magia o fulgeră. Sydney o trase atunci pe toată spre ea. O adăposti. În cele din urmă, deveni una cu magia.

Respiră prelung.

Ian se clătină absorbit de vidul lăsat în urmă de magia topită în neant şi se uită în jurul lui. Iluzia dispăruse. Crengile şi copacii erau tot acolo, dar acum păreau făcuţi din piatră cenuşie. Viaţa dispăruse din ei. Singura mişcare din toată încăperea era cea a flăcărilor unui candelabru răsturnat ce mistuiau o faţă de masă. Aruncă nişte apă şi stinse focul.

Camera era cufundată în tăcere. Vuietul vântului şi urletul magiei încetaseră. Sydney nu doar oprise vraja, dar o şi îngheţase.

Sydney!

Magia! Nu dispăruse pur şi simplu. Se dusese undeva. Ian se uită spre mijlocul încăperii, acolo unde începuse totul. Acolo unde trupul femeii din a cărei inimă creştea un copac se transformase în stană de piatră, ca o statuie rece.

Cum stătea nemişcată, Sydney părea a fi la rândul ei o statuie. Ian nu era nici măcar sigur dacă respiră. Aerul dimprejurul ei vibra precum aburul căldurii ce se ridică din asfaltul încins.

— Cum ai reuşit să rămâi în viaţă? întrebă el.

Sydney se întoarse spre el, iar ochii sclipiră la fel de verzi precum inima pădurii. Văzu expresia de pe chipul lui Ian, iar culoarea ochilor redeveni cenuşiu-închis.

— Sunt o Umbră. Am o oarecare experienţă în extragerea magiei.

Cu greu reuşea Ian să înţeleagă că ea tocmai spusese cu voce tare ceea ce el bănuise doar, că prezenţa ei aici era aproape de neconceput. Conştiinţa acestui fapt – a *utilităţii* originilor ei – pălea în faţa noianului de minuni din această seară.

— Puterea aceea. Toată acea putere. Toată vraja aceea, spuse Ian gesticulând înnebunit spre încăperea din jurul lor, spre pădurea împietrită care cu puţin timp în urmă era verde şi plină de viaţă.

— În tine se află acum această putere!

Sydney încuviinţă. Îşi întinse mâinile şi le scutură lejer, iar din vârfurile degetelor zburară scântei. Le privi cum plutesc prin aer, iar zâmbetul îi înflori în colţurile gurii.

Ian simţea cum frica i se cuibăreşte în ceafă. Nu era prea sigur dacă vrea să fugă rupând pământul sau să îngenuncheze la picioarele ei.

— În tine se află acum toată vraja aceea. Nu ar trebui să fie posibil, e ca şi cum ai sorbi un ocean, ca şi cum ai purta furtuna.

Se gândi o clipă să invoce o vrajă de măsurare, doar de curiozitate ca să afle cam câtă magie se aflase în camera aceea, apoi îşi dădu seama că ar fi putut muri înainte de a scoate măcar un sunet dacă ea ar fi înţeles greşit intenţia lui.

În ochii ei pluteau şi acum reflexiile verzui.

— Cum te simţi? întrebă Ian, mult mai liniştit decât se simţea.

— Oarecum ciudat. Mă simt de parcă un râu întreg îmi

curge pe sub piele. Cred că inima mi s-a oprit o dată sau de două ori.

Vocea lui Sydney părea că vine de undeva departe de corpul ei.

— E în regulă şi aşa. Nu aveam nevoie de bătăile acelea pe moment.

— Bine, dacă asta este totul…

Dacă se prefăcea îndeajuns că totul este normal, că Sydney nu se transformase în altceva chiar sub ochii lui, poate că lucrurile aveau să aibă din nou sens. Ian îi oferi braţul.

Sydney clătină din cap.

— Nu cred că este o idee prea bună să mă atingi chiar acum.

— De ce nu?

Îşi înclină capul într-o parte, ca o pasăre de pradă.

— Pentru că pot auzi sângele care îţi curge prin vene, pot simţi gustul magiei tale pe limbă şi le pot chema pe amândouă la mine într-o singură răsuflare.

Ian avu nevoie de toată stăpânirea de care era în stare ca să nu facă un pas înapoi, să nu o ia la goană ca o vulpe fugărită de ogari.

— Da. Sigur. Ai dreptate. Atunci, putem renunţa la asta.

— Noapte bună, Ian!

Vocea lui Sydney părea că vine tocmai din inima pădurii şi mustea de taine.

Aerul strălucea în calea ei, învăluind-o într-o aură verzuie în timp ce se îndrepta spre ieşire, trecând printre ruinele împietrite ale vrăjii pe care o absorbise, iar Ian simţi că frica îi picură sudori reci pe şira spinării.

Îmbrăcată în rochia neagră pe care o purtase şi mai devreme la duelul din acea seară, Sydney aştepta pe coridorul îngheţat al Casei Umbrelor, păstrând adânc ascunse secrete pe care le simţea şerpuindu-i în sus pe oase precum lianele. Atunci văzu că avea mâna mânjită de sângele uscat al femeii magician. Încă un lucru la care nu trebuia să se gândească, nu câtă vreme se afla aici.

Simţise chemarea în timp ce se îndrepta spre casă. O simţise de parcă cineva aprinsese un chibrit frecându-l de marginile zdrenţuite ale umbrei sale. Venise de îndată, detestând fiecare pas care o aducea mai aproape de locul acesta, ştiind că aşteptarea nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile şi să îi fie tot mai greu să îşi păstreze taina ascunsă de privirile Casei. Avea atât de multe de ascuns în faţa acestei Case.

La o lună după ce reuşise să iasă din ţinutul Umbrelor, a încercat să reziste chemărilor Casei. Era deja afară, îşi spunea ea, dincolo de uşile acelea mari. Shara nu ar fi avut cum să vină în persoană şi să o aducă înapoi, câtă vreme vraja o ţinea legată de insulă. Avea să aştepte şi să se întoarcă atunci când considera că e pregătită.

Chiar şi aşa, nu era atât de nesăbuită încât să-i treacă prin gând să ignore cu desăvârşire chemările Casei.

Aşa că şi-a văzut de treaba ei în acea zi. Iar Umbrele au ripostat.

Totul a început ca o iritaţie, ca o mâncărime ce i se căţăra pe piele. La început, doar supărătoare.

Apoi senzaţia a devenit tot mai puternică, de parcă zeci, sute, mii de insecte i se urcau pe picioare. În acel moment, Sydney şi-a dat seama ce se întâmplă, dar a hotărât să reziste. Dacă aştepta îndeajuns de mult, poate că totul ar fi încetat. S-a mai împotrivit încă o jumătate de zi, până când pielea îi era deja umflată, înroşită şi plină de vânătăi căpătate fără să ştie de unde, ca din spaimele invocate de propria ei minte. S-a împotrivit până când a simţit că îşi va smulge pielea de pe ea ca să scape de senzaţia aceea îngrozitoare.

Abia atunci a răspuns chemării Umbrelor.

Shara nu a oprit însă vraja până când nu a terminat ce avea de spus.

De atunci Sydney nu a mai zăbovit să răspundă fiecărei chemări.

Cum stătea în faţa Sharei, magia îi făcea sângele să ardă ca şi cum ar fi fost cuprinsă de fierbinţeală. Îşi dădu seama că se afla atât de aproape, încât risca să nu poată ascunde

toate semnele. Nu era cel mai rău lucru dacă Shara ar fi aflat ce poartă în ea, dar dacă toată acea putere ar fi rămas ascunsă vederii Casei, atunci aceasta nu i-ar fi putut porunci să o folosească, nici nu s-ar fi adăugat dării pe care o avea de plătit după tocmeala la care ea nu consimţise niciodată. Şi dacă nu ar fi aflat Casa, atunci toată magia aceea i-ar fi rămas doar ei. Reuşise să fie mult mai puternică decât Casa şi înainte, aşa că va fi şi de data aceasta. Sydney lăsă fierbinţeala să ardă în voie.

— Casa doreşte o explicaţie, spuse Shara.

Sydney simţi tâmplele împestriţate cu broboane de sudoare. Inima renunţa la câte o bătaie de care părea că nu are nevoie. Se gândi într-o doară dacă vor începe să crească şi din ea copaci, dacă va da naştere, pe nepusă masă, unei întregi păduri, după ce absorbise tot excesul acela de magie. Îşi muşcă buzele ca să împiedice hohotul de râs pe care nu avea nicio poftă să îl explice. Cum Shara nu mai spuse nimic, Sydney îşi asumă riscul unei întrebări.

— Ce fel de explicaţie?

— În legătură cu evoluţia şi poziţia ta în cadrul Turnantei până în acest moment.

Prostii, aşadar. Nimic important. Trebuia doar să repete ca un papagal informaţii pe care Shara le avea oricum, iar chemarea nu avea alt scop decât acela de a-i reaminti că nu era – încă – liberă.

— Casa Candidată Beauchamps se află pe primul loc în clasament. Sunt neînvinsă.

— Datorită… făcu Shara zâmbind mieros.

— Datorită instruirii pe care am primit-o aici.

O bătaie a inimii. Magia îi ardea mâinile cu atâta putere, încât Sydney trebui să se ţină tare să nu verifice dacă palmele îi erau pline de băşici. Cantitatea de magie pe care o absorbise era colosală. Cât un anotimp întreg. Oare magia poate fi măsurată în anotimpuri? Oare o iarnă de magie s-ar fi simţit altfel – probabil mult mai rece şi mai cristalină – decât această primăvară încinsă ce înflorea înăuntrul ei?

— Şi pentru care…

Vocea Sharei îi zgârie auzul, rupând şirul gândurilor.

— Şi pentru care sunt recunoscătoare.

Preţ de o bătaie a inimii sau poate două, Sydney se gândi să îşi folosească magia pentru a opri inima Sharei. Ar fi fost liberă dacă Shara ar fi murit, eliberată însă doar de ea. Dar ce ar fi devenit Umbrele ca un loc rămas fără reprezentarea lui fizică, aceasta era o întrebare la care Sydney nu era pregătită să răspundă. În afara de asta, simţea de parcă fluturi îi zburau odată cu sângele prin vene, iar aceasta nu era o premisă tocmai nimerită pentru a invoca o vrajă de moarte. Putea să mai aştepte.

— Aste este tot.

Shara îi întinse cuţitul şi peniţa ca să semneze încă o dată contractul. Pe mâinile Sharei se puteau vedea mai multe răni încă nevindecate complet. Sydney recunoscu modelul acelor stigmate, un ritual de extragere a magiei. Un ritual pe care fusese ea însăşi nevoită să îl îndure de mai multe ori.

Dar nu se găsea nimeni pe tot cuprinsul Umbrelor care ar fi putut-o sili pe Shara să facă orice împotriva voinţei ei.

— Eşti bine? întrebă Sydney. Chestiile acelea par destul de dureroase.

Nu că i-ar fi păsat vreo clipă, dar voia ca Shara să ştie că le văzuse.

— Cu toţii facem sacrificii, răspunse Shara, dar îşi trase mâinile, ascunzându-le.

Bucata de umbră pe care Sydney o rupse de data aceasta din ea avea marginile colorate într-un verde-închis. Shara nu spuse nimic. Poate că nici măcar nu băgase de seamă.

Sydney suferea deja atât de tare de „răul de magie”, încât făcu semn unui taximetru în momentul în care ajunse în cele din urmă în Central Park. Nu mai avea încredere în propriile picioare că o vor duce nevătămată acasă. Când au ajuns în faţa clădirii în care locuia, Sydney îndesă în mâna şoferului de două ori mai multe bancnote decât preţul cursei şi îi şterse orice amintire a ei din minte.

Ajunse în apartament, încuie uşa în urma ei şi se prăbuşi

pe podea, pierzându-se în visul pădurii, înfăşurată în mantia groasă şi verde a magiei.

În acea noapte, dacă Lumea Nevăzută şi-ar fi îndreptat privirile spre Îngerul Apelor şi nu ar fi fost atentă doar la propria sa magie, atunci ar fi văzut o adevărată minune.

Un şuvoi verde de primăvară izbucni în aer, în mijlocul anotimpului alb al acelei luni din an. Liane se încolăciră de jur împrejurul statuii. O ploaie uşoară căzu pe oglinda apei, iar parfumul florilor de primăvară – liliac şi bujori şi zambile – se răspândi în aer.

Şi dintr-odată…

Furtuna se porni să urle, vântul ridică valuri de-a curmezişul furtunii, păsările smulse din zborul lor se învârtejeau captive în fuiorul unei tornade. Părea că o foame nestăvilită înghite totul.

Şi dintr-odată…

Se auzi un trosnet. Primăvara se opri din înflorire şi se sfărâmă în bucăţi. Vântul tăcu, iar aerul îngheţă din nou în iarna timpurie.

Ninsoarea începu să cadă domol prin întuneric.

IX

Sydney miji ochii şi îşi înălţă capul de pe podea. Era încă în apartamentul ei. În holul de la intrare. Simţi zbârnâitul unor aripi minuscule pe sub piele. Puterea cea nouă îi curgea verzuie prin vene.

Lumina era alta faţă de cea pe care o văzuse când venise acasă. Magia şi urmările ei poate că îi schimbaseră chiar şi vederea. Nu. Nu era asta. Doar se făcuse zi deja. Trecuse timpul. Cum se ridică în capul oaselor, capul începu să îi vâjâie, iar oasele protestară. O durea peste tot – pe sub piele, la rădăcina părului, chiar şi sângele în vene. Plătise deja cu vârf şi îndesat magia aceasta nouă pe care o căpătase.

Câteva cute apărură la rădăcina nasului în timp ce se strâmba de durere. Trecuse o groază de vreme. Se simţea deja vinovată că pierduse timpul. Îşi scoase telefonul din geantă. Trei zile trecuseră. Primise patruzeci şi şapte de mesaje telefonice tot mai îngrijorate din partea lui Laurent. Răspunse la cel din urmă mesaj. „Sunt bine. Explic mai târziu.” În timp ce îl trimitea, şopti două versuri ale codului care activa vraja mărturie cum că era ea cea care trimitea mesajul şi o făcea de bunăvoie.

Ignoră soneria care izbucni frenetic, aproape instantaneu, din telefon. Ignoră şi mesajele pe care le primise de la Ian şi de la Verenice.

Trei zile. Asta însemna că nu era tocmai bine.

Simţea şi acum în gâtlej gustul magiei pe care o absorbise, dincolo de amăreala râncedă. Gust de sevă şi de iarbă proaspătă.

Gust de libertate.

Magia cea nouă o străbătea ca un curent. Era conştientă de prezenţa ei acolo, aşa cum nu mai fusese niciodată până atunci conştientă de magia ei. Totul era mult mai limpede, mai strălucitor şi electric.

Îşi scoase rochia zdrenţuită şi o folosi ca să cureţe toată mizeria ce se adunase pe trupul ei. Apoi invocă o mulţime

de vrăji spre dezordinea de pe podea şi simţi cum toată tensiunea îi cade de pe umeri pe măsură ce îşi mişca mâinile în figuri complicate. Cealaltă magie se afla dedesubtul magiei ei, însă era sub control.

Sub puterea ei.

Toată acea putere o controla doar ea. Închise ochii şi rămase nemişcată, lăsând scânteia puterii aceleia să îi gonească pe sub piele, simţind-o alergând prin vene şi prin muşchi. Se întinse şi se aplecă încet ca să îşi atingă vârfurile degetelor de la picioare, după care se încovoie înapoi spre călcâie. Magia se întinse odată cu ea, mişcându-se asemenea unui val prin corpul ei.

Plină de măreţie.

Pentru prima dată de când pusese cap la cap piesele acestui plan, în urmă cu treisprezece ani, în întunericul îngheţat al camerei ei din ţinutul Umbrelor, Sydney avea încredere că va trăi îndeajuns ca să îl vadă dus la îndeplinire. În drum spre baie, înşfăcă o sticlă de şampanie din frigider. A băut din ea în timp ce apa de la duş îi scurgea pe trup, purificând-o.

X

Miles Merlin intră într-o încăpere cu aspect sever şi steril, de laborator, şi închise uşa în urma lui. Cu toate că nu era atât de conservator precum Miranda în privinţa decoraţiunilor interioare, păstra cu sfinţenie una dintre tradiţiile Lumii Nevăzute, convins fiind că un magician trebuie să aibă propriul spaţiu, izolat şi ascuns vederii, unde să îşi poată practica magia.

Camera aceasta albă, cromată, scăldată într-o lumină fluorescentă orbitoare, era pentru el propriul turn al vrăjitorului.

De îndată ce s-a asigurat că nimeni nu mai putea intra aici, se repezi să verifice – aşa cum o făcea de fiecare dată – proviziile de magie stocată. Îşi aşeză palma pe o tăbliţă cu cititor de amprente, iar încuietoarea se deschise cu un şuierat metalic. Nu era niciun fel de magie aici, nu era niciun scut invocat pentru a îngrădi accesul din afară. Dacă folosea magia, ar fi riscat ca într-o bună zi să nu mai fie în stare să deschidă laboratorul.

Stând în uşa larg deschisă, simţi gustul magiei pe care o agonisise, o senzaţie de metal ars în fundul gâtului, îi simţi zumzetul în vârful dinţilor. Numără borcanele, verifică sigiliile. Totul se afla la locul lui, în vase de sticlă ferecate cu argint.

Doar atunci îşi îngădui să se destindă, coborând umerii uşurat, închise uşa în urma lui şi o încuie bine. Deocamdată, avea suficient. Deocamdată, cât timp încă mai avea încredere în propria lui putere. Ştia deja cu siguranţă ca va veni o zi când puterea lui nu va mai fi de ajuns. Că va fi nevoit să folosească tot ceea ce se afla acolo, că va trebui să drămuiască totul, puţin câte puţin. Dar, până în acea zi, avea proviziile lui.

Şi le putea spori.

Îşi pocni toate încheieturile, întinse mâinile şi luă o mică statuetă – o copie în miniatură a Îngerului Apelor.

Statueta aceasta o făcuse după ce a încheiat ultima

înţelegere cu Umbrele. Avea nevoie de o reprezentare a originalului pentru că voia să aibă acces necontenit la vrăjile ce fuseseră cetluite în Înger şi era mult mai comod să dirijeze de aici fluxurile de magie decât să meargă afară ca să interacţioneze cu statuia cea mare. Multe treceau neobservate în New York, însă un bărbat care vine sistematic în Central Park şi face tot felul de vrăji, cu greu ar fi fost trecut cu vederea. Mai mult de atât, ura să fie întrerupt în timp ce lucra.

Îşi întinse mâinile în căutarea magiei care curgea prin vrăjile prinse de statuie. Căută mai departe, fluturându-şi degetele asemenea unui scamator de la circ. Simţi însă că ceva nu era aşa cum trebuie. Merlin rupse vraja, se concentră şi o luă de la capăt, înjură şi rupse vraja încă o dată. Ceva era în neregulă. Magia pe care ar fi trebuit să o simtă chiar în vârful degetelor sale nu se afla acolo. Erau câteva picături, cu siguranţă, însă tot ceea ce putea găsi era mai puţin de jumătate, poate chiar mai puţin de o treime din şuvoiul care ar fi trebuit să vină prin mâinile statuetei. De data aceasta, magia lui nu dăduse greş.

Era o tulburare în vraja cetluită de Înger. Era o tulburare a magiei, nu doar a lui, ci a întregii magii.

Miles îşi înfrânse panica aceea care începea să îl cuprindă şi recapitulă în gând toate vrăjile pe care le cunoştea şi care i-ar fi putut fi de ajutor – de putere, de identificare, de descoperire a lucrăturii duşmănoase, de dezvăluire a lucrurilor ascunse – aruncă vrajă după vrajă până când tâmplele i se acoperiră de sudoare, iar mâinile prinseră a-i tremura necontenit. Se chinui până când începu să simtă cum magia i se scurge din mâini şi dacă nu s-ar fi oprit să se odihnească, nu i-ar mai fi rămas nicio picătură. Înşfăcă statueta şi o izbi de perete, făcând-o fărâme. Magia nu se mai afla acolo şi nu avea nici cea mai vagă idee unde dispăruse.

Rămase pe loc, holbându-se la cioburile de pe jos în timp ce încerca din răsputeri să se calmeze, trăgând adânc aer în piept până când simţi că inima nu îi mai bate cu putere. Un firicel umed, mult mai dens decât sudoarea, i se

prelingea pe faţă picurând pe jos. Stropi roşii se întindeau pe albul imaculat.

Cineva bătu la uşă.

— Tată, e totul în regulă?

Era Lara.

Îşi trecu mâna peste frunte acolo unde un ciob îl lovise, crestându-i pielea, şi murmură câteva cuvinte magice care să închidă rana. Respiră cu zgomot, uşurat când nu mai rămase nici urmă de tăietură.

După ce descuie, păşi în prag trăgând uşa pe jumătate după el, astfel încât Lara să nu poată vedea harababura dinăuntru.

— Pot să te ajut dacă ai nevoie de ceva, spuse Lara în timp ce încerca să privească peste umărul lui.

— Nu e nevoie. Cred că voi face o pauză, răspunse Merlin şi ieşi cu totul din încăpere şi încuie uşa în urma lui.

— Eşti sigur? îl iscodi Lara.

— Da, sunt sigur.

Avea nevoie să gândească. Dacă magia a dispărut, trebuia să se fi dus undeva.

Poate că statuia însăşi nu mai funcţiona. Trebuia să meargă să verifice. Să iasă afară, să îşi limpezească mintea. Doar după aceea va hotărî ce va avea de făcut.

Lara a aşteptat până când a fost convinsă că tatăl ei a ieşit din casă. Merlin nu spusese niciodată răspicat că încăperea închisă din capătul holului era doar a lui şi că nimeni nu avea voie să intre acolo, însă doar faptul că stătea mereu încuiată sugera cu tărie acest lucru.

Lara nu căutase niciodată să se amestece în tainele tatălui său, însă acum discreţia nu mai părea o variantă prea sigură.

Atinse încuietoarea şi îşi răsuci degetele în sensul invers al acelor de ceasornic. Încuietoarea se deschise, iar Lara îşi ţinu răsuflarea aşteptând un sunet de alarmă, un scut, orice altceva. Când văzu că nu se întâmplă nimic, păşi înăuntru.

Bucăţi sparte de ghips erau împrăştiate peste tot pe podea. Se lăsă în genunchi şi ridică un ciob oarecare – un braţ, o rămăşiţă din ceea ce fusese o aripă – după care adună într-o grămăjoară cât de multe bucăţi găsi prin încăpere. Rosti un cuvânt care îi lăsă un gust cleios în gură şi îşi lovi palmele una de alta.

Bucăţile se aşezară fiecare la locul său, iar în clipa următoare în faţa ei se afla o copie aproape fidelă a Îngerului Apelor.

Lara îşi îndoi şi îşi desfăcu de câteva ori mâinile, în diferite scheme magice, însă din câte îşi dădu seama nu era nimic deosebit în legătura cu statueta. Desfăcu vraja, iar cioburile căzură înapoi pe podea.

Îşi ridică mâinile cu palmele deschise în afară şi căută orice urmă de magie. Camera aceasta ar fi trebuit să pulseze de magie, de rămăşiţe ale vrăjilor lui Miles, însă nu se simţea absolut nimic, încăperea era pe atât de pustie şi sterilă, pe cât se înfăţişa privirii. Cu o singură excepţie. Dulapul. O prezenţă stranie răzbătea din acel colţ al încăperii, o senzaţie grea şi apăsătoare, asemenea unui butuc sau a unui bulgăre.

Nimic nu mai avea sens.

Dulapul avea o încuietoare biometrică şi chiar dacă ar fi existat vreo vrajă care să o fi putut deschide, Lara nu o cunoştea. Se uită în jur ca să se asigure că încăperea era la fel cum o găsise ea şi ieşi încuind uşa în urma ei.

Îi trimise un mesaj fratelui ei: „Trebuie să vorbim.”

Verenice Tenebrae îşi clădise un adevărat sanctuar în apartamentul său dintr-o somptuoasă clădire istorică din Brooklyn. Luxul se revărsa în abundenţă, prin culori elegante şi materiale preţioase, covoare cu lucrătură complicată, fotolii din piele şi cuverturi şi caşmir. Se străduise din plin ca fiecare încăpere să fie perfect amenajată şi confortabilă. Casa Umbrelor nu fusese unul dintre cele mai plăcute locuri, iar acum că se putea răsfăţa în tihna acestor lucruri minunate, nu simţea nicio mustrare de conştiinţă.

Cu toate acestea, în mijlocul acestor splendori, ceea ce Verenice preţuia cel mai mult pe lume era liniştea. Casa Umbrelor fusese un loc al zgomotelor ce nu conteneau niciodată, asurzitoare şi sufocante, un loc în care zbuciumul nu slăbea nicio clipă, iar pacea era imposibilă. Aici putea să aibă linişte şi se bucura de asta. Erau zile în care singurele sunete care se auzeau în toată casa erau zgomotele paşilor ei şi ecoul răsuflării sale. Zilele acestea erau şi acum un adevărat miracol pentru ea. Avea linişte, într-adevăr, dar era îndeajuns de aproape să poată auzi şoaptele Lumii Nevăzute atunci când voia.

Se gândise la un moment dat să părăsească oraşul şi să lase în urmă toată Lumea Nevăzută. În ziua în care a semnat ultimul contract cu Umbrele, s-a urcat în primul avion şi a zburat peste Atlantic spre Insula Skye pentru simplul motiv că părea a fi destul de departe şi pentru că îi plăcuse numele. Insula s-a dovedit a fi suficient de îndepărtată şi de liniştită pentru a-i permite să îşi recapete puterile. Atunci a reuşit să înveţe din nou cine era, pentru că nimeni nu mai avea puterea să o forţeze să devină altcineva, aşa încât s-a putut hotărî cine îşi doreşte să devină. După aceea s-a urcat din nou în avion şi s-a întors acasă.

Unul dintre lucrurile pe care le aflase despre ea însăşi era acela că prefera să îşi poată ţină duşmanii sub observaţie. Mai mult de atât, se agăţase de speranţa că va mai fi cineva care să reuşească să deschidă uşile Casei şi să se elibereze de acolo. Acesta era motivul pentru care voia să fie aici şi să îl ajute pe acela, oricare ar fi fost el, să depăşească perioada aceea stranie de tranziţie între prizonieratul fără şansă de scăpare şi libertatea condiţionată care, pentru ea, fusese o stare pe cât de stranie, pe atât de primejdioasă. A aşteptat şi a tot aşteptat, răbdătoare, ani întregi, apoi decenii, răstimp în care Casa Merlin şi-a adjudecat două Turnante victorioase, şi-a reînnoit de fiecare dată contractul cu Umbrele şi absolut nimeni nu a reuşit să se elibereze.

Când se trezea în patul său, sugrumată de panica din

coşmarurile ce o bântuiau fără oprire, Verenice asemuia Casa Umbrele cu măruntaiele nesfârşite ale unei bestii fioroase şi hulpave. În cele din urmă, abandonă speranţa că fiara va îngădui cuiva să scape.

Şi atunci a apărut Sydney.

Verenice se stabilise înadins în apropierea Lumii Nevăzute, suficient de aproape încât să îi poată urmări pe cei care se aflau înăuntrul ei, dar destul de departe încât nimeni să nu îşi mai amintească de ea.

Sydney păşise în mijlocul lumii acesteia de parcă i-ar fi aparţinut în întregime. Simpla ei prezenţă electriza întreaga atmosferă. Speranţa aceasta renăscută era un sentiment de-a dreptul înfricoşător.

Ninsoarea continua să cadă, în timp ce Sydney şedea în pragul casei lui Verenice, iar mantia de nea aşternea tăcerea peste oraş, marmorând în alb şi negru crengile copacilor. Sydney îşi ridică faţa ca să primească din plin fulgii de zăpadă ce i se agăţau de gene şi de păr.

— Se pare că nu ai ieşit de prea multă vreme de acolo cât să apuci să vezi zăpada până acum, remarcă Verenice.

O privea pe Sydney care se învârtea încetişor cu faţa ridicată spre ninsoarea care cădea pe verandă, încercând să împace înfăţişarea acestei tinere abia ieşite din adolescenţă cu imaginea acelei întrupări a puterii despre care îi povestise Ian zilele trecute.

„Pentru ea părea că e o nimica toată să canalizeze toată acea magie. Am putut vedea cu ochii mei cum i se revărsau scântei din degete, iar ea era… imperturbabilă”, povestise el cu ochii pierduţi în depărtare, de parcă s-ar fi aflat din nou în încăperea ce se transformase dintr-o pădure pulsând de viaţă într-un cimitir de statui încremenite, într-o clipită, atât cât îi trebuise lui Sydney să oprească inima acelei femei.

Cele două impresii nu se potriveau nicicum una cu cealaltă, însă Verenice ştia prea bine cât de puţin conta o impresie.

— Am ieşit din Casa Umbrelor vara aceasta, spuse Sydney în timp ce lăsa să i se adune în palma întinsă

zăpada din care meşteri o stea pe care o aruncă apoi, scânteind, în sus spre cer. Bineînţeles că am mai văzut zăpadă. Acum, unele camere sunt deschise spre cer, ştii prea bine cum se preschimbă Casa. Iar unele vrăji presupuneau să mă aflu în afara Casei, mai ales odată ce Shara a hotărât că, dacă îmi voi fi câştigat dreptul de a ieşi de acolo, ea ar fi urmat să mă folosească în Turnantă. Nu se făcea să fiu o ignorantă. Dar una este să te afli pe insulă, chiar şi în aer liber, şi cu totul altceva să fii aici.

— Într-adevăr, răspunse Verenice, este cu totul altceva.

— Nu mi-aş fi imaginat niciodată că zăpada poate fi atât de frumoasă. Pe vremuri era doar o altă formă de frig. În schimb asta – asta seamănă cu nişte pene căzătoare, se miră Sydney cu ochii aţintiţi spre cer.

— Am suficiente haine călduroase, aşa că am putea rămâne să discutăm afară dacă doreşti, propuse Verenice.

— Îţi mulţumesc, dar mai bine nu. Mă voi plimba mai târziu prin zăpadă. Cred că e mai bine să purtăm discuţia aceasta în casă, răspunse şi o urmă pe Verenice înăuntru.

Focul trosnea în şemineul din biblioteca lui Verenice, iar ea se apucă să prepare ciocolată caldă.

— Sunt o mare adeptă a confortului, sunt convinsă că mă poţi înţelege, spuse Verenice.

— Am o mulţime de pături. Lână, caşmir, plăpumi. O cuvertură veche cu stele pe care am găsit-o. Le-am adunat pe toate pentru că, ştii, acolo nu reuşeam să mă încălzesc niciodată. Casa nu îmi permitea niciodată. Uneori le adun pe toate cele pe care nu le folosesc şi le îngrămădesc la picioarele patului, doar ca să ştiu că le am acolo şi că le pot lua oricând să mă învelesc în căldura lor, spuse Sydney.

În tot acest timp Verenice rămăsese cu spatele la Sydney, simţind că tânăra îi împărtăşise una dintre cele mai ascunse temeri ale sale, aşa încât nu voia să distrugă momentul acesta. Îi oferi, însă, la schimb propria ei temere, în timp ce amesteca în căni.

— Problema mea este mâncarea. Dulciurile, în special. Nu pot să ies din casă dacă nu am ciocolată în geantă.

— Chiar şi acum? se minună Sydney cu o voce pierită.

— Chiar şi acum.

Verenice lăsă tăcerea să se aştearnă în timp ce turna ciocolata fierbinte în căni, întinzându-i apoi una lui Sydney.

— În mesajul tău mi-ai scris că vrei să îmi pui câteva întrebări legate de magie. Are vreo legătură cu ceea ce s-a întâmplat la duel? Ian mi-a spus că a fost ceva foarte… intens.

— Ian ţi-a spus aşa ceva?

Verenice observă cum Sydney începe să se închidă în sine, iar dramul de încredere pe care i-l câştigase se evaporă sub masca pe care o folosea tânăra în lume şi care începea să i se aşeze pe chip.

— Da şi era foarte îngrijorat pentru tine. I-ai cerut să nu spună nimănui nimic? o iscodi Verenice ridicând din sprânceană.

— Nu. Doar că nu m-am gândit că voi doi sunteţi atât de apropiaţi. Ar fi putut să mă întrebe pe mine cum mă simt, adăugă după o pauză scurtă.

— I-a fost teamă, spuse Verenice aşezându-şi cana pe masă.

— De ce?

— De tine. De ceea ce ai putea deveni.

Sydney se întinse înăuntrul ei până simţi pe sub piele magia, a ei şi pe cea care nu îi aparţinea. Acum visa în nuanţe de verde.

— Poate chiar ar trebui să îi fie teamă.

— Ştiu că nu sunt cea mai potrivită persoană să spun asta, dar este o mare diferenţă între cine eşti tu cu adevărat şi ceea ce pot face Umbrele din tine. Nu le lăsa să te copleşească.

— Dintre toţi oamenii din lume tu trebuie să ştii cel mai bine că nu am de ales între cine sunt eu şi ceea ce m-au făcut Umbrele să devin. Şi asta până când contractul nu va fi dispărut, ripostă cu amărăciune tânăra.

— Sydney, ce ţi-a cerut Shara să faci?

Întrebarea lui Verenice avu darul să aştearnă o linişte adâncă în toată casa.

— Iartă-mă, adăugă Verenice în clipa următoare, nu trebuia să te întreb aşa ceva. Despre ce doreai să discutăm?

— Ce ştii despre vrăjile cetluite în Îngerul Apelor? întrebă Sydney.

— Altceva decât că ar trebui să fie doar una singură? se miră Verenice.

— Poate că ar trebui să continuăm totuşi discuţia aceasta afară, făcu Sydney.

Parcul era destul de liniştit. Nu se putea spune că era pustiu, niciodată nu era astfel, dar senzaţia de singurătate era cu atât mai apăsătoare sub acoperişul cerului plumburiu de iarnă. Zăpada scârţâia sub picioarele lor. Îngerul părea drapat într-o mantie albă de zăpadă.

— Mă tot străduiesc să-i văd frumuseţea, spuse Sydney. Ştii, partea asta a parcului, terasa, fântâna, statuia. Ştiu că se presupune că e frumos, dar nu reuşesc să văd decât Umbrele care pândesc din spate. Orice altceva, apus, ninsoare, nici nu mai contează. Îl urăsc din toate puterile.

— Când am ieşit pentru prima dată, am încercat să merg la o întâlnire. Asta a fost înainte să îmi dau seama că nu îmi doream, în mod special, o relaţie fizică. Dar am întâlnit un bărbat foarte plăcut. Era amabil, chipeş şi mi-am spus că, dacă va fi vreodată să îmi doresc un bărbat, ar putea foarte bine să fie chiar el, răspunse Verenice gânditoare. Într-o vară m-a adus aici să ne plimbăm, în timp ce savuram o îngheţată. Mi s-a făcut rău, am simţit că întregul corp mi se îmbolnăveşte. Aşadar, nu, nici mie nu-mi face nicio plăcere să îl văd.

— Te deranjează să mai faci vrăji? întrebă Sydney. Adică aş vrea să aflu părerea ta despre ceea ce simţi aici.

— Bine.

— Fii cu băgare de seamă, o avertiză Sydney. Poate să fie extrem de neplăcut.

Verenice îşi scoase mănuşile şi, mijindu-şi ochii, începu să şoptească ceva, iar ultimele cuvinte le rosti cu voce întrebătoare. Dintr-odată se dădu înapoi poticnindu-se,

alunecând pe zăpadă, după care strânse pumnii pentru a rupe vraja.

— Ce-a fost asta?

— O problemă, răspunse Sydney în timp ce îi înconjură umerii cu braţul şi o ajută pe Verenice să îşi recapete echilibrul. O problemă foarte mare, aş putea spune.

— Ceva e foarte greşit. Ca şi cum e legat în continuare de magia Umbrelor, dar, în loc să lase toată magia să izvorască, e sleit de puteri. Devorat.

— Eu aş fi spus mai degrabă că există ceva înăuntrul lui care se hrăneşte din magie, decât că este devorat, dar ai dreptate. E foarte greşit. Nu îmi dau seama încă ce este şi nici dacă îmi pasă suficient de mult ca să aflu, adăugă Sydney în timp ce îşi strânse fularul în jurul gâtului, după care îşi înfundă mâinile adânc în buzunare.

— De ce nu? întrebă Verenice.

— Dacă magia însăşi suferă sau e distrusă sau orice altceva i s-a întâmplat, fireşte că îmi pasă şi că voi încerca să înlătur răul. În schimb, dacă cele care suferă sunt Umbrele, atunci am de gând să privesc cu foarte mare satisfacţie cum îşi vor da duhul.

Miles Merlin avea picioarele murate, iar mocasinii pe care îi purta erau deja distruşi. Barca în care se afla se umplea periculos cu apă şi, deja, încercase o vrajă care să mai astupe din spărturi, astfel încât să poată ajunge până la Casa Umbrelor fără să fie nevoit să înoate până acolo. În zadar, însă, pentru că vraja nu avusese niciun efect. În ciuda tuturor piedicilor, barca rămăsese întreagă până când a reuşit să ajungă la insulă. Miles păşi pe pietrişul de pe mal şi găsi uşile Umbrelor larg deschise. Shara îşi făcu apariţia ca o fantomă care se desprinde din măruntaiele casei cufundate în beznă.

— Credeam că avem o înţelegere, se repezi Miles.

— Aveam. Şi Umbrele şi-au dus la îndeplinire partea lor de învoială, ripostă Shara cu o voce tăioasă şi dură ca o piatră ascuţită.

— Magia mea slăbeşte pe zi ce trece. Din nou. Învoiala

noastră trebuia să mă scape de problema asta.

— Înţelegerea noastră îţi permitea să schimbi cursul vrăjii cetluite în Înger. Să poţi să te foloseşti nemijlocit de sacrificiile aduse, să ai acces la toată magia pe care o răscumpără sacrificiile pentru uzul tău propriu, nicidecum o simplă vrajă care să îţi înlesnească accesul la magia Lumii Nevăzute.

Shara se apropie îngrijorător de mult astfel încât, chiar şi în lumina difuză, el putu să îi zărească semnele săpate în pielea mâinilor.

— Vraja aceea încă rezistă. Orice altă slăbiciune este doar a magicianului, nu a magiei, adăugă Shara.

— Trebuie să mai fie ceva ce pot să fac, răspunse Miles, care nu voia nicicum să accepte situaţia.

— Trăgeam nădejde că te vei oferi, ricană Shara în timp ce rânjetul i se lăţea pe faţă asemenea unei crăpături ce străbate suprafaţa unui lac îngheţat. Lasă Umbrele să devină parte reală a Lumii Nevăzute. Dă-mi putere adevărată şi voi reface eu însămi vraja din care voi fi bucuroasă să îţi trimit rezerve nelimitate. După cum bine ştii, dragul meu frate, Umbrele pot fi folositoare în nenumărate feluri.

— Ajută-mă să câştig Turnanta, răspunse fratele ei. Îmi trebuie atâta magie cât să pot trece de confruntări, după care putem discuta.

— Discutăm acum. Cei lipsiţi de magie nu au permisiunea să patroneze o Casă, Miles, ştii prea bine.

Zidurile Umbrelor se strânseră până când aerul deveni atât de sufocant, încât fiecare respiraţie o simţea ca pe hârâit în plămâni.

— Fie, spuse el. Fie. Dacă la finalul Turnantei Casa Merlin se va situa pe poziţia supremă în Lumea Nevăzută, voi insista ca Umbrele să devină membre cu puteri depline.

— Excelent! îşi declară satisfacţia Shara. Casa Merlin condusese Lumea Nevăzută după fiecare Turnantă din momentul în care Umbrele luaseră fiinţă. Dacă celelalte planuri ale sale dădeau greş, alianţa cu Miles şi Casa lui reprezenta o opţiune demnă de luat în seamă, chiar dacă

puterea fratelui său abia mai pâlpâia.

— Ar mai fi nevoie de ceva.

— Ce altceva ai mai putea dori?

— Vreau să semnezi contractul acesta.

În momentul în care barca, ale cărei spărturi parcă se înmulţiseră – dacă aşa ceva mai era posibil – l-a dus înapoi la malul lacului, Miles era convins că picioarele îi îngheţaseră deja în pantofi. Degetele îi ardeau de la degerături, aşa că riscă o mică vrajă care să le dezgheţe, după care ţopăi grăbit şi îşi înfundă picioarele fumegânde acum într-un morman de zăpadă.

Era sigură că Shara se prăpădea de râs în Casa Umbrelor. Nu putea fi lăsată în libertate.

Umbra lui avea dureri mari din cauza ritualului absurd la care îl obligase Shara doar ca să îi savureze suferinţa, când o simplă semnătură, chiar şi una cu sânge, ar fi fost mai mult decât suficientă. Toată această corvoadă îl făcuse totuşi să chibzuiască la cei care mai semnaseră contracte cu Umbrele, la cei care încă mai aveau datorii de plătit.

Ştia prea bine ce se întâmpla atunci când una dintre Umbre ieşea afară.

Sydney încă mai avea de plătit datoria de magie către Casa Umbrelor. Era posibil, sau măcar plauzibil, ca magia pe care o folosea cu atât de mult succes în timpul Turnantei să fi aparţinut Casei Umbrelor şi, prin urmare, Lumii Nevăzute. Dacă ea putea să umble în libertate şi să o folosească, atunci nu mai e de mirare că magia începuse să dea greş, de vreme ce lipsea atât de multă putere. Şi dacă ar fi fost ca ea să moară – de vreme ce toată lumea ştia că moartea unui campion pe durata Turnantei anula orice obligaţie a Casei contractante –, atunci toată magia ei s-ar fi întors înapoi în Casa Umbrelor, iar magia întreagă nu ar mai fi eşuat.

Ideea părea perfect logică şi avea nevoie ca un singur om să creadă în ea. Aceasta era o Turnantă şi oricine îşi putea pierde viaţa.

O boare rece adie prin apartamentul lui Ian. Scuturile

lui erau încă ridicate, însă uşa din spate era întredeschisă. Traversă camera tiptil, cu o vrajă defensivă pregătită în mână.

Sydney stătea pe balcon, înfofolită în palton şi fular.

— Ai ceva împotriva bătutului la uşă sau a aşteptatului până vine cineva să îţi deschidă, întrebă el renunţând la magia pe care o adunase în palmă.

— Îmi place să fiu sigură că pot pleca dintr-un loc oricând vreau, răspunse Sydney, şi dacă pot intra de una singură, înseamnă că pot să ies tot aşa.

— Ai o logică foarte ciudată. Şi? Ce te aduce în balconul meu?

— Are o perspectivă foarte frumoasă, făcu ea întorcându-se şi privindu-l în ochi. Şi Verenice mi-a spus că ai fost îngrijorat din cauza mea.

— Am fost, admise el.

— Nu sunt obişnuită ca oamenii să îşi facă griji pentru mine, adăugă Sydney ridicând din umeri, şi nu ştiam că trebuie să mă prezint la control.

— Nu trebuie să faci asta. Nu e ca şi cum aş avea vreun drept asupra ta. Dar mă bucur că ai venit. Şi, de fapt, n-am avut niciodată seara aceea de filme de groază şi popcorn. S-ar putea să le rezolv pe amândouă acum.

Sydney simţea că întreaga tensiune care pusese stăpânire pe ea se risipeşte.

— Am promis că o să te ţin de mână, nu-i aşa?

— Am putea sări peste partea asta şi trece direct la săruturi, dacă vrei. Sunt destul de uşuratic, zâmbi el în timp ce ţinea uşa şi o aşteptă să treacă înainte.

Sydney intră în apartamentul lui. Se opri pe loc şi se întoarse.

— Uite cum stă treaba. Eu trebuia să mor. Am fost dată ca să sufăr, să fiu folosită până la epuizare, iar, într-un sfârşit, ar fi trebuit să mor astfel încât toţi ceilalţi să poată uita liniştiţi de mine şi de ceea ce reprezintă Casa Umbrelor. De ceea ce poate ea să facă şi de cât de al naibii de puţin primesc ei înapoi de la Umbre.

— Sydney, eu…

— Lasă-mă să termin. Când trebuie să mori, nimeni pe lumea asta nu vine să te controleze, să vadă ce faci. Nimănui nu îi pasă ce se întâmplă cu tine. Eşti complet singur. Şi asta e bine pentru că sunt obişnuită să fiu pe cont propriu. Ştiu cine sunt şi am încredere în mine. N-am nevoie să mă încred în nimeni altcineva şi, de fapt, chiar prefer să nu fiu nevoită s-o fac. Iar tu… *tu* eşti ultima persoană din lume în care ar trebui să am încredere şi de care aş putea avea nevoie să îmi poarte de grijă sau aşa ceva. Suntem într-o Turnantă şi, în cele din urmă, e foarte posibil ca unul dintre noi să ajungă să îl omoare pe celălalt.

În cuvinte simple, Sydney rostise cel mai crunt adevăr.

— Sydney! făcu el cuprinzându-i umerii cu blândeţe şi privind adânc în ochii ei. N-aş face asta niciodată.

— N-ai de unde să ştii, ripostă ea. Nu ai de unde să ştii când poate să apară o provocare la luptă.

— Ai dreptate, admise Ian. Nu am de unde să ştiu, dar n-o să ne batem capul cu aşa ceva în seara asta. Acum ne ocupăm de popcorn, de filmul de groază şi, Sydney, dacă mă laşi, o să te ţin de mână tot timpul. În regulă?

— În regulă, acceptă tânăra. În regulă.

Era cel din urmă duel neletal. Înfruntarea avea să se poarte din nou la Casa Dee şi era ultima treaptă înaintea marii competiţii. Erau mult mai puţini cei care veniseră să urmărească duelul, însă la fel de sclipitori ca înainte. Strălucirea tăia acum precum o sabie. Şampania şi clevetelile lăsaseră loc strategiilor şi dinţilor încleştaţi de încordare.

Sydney traversă încăperea plină de magicieni, trecând pe sub privirile lor pline de concentrare, în vreme ce toţi se dădeau la o parte, iar vocile amuţeau în calea ei.

— Şi nici măcar nu sunt atracţia serii, observă Sydney în timp ce se strecura la locul ei lângă Laurent şi înclină din cap spre Grey.

— Ţi-ar plăcea să devii următoarea mare vedetă, Laurent?

El îşi ridică paharul cu şampanie poleită în reflexele luminii.

— Mi-ar plăcea tare mult. Îţi mulţumesc pentru că m-ai adus până aici.

Ciocniră paharele şi sorbiră din şampanie.

Casa candidată Beauchamps conducea confortabil clasamentul competiţiei. Singurul magician care ar fi putut răsturna clasamentul putea fi văzut în acţiune în această seară după ce Casa Prospero provocase la duel Casa Herman.

Magia aleasă pentru înfruntarea serii – începuturile.

În public se aflau atât Miles, cât şi Lara Merlin, primul urmărindu-l pe Ian, în vreme ce fiica îşi ţinea tatăl sub observaţie. În partea opusă a încăperii, Miranda era înconjurată de o mulţime de invitaţi.

Sydney nu mai luptase în niciun duel din ziua în care absorbise toată acea acumulare de magie ce risca să explodeze. Reuşise în schimb să stabilească un echilibru cu noua putere, astfel încât umbrele verzi îi dispăruseră din ochi, iar din degete nu îi mai scăpărau scântei necontrolate.

Dar conştiinţa unei prezenţe mereu alerte sub pielea sa, înmagazinată fără să devină totuşi una cu ea, o însoţea în orice clipă. Mâinile îi erau mai tot timpul dureroase şi însetate de dorinţa de magie.

Duelul începu. Angelica Hermann făcut o primă vrajă, delicată şi elegantă, care desfăşură în faţa privirilor mai multe ceasuri care se deschiseră, iar mecanismele interioare începură să plutească pe orbite asemenea unor planetarii. Vraja, executată cu precizie şi fineţe, era elegantă şi graţioasă, iar Sydney aplaudă din tot sufletul.

Ian păşi în mijlocul încăperii. Scutură iute din mâna stângă şi se auzi o bubuitură la fel de asurzitoare precum o mie de uşi trântite deodată. Zgomotul era teribil, iar Casa se zgudui din temelii.

Ian îşi mişcă mâinile, le încovoie apoi, şoptind un cuvânt pe care Sydney îl simţi ca şi cum o fereastră se deschide larg în coşul pieptului ei. Dintr-odată pereţii se umplură de

nicăieri de uşi ale căror tocuri apăreau de peste tot, împrăştiindu-se printre magicienii care priveau cu atenţie. Încă un cuvânt, tăios şi care împrăştie o aromă metalică, iar uşile se deschiseră.

Fiecare spre o cu totul şi cu totul altă lume – păduri întunecoase şi întinderi de gheaţă strălucitoare, constelaţii în mişcare şi cer plumburiu. Aromele şi sunetele năvăliră înăuntru, aducând atmosfera unică a fiecărui loc. Magicienii înaintară prin cameră, cercetând priveliştea din dreptul uşilor.

— Vă sfătuiesc să nu mergeţi mai departe, totuşi, pentru că nu vă pot garanta că vă veţi mai întoarce, îi avertiză Ian.

După ce le-a dat răgaz suficient să admire furtuni şi oceane, câmpuri de lavandă şi muzee încărcate de nestemate, Ian îşi coborî mâinile, iar uşile se închiseră.

Prima parte a Turnantei se încheiase.

XI

Sydney scrâşni mânioasă din dinţi, stând în barca ce o purta spre Casa Umbrelor, în timp ce ninsoarea se transformase într-o ploaie îngheţată. Era convinsă că de data aceasta Shara nu o convocase decât ca să îi demonstreze că poate face asta şi pentru a-i mai smulge o fâşie din umbra şi aşa zdrenţuită. Sydney nu putea suferi frigul şi întunericul, însă, mai presus de orice, ura să fie la cheremul cuiva. Barca hârşâi zgomotos cu o latură de malul Umbrelor şi năvăli înăuntru.

Udă până la piele şi cu oasele încremenite de frig, Sydney era totuşi recunoscătoare că Umbrele au lăsat-o de data aceasta să ajungă direct în faţa Sharei, fără a o sili să treacă prin istovitoare cărări labirintice.

— Confruntările au devenit letale, rosti Shara.

Vocea ei sparse liniştea dimprejur, iar totul îngheţă într-o clipită.

— Aşa este, admise Sydney care simţea magia cu iz de primăvară pulsându-i sub piele, verde, crudă şi umedă. Nu suficient de caldă, oricum asta ar fi fost prea puţin probabil într-un astfel de loc, însă o pavăză în faţa frigului necruţător.

— Drept urmare, Casa solicită o confruntare. Vei provoca la duel Casa Prospero.

Iată! Acesta era planul. Acesta fusese planul dintotdeauna. Când Shara îi explicase pentru prima dată în ce mod Casa o va folosi pe durata Turnantei, tocmai această confruntare fusese precizată în mod deosebit. Atunci, Sydney acceptase fără să se gândească prea mult, pentru că, la vremea aceea, singurul lucru la care se putea gândi era doar cât de bine se potriveşte această confruntare cu propriile ei planuri legate de Turnantă.

— Există şi un termen-limită până la care Casa doreşte ca misiunea să fie dusă la îndeplinire?

— Cât de curând. Nu imediat, însă, în cazul în care Casa va considera că tragi de timp, vor exista consecinţe. Şi

presupun că nu îţi vor face plăcere deloc.

Shara îşi răsuci degetele şi, în aceeaşi clipă, Sydney fu cuprinsă de senzaţia înfricoşătoare a mii de picioare care se târăsc pe pielea ei. Alungă fiorul care o cuprindea şi rămase nemişcată.

— Cu altceva mai pot fi de folos?

— Mi-am imaginat că vei fi mult mai încântată, făcu Shara.

— Întotdeauna sunt încântată să servesc Casa, răspunse Sydney, dând glas cuvintelor obligatorii şi simţămintelor pretinse.

— Tocmai de aceea Casa îşi oferă această oportunitate, de a te răzbuna pe Casa care te-a alungat. Aşa simţi şi tu? o iscodi Shara cu o expresie care ar fi putut prea bine să treacă drept zâmbet dacă n-ar fi fost exagerat de larg şi suspect de dulce.

— Te simţi alungată şi aruncată.

După ani întregi de chinuri, Sydney dobândise în cele din urmă puterea de a nu mai lăsa să i se întrevadă niciun sentiment pe chip, pentru a nu-i da Sharei satisfacţia de a vedea cum fiecare cuvânt al său se înfigea asemenea unui cuţit răsucit în rană.

— Eu nu am nicio Casă.

— În afară de Casa Umbrelor. Vei fi întotdeauna parte din Casa Umbrelor, făcu Shara ridicând cuţitul şi pana.

Sydney lăsă întreaga suferinţă să o cuprindă în timp ce umbra îi era sfâşiată din nou, afundându-se şi devenind una cu durerea. Se părea că de fiecare dată când trecea din nou de uşile Casei Umbrelor purta tot mai multe secrete pe care învăţase prea bine să le ascundă şi nu avea de gând să se dea de gol tocmai acum. Prefera să îndure toată suferinţa decât să se trădeze.

Semnă, după care se întoarse şi ieşi înapoi în lapoviţă.

Sydney voia ca Madison să se simtă în siguranţă, aşa că îi propuse să se întâlnească din nou în barul din cartier. Un mediu plăcut era mult mai potrivit să ceri o favoare cuiva care riscă urmări a căror gravitate oscilează între a fi concediat şi a fi ucis. Sydney era destul de sigură că o

poate ţine departe pe Madison de cea de-a doua variantă, însă pentru orice eventualitate comandase deja băuturile.

— Am nevoie de informaţii, spuse Sydney după ce le-au fost aduse băuturile. Vreau să ştiu care este procedura de moştenire a unei Case.

Cerinţa Sharei nu îi dădea pace. Sydney nu se aşteptase ca Shara sau Umbrele să se deranjeze vreodată să îi explice motivele ordinelor lor – unei arme nu îi oferi explicaţii, doar ţinteşti şi tragi –, însă voia să înţeleagă ce avea de câştigat Shara din această afacere. În ciuda a ceea ce spusese Shara până atunci, Sydney era convinsă că Umbrele nu intenţionau nicio clipă să îi ofere ei ocazia de a-şi duce la îndeplinire propria răzbunare. Aşa că voia să ştie de ce fusese împinsă tocmai în această direcţie.

— Presupun că nu mă întrebi pentru că eşti pregătită să accepţi deja felicitările, spuse Madison.

Sydney o aţinti cu privirea.

— În regulă, dar trebuie să îmi dai mai multe detalii, în ce condiţii Casa respectivă ar trebui să fie moştenită. Adică, în afara unui testament şi a unui Moştenitor numit.

— Hai s-o luăm cu încetul, o opri Sydney. Există descendenţi biologici care nu sunt numiţi Moştenitori.

— Asta e simplu. În caz de deces sau de incapacitare permanentă, avem o situaţie de moştenire după formula tipică în care primul pe linia de succesiune este soţul, respectiv soţia, după care vin copiii biologici.

— Cum adică incapacitare permanentă? se miră Sydney.

— Adică boli mintale severe sau leziuni ale creierului, chestii care pot afecta folosirea magiei sau chiar pierderea completă a magiei, explică Madison. Există proceduri legale care pot confirma şi garanta fiecare caz în parte.

Sydney amestecă preocupată în băutura din faţa ei.

— Ce se întâmplă dacă există un moştenitor biologic, dar care nu a fost recunoscut. Cum ar veni, un moştenitor pierdut.

— Întotdeauna mi-am dorit un astfel de caz, se înveioră Madison. Dovada deplină o poate face vraja Perdita sau orice altă vrajă care poate proba linia genetică. În orice

caz, Perdita este vraja care oferă cea mai mare acurateţe, aşa că este întotdeauna preferată. După aceea, Moştenitorul trebuie prezentat Casei. În cazul în care Casa îl recunoaşte şi îşi deschide porţile în faţa martorilor, asta reprezintă o dovadă irefutabilă.

— Cum să îl recunoască? se miră Sydney.

— Clădirile Caselor au încuietori magice care pot recunoaşte dacă prin venele Moştenitorului curge sângele familiei. Dacă o Casă îţi deschide porţile, atunci locul tău este acolo.

— Interesant! făcu Sydney gânditoare. Ce se întâmplă în cazul în care există un descendent biologic cunoscut, dar care a fost dezmoştenit, iar Casa nu are un Moştenitor numit.

Madison sorbi îndelung din paharul cu martini.

— Deja nu mai vorbim despre situaţii ipotetice, nu-i aşa?

De-a lungul întregii istorii cunoscute, doar o singură Casa îşi renegase urmaşul fără să numească un Moştenitor nici până în ziua de astăzi şi aceea era Casa Prospero.

— Ai dreptate, admise Sydney.

— Şi există cineva de acelaşi sânge care ar putea să treacă testul Casei?

— Există. Şi ştiu unde se află acea persoană şi că va conduce Casa.

— Cred că mai am nevoie de un pahar, făcu Madison închizându-şi ochii.

— Fac eu cinste, anunţă Sydney.

— Draga mea, Casa aceea al cărei nume ne ferim amândouă cu mare grijă să îl rostim este una mare şi importantă, iar Conducătorul său actual nu pare să dea niciun semn că intenţionează să elibereze postul. Ştiu că ai anumite planuri, măreţe şi înfricoşătoare, iar eu sunt în continuare dornică să te ajut să le duci la îndeplinire, însă eşti sigură că ştii ce faci?

— Cred că da. Trebuie să mai discut cu cineva şi totul va depinde de rezultatul acelei conversaţii. Şi nu, discuţia aceea nu presupune asasinarea unui Conducător de Casă, adăugă Sydney.

— Bine şi atât, făcu Madison pe care asigurările lui Sydney nu avură darul de a o linişti deloc.

— Încerc să mă pregătesc pentru orice situaţie, spuse Sydney căreia îi plăcea să facă planuri, să aibă cât mai multe variante la îndemână pe care să le poată combina între ele atunci când împrejurările o cereau.

— Tot ceea ce mi-ai spus despre linia de succesiune coincide cu ceea ce ştiam şi eu, dar sunt anumite prevederi speciale pe durata Turnantei?

Madison mai luă un sparanghel murat dintre cei proaspăt aduşi de Will pe lângă cel de-al doilea rând de băuturi.

— Nu. Actualele reguli de succesiune au fost stabilite după ultima Turnantă. Oricât ar fi de ciudat însă, tocmai moartea lui Christopher Prospero a determinat stabilirea legilor. Ştii, nu a avut un testament, iar Grey era prea tânăr ca să poată fi numit oficial Moştenitor. Nu era niciun dubiu că el va fi numit, pentru că nu mai existau alţi copii, dar a fost una dintre acele situaţii care i-au făcut pe oameni să îşi dea seama că lucrurile trebuie să fie formalizate odată şi odată.

— Cu toate acestea, e foarte interesant că, după înlăturarea lui Grey din linia de succesiune, Miranda nu şi-a făcut niciodată un nou testament.

— Asta este într-adevăr interesant, răspunse Sydney.

— Am o senzaţie oribilă că atunci când spui „interesant” ceea ce vrei să spui de fapt este „merită să provoc trei sau patru explozii la scară largă”.

— Doar două. Sunt aproape sigură că nu am nevoie decât de două. Şi voi face tot posibilul să te ţin departe de ele, o asigură Sydney.

— Dar acum îţi spun cu toată seriozitatea că ajutorul pe care mi-l vei da în continuare nu va fi o sarcină lipsită de pericole. Nu vrei să te opreşti acum? adăugă ea.

— Nici pomeneală, răspunse Madison.

— În regulă, atunci. Am luat deja câteva măsuri de precauţie pentru tine. Când vei pleca de la bar, în seara asta, vei găsi în poşetă un plic cu chenar roşu. Nu, nu ţi-l

pot da acum. Vreau să te recunoască doar pe tine, aşa că e mai bine să îl ating cât mai puţin.

— Sună destul de serios, făcu Madison extrem de atentă.

— Este serios. Plicul va avea miros de trandafiri. Deschide-l imediat după ce intri în apartamentul tău, doar după ce ai închis uşa.

— Scuturi autodeclanşatoare? întrebă Madison.

— Şi încă unele foarte bune. O dată pe săptămână vei primi câte un plic în cutia poştală, în fiecare zi de marţi până ce totul se va termina. Plicuri cu chenar roşu şi cu aromă de trandafiri. Dacă îi lipseşte cel puţin unul dintre lucrurile acestea, nu îl deschizi sub nicio formă, ieşi naibii din clădire şi mă suni imediat.

— Am înţeles, spuse Madison înghiţind cu noduri.

— Ascultă, dacă îţi cer prea mult…

— Nici gând! i-o tăie Madison. Doar că mintea mea încearcă să facă tranziţia de la „sunt spion şi e trăsnet” la „nemernicii ăia o să-mi arunce în aer pisica”. Trebuie să mă obişnuiesc cu ideea.

— Îţi dau cuvântul meu, Madison, că nu voi permite nimănui – nemernic sau altceva – să o arunce în aer pe Noodle. De fapt, ştii ceva? Îi voi face şi ei o zgardă-scut pe care ţi-o voi trimite mâine la birou printr-un curier.

— Îţi mulţumesc. Chiar foarte mult, încuviinţă Madison. OK, ce mai e de făcut?

— Nu ai de ce să-mi mulţumeşti. Ador ghemotocul ăla de blană. Oricum, biroul tău este mult mai sigur decât apartamentul. Prospero nu este singura Casă care face afaceri cu Wellington & Ketchum. Să arunci în aer o firmă de avocatură e calea cea mai sigură de a atrage atenţia Banalilor către Lumea Nevăzută, aşa că nu îşi vor permite asta. Totuşi, în fiecare miercuri vei primi exact la ora 1:13 dimineaţa un e-mail care va conţine o poezie – câteva versuri din poezia *Sweeney, nebunul* de Seamus Heaney[7]. Mesajul va avea ataşat şi un fişier mp3. Descarcă fişierul şi

[7] În orig. *Sweeney Astray*, versiunea unui poem popular irlandez semnată de Seamus Justin Heaney (1939 - 2013), poet, dramaturg şi traducător.

lasă programul să îl redea până la capăt. Nu trebuie să îl asculţi cu volum, doar redă-l până la sfârşit.

— Tocmai am angajat o asociată ca să mă ajute în perioada asta cu munca suplimentară din perioada Turnantei. Ştii, multe Case vor să îşi pună lucrurile în ordine. Pare o fată de încredere şi mă gândeam să îi încredinţez o parte din sarcinile legate de proiectele tale. Crezi că ar trebui să îmi fac griji pentru ea? întrebă Madison.

— Voi modifica e-mailul astfel încât vraja să o includă şi pe ea. Trebuie doar să i-l trimiţi mai departe după ce ai lăsat melodia să curgă până la capăt.

— Mulţumesc. Ce mai pot face pentru tine? întrebă Madison făcând semn pentru un nou rând de băuturi.

— Poţi să afli de ce a fost dezmoştenit Grey?

— Probabil că da. Îmi va lua ceva timp, totuşi. Informaţiile acestea sunt păstrate doar în arhiva materială.

— Încearcă să afli, te rog. Cred că poate fi destul de important. Şi dacă pot face ceva care să grăbească într-un fel căutările, te rog să mă anunţi.

— Cu siguranţă te voi anunţa.

Sydney achită nota şi se ridică în picioare, avertizându-şi prietena.

— Păzeşte-ţi spatele!

— Şi tu pe al tău!

Sydney intră în apartamentul lui Laurent pe care îl baricadă cu o mulţime de scuturi.

— Credeam că am încuiat uşa, făcu Laurent care stătea în mijlocul bucătăriei, cu mâna dreaptă îndoită, gata să arunce o vrajă defensivă simplă.

— Ai încuiat-o, răspunse Sydney. Am descuiat-o eu.

— Ah!

Laurent o privi cum traversează toate camerele cu eficienţa unui uragan.

— Locuiesc într-o clădire protejată de scuturi.

— Laurent! îl mustră Sydney cu o voce care sugera că pentru ea clădirile protejate au acelaşi efect precum un

semn cu textul „Accesul interzis” agăţat de uşă.

— Bine, clătină el din cap, uşor ameţit. Bineînţeles. Am uitat că eşti Hermione Granger în carne şi oase. Ar trebui să mă îngrijoreze faptul că ai putut intra aşa de simplu?

— Dacă asta te face să te simţi mai bine, să ştii că scuturile erau de calitate foarte bună, aşa încât mă îndoiesc că oricine altcineva ar putea să ajungă la tine, îl asigură Sydney în timp ce continua să arunce o sumedenie de vrăji. Erau vrăji de „întoarce privirea”, „nu mă asculta”, vrăji de bruiaj şi camuflare.

Sunetele scoase de Sydney, extrem de complicate şi asemănătoare cu slavona veche, lăsară în urma lor o roză a vânturilor din fuioare de fum, suspendată în aer preţ de patruzeci şi şapte de secunde, despre care Laurent ajunse să creadă că era făcută mai degrabă ca să deruteze un cartograf, dar nu pricepea foarte bine ce rost avea totuşi în locuinţa lui.

— Pentru o vreme nu vei putea fi identificat prin niciun sistem GPS, nici al Banalilor şi nici de vreunul îmbunătăţit prin magie, pentru că te ascunde din calea oricărei vrăji de localizare, răspunse Sydney la întrebarea pe care Laurent era convins că nu o rostise cu voce tare.

— Ah! făcu el, simţind că propria lui minte devenise imposibil de localizat.

În orice caz, nu aşa plănuise Laurent să îşi petreacă dimineaţa aceasta.

— Trebuie să îţi spun ceva important şi vreau să mă asigur că nimeni nu poate trage cu urechea şi cu atât mai mult că nu va bănui vreodată ce ai aflat.

— Cafea? întrebă Laurent, având totuşi impresia că discuţia lor ar fi fost mult mai uşor de purtat cu ajutorul unui pahar de whisky, însă ceasul arăta că era doar ora 9:23 dimineaţa şi anumite reguli trebuiau respectate.

— Am nevoie de cafea, adăugă el.

Sydney se cocoţă pe unul dintre scaunele de bar imediat ce se încredinţă că apartamentul era suficient de protejat încât să se poată declara mulţumită. Laurent aduse o tavă pe care se aflau două cappuccino şi un platou plin de

migdale şi biscotti cu anason.

— Uite! sări Sydney dintr-odată, uite motivul pentru care îţi spun asta.

— Pentru că am făcut cafea?

— Pentru că sunt două căni de cafea pe tavă. Şi pentru că nu ţi-ar fi trecut niciodată prin minte să nu fi procedat aşa.

Sydney îşi înmuie tăcută un biscotto în cappuccino, mâncă jumătate din el, după care aşează cana înapoi pe masă.

— Cât de multe ştii tu despre sursa magiei?

— Sursa magiei? făcut Laurent, clătinând uimit din cap. Niciodată nu m-am gândit serios la asta. Probabil că vine dintr-un fel de mutaţie genetică sau ceva asemănător. Vreau să spun, o trăsătură care se moşteneşte din generaţie în generaţie, dar, din când în când, în familie apare cineva ca tine sau ca mine.

— Este şi asta o explicaţie sau măcar o parte a ei, admise Sydney. Sau, ca să mă exprim mai exact, asta explică de ce anumite persoane au acces la magie şi o pot folosi, câtă vreme o au, în vreme ce altele nu pot face acelaşi lucru. Dar asta nu spune nimic despre sursa magiei.

— În esenţa ei, magia vine din sacrificiu. Trebuie să renunţi la ceva ca să poţi primi apoi altceva. Şi pentru că magia, cu tot ceea ce îţi permite şi îţi oferă pe lume, este ceva măreţ, acel ceva la care renunţi trebuie să fie la fel de important. Trebuie să fie ceva de mare însemnătate. Sacrificiul este acea trăsătură care se transmite din generaţie în generaţie.

— În ce fel? întrebă Laurent şi sorbi cu nesaţ din cafea, forţându-şi creierul să se trezească.

— Fiecare familie alege să aducă un sacrificiu, îl lămuri Sydney. Fiecare Casă aduce un sacrificiu, o dată la fiecare generaţie. În mod tradiţional, primul născut este cel sacrificat, adăugă Sydney cu vocea lipsită de inflexiuni a unei profesoare care citeşte mecanic un text în faţa elevilor.

— Cum adică primul născut, întrebă zăpăcit Laurent, lăsând cana pe masă.

— Primul copil născut, răspunse Sydney.

— Nu! Laurent se ridică brusc în picioare. Nu se poate! Ce înseamnă asta? Cum adică să îţi sacrifici primul copil născut? Dă-o-ncolo, ca-n miturile Greciei antice? Nu se poate! Suntem în secolul douăzeci şi unu. Lucrurile astea nu mai există.

— Te asigur că mai există şi acum.

Sydney îşi pironi privirea în ochii lui Laurent.

— Şi se întâmplă destul de simplu, fără prea mare agitaţie. Sunt deja patru generaţii de când lucrurile se întâmplă aşa cum îţi spun. A fost suficient ca o singură persoană să îşi dea seama că magia aduce după ea durere. Adică, puteai bineînţeles să faci o vrajă, însă, imediat după aceea, începeai să te simţi slăbit sau cuprins de friguri, scuipai sânge sau aveai orice altă reacţie secundară pe care corpul tău o manifesta după ceea ce tocmai făcuseşi. Tocmai de aici vine neputinţa şi, atunci când ea nu există, apar consecinţele. Prin urmare, unii oameni au renunţat definitiv la magie pentru că fiecare vrajă aducea mult prea multă durere, continuă Sydney povestea. Alţii, în schimb, au avut o altă părere şi s-au gândit ei: ce-ar fi dacă am reuşi să scăpăm de durere? Cum ar fi dacă am pune pe altcineva să plătească în locul nostru? Mai mult decât atât, ce-ar fi să luăm noi magia din acei copii şi să deşertăm într-un fel de heleşteu taumaturgic de unde cine doreşte se poate servi? Simplu şi la îndemâna oricui.

— Bine, să spunem că ai dreptate, făcu Laurent. Vreau să spun… înţeleg că nimeni nu îşi doreşte ca lucrurile să fie complicate şi dureroase, dar… copii, Sydney? Copii?

— E mai simplu să renunţi la cineva pe care încă nu ai apucat să îl cunoşti.

— Asta e teribil de dubios.

— Aşa este, răspunse Sydney.

— Stai o clipă! izbucni Laurent. Nu toată lumea are copii. Adică, presupunând că lucrurile stau aşa cum spui tu, deşi îmi vine tare greu să cred, dacă vine cineva acum

şi îmi cere un copil are mare ghinion. Sau o să mă oblige să cumpăr un orfan de pe stradă? „Vă felicităm pentru câştigarea Turnantei, domnule Beauchamps, dar unde este copilul?”

Laurent îşi puse disperat mâinile în creştetul capului şi apăsă de parcă ar fi încercat să se aducă pe sine înapoi cu picioarele pe pământ.

— Exact aşa procedează, spuse Sydney. Nu se va întâmpla imediat, dar este într-adevăr o obligaţie pentru a putea conduce o Casă.

— Tu chiar vorbeşti serios, se convinse Laurent, prăbuşindu-se pe scaun.

— Da, făcu ea. Singura situaţie în care obligaţia este suspendată este în cazul în care un membru al Casei îşi pierde viaţa pe durata Turnantei. Vraja este stabilită în aşa fel încât recunoaşte moartea unuia dintre membrii Casei ca pe un sacrificiu, pentru că magia celui dispărut se va întoarce în marele heleşteu.

— Aşa se explică faptul că nimeni nu pare să dea doi bani pe toată întrecerea asta, pricepu Laurent. Pentru că pierderea unei bătălii înseamnă, de fapt, un soi de bilet de ieşire din închisoare.

— Chiar aşa, aprobă Sydney. De altfel, cumpărarea unui copil nu este o opţiune rezervată doar celor care nu pot sau nu doresc să aibă urmaşi biologici. Cei care vor să aibă asigurate atât descendenţa directă, cât şi accesul nelimitat la magie fără daune inutile recurg la această variantă. Poţi să cumperi orice doreşti, dacă ai suficienţi bani.

— Dar ai spus sacrificii, îi aminti Laurent cu oroare în glas.

— Am spus, încuviinţă Sydney simplu.

Vocea ei putea la fel de bine să îl anunţe că regretă nespus, dar tumora este malignă şi că nu se mai poate face nimic.

— Doar nu vrei să îmi spui că îi omoară, pur şi simplu, pe acei copii. Aşa ceva nu se poate întâmpla.

— Cei sacrificaţi, jertfele, nu sunt ucişi imediat sau direct. Este un întreg proces. O extracţie sau, mai bine zis,

o distilare ca să mă exprim în termeni medicali. Este mult mai simplu să vorbim în termeni medicali, iar într-o companie civilizată eufemismele sunt necesare pentru că majoritatea jertfiţilor nu supravieţuiesc întregului proces. Locul acela în care sunt trimise jertfele extrage magia din ele. Prin durere şi prin suferinţă. Prin tot ceea ce magicienii Lumii Nevăzute ar trebui să îndure pentru a putea avea putere.

Apoi Sydney îl întrebă cu o nesfârşită blândeţe, ca şi cum s-ar fi temut că vorbele ei l-ar fi putut zdrobi:

— Laurent, doare atunci când rosteşti o vrajă?

— La început, da, recunoscu Laurent. Înainte să îl cunosc pe Grey şi să vin la şcoală împreună cu el. Aveam dureri de cap. Migrene. Greţuri, vedenii… pachetul complet. Când au încetat, mi-am închipuit că reuşisem să învăţ cum se procedează corect.

— Nu, îl contrazise Sydney. Nu acela a fost motivul. Au încetat pentru că altcineva începuse să plătească preţul în numele tău.

— Doamne, Dumnezeule!

Laurent îşi acoperi gura şi se repezi afară din încăpere, împleticindu-se.

Sydney rămase nemişcată pe scaunul ei de bar, cu ochii aţintiţi spre priveliştea oraşului care se desfăşura dincolo de fereastră, în timp ce din încăperea alăturată se auzeau icnete, apa trasă la toaletă şi apoi şuvoiul robinetului. Laurent avea încă ochii roşii şi faţa pământie când intră înapoi în living.

— Nu toţi copiii îşi pierd viaţa, continuă ea netulburată, de parcă discuţia lor nu s-ar fi oprit nicio clipă. Cei mai mulţi mor, într-adevăr. Dar câţiva dintre noi, foarte puţini, reuşesc să scape cu bine. În orice caz, „bine” are aici un alt înţeles decât cel pe care îl cunoaşte lumea. Dar învăţăm să ne folosim propria putere şi să o mânuim în feluri în care Lumea Nevăzută nici nu şi-ar putea închipui vreodată.

— Cine… opreşte-te! Ai spus „noi”. Sydney, ai spus „noi”. Doar nu ai fost…

Laurent se simţea rău din nou.

— Sunt sigură că ai auzit deja zvonurile, ceea ce se spune despre mine, îl întrerupse Sydney, iar el aprobă din cap.

— Se spune cum că ai fi o Umbră. Mi-am imaginat că se referă la faptul că eşti străină.

— Locul în care am fost trimişi toţi se numeşte Casa Umbrelor. Şi da, eu de acolo vin. Am fost jertfa pe care una dintre Case a sacrificat-o.

Sydney fu cât pe ce să pronunţe numele Casei care o aruncase, dar îşi înghiţi cuvintele. Era mult prea devreme pentru el să poată digera tot acel volum de informaţie. Şi încă erau mult prea multe incertitudini. Laurent continua să pună întrebări şi să aibă nevoie de lămuriri.

— Mi-am câştigat singură dreptul de a ieşi de acolo. În toată istoria recentă, doar o singură persoană a mai reuşit să scape de acolo. Verenice Tenebrae.

Laurent încuviinţă, mişcând domol din cap.

— Ştiam că e o persoană deosebită despre care lumea vorbea destul de mult. Însă niciodată nu m-a preocupat să aflu motivul. Stai o clipă… Laurent încremeni. Aţi ieşit doar voi două… din câţi?

— Din mai mulţi, răspunse Sydney. Mult mai mulţi decât am fi dispuşi să numărăm. Gândeşte-te că Umbrele îşi duc traiul pe lumea asta de mai bine de o sută de ani, timp suficient pentru ca oamenii să se obişnuiască cu ideea şi să îşi imagineze că lucrurile au funcţionat în felul acesta dintotdeauna. E adevărat că oamenii se întristează puţin dacă stau să se gândească de două ori, dar, Doamne Dumnezeule, pentru ei lucrurile stăteau cu mult mai rău înainte.

Laurent se cutremură.

— Dar dacă se întâmplă atât de rar, cum ai reuşit tu să scapi de acolo? Eşti în regulă? Vreau să spun, dacă nu mai eşti o jertfă, ce anume eşti tu acum?

Sydney îi povesti tot. Îi povesti despre Umbre, despre cum a învăţat tainele magiei, dar şi pe cele ale disimulării, îi povesti despre contractul care o ţinea legată de mâini şi de picioare. Îi arătă marginile sfâşiate ale umbrei ei,

locurile din care rupsese fâşii peste fâşii pentru a plăti fiecare datorie. Luă o bucată de pânză şi şterse fardul ce acoperea stigmatele care îi brăzdau palmele şi braţele şi pe care nicio magie nu le putea ascunde.

Laurent tresări, crispându-se de groază.

— OK. Cât costă?

— Cât costă ce? se miră Sydney.

— Cât costă să achiţi contractul integral?

— De ce întrebi asta? făcu ea încă nedumerită de întrebarea lui.

— Pentru că vreau să îl răscumpăr. Puterea asta pe care o au ei asupra ta e o adevărată mizerie. Eşti o fiinţă, nu ar trebui să fii proprietatea nimănui.

Sydney îl fixă prelung cu privirea.

— Tu chiar vorbeşti serios.

— Bineînţeles!

Închise ochii şi rămase nemişcată preţ de aproape un minut, ţinându-şi respiraţia, până când fu aproape sigură că nu îi va scăpa nicio lacrimă. Apoi deschise ochii din nou.

— Cred că acesta este cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată. Dar lucrurile nu merg aşa. Ei primesc doar plata în magie. În rezultate. Şi vor ca eu să fac ceva anume.

Atunci îi povesti despre ultima poruncă pe care i-o dăduse Shara. În mare parte.

— Dar nu te vei lupta cu Miranda în mod direct. Te vei duela cu Ian. Şi el este singurul magician de pe lumea asta care chiar ar putea să te omoare. Vreau să spun, ştiu că eşti foarte bună. Eşti genială. Dar şi el este la fel de bun, îl cunosc, era cu doi ani înaintea noastră la şcoală. Ştiu foarte bine cât de puternică este magia lui, făcu Laurent.

— Poate că în urmă cu o lună puterile noastre ar fi fost aproape egale, meditä Sydney.

Verdele sălbatic al magiei celei noi şi destul de bizare vâjâi şi i se învârteji sub piele.

— Crede-mă, ştiu cât sunt de puternică.

— Te cred dar, Sydney, nu vreau să fiu indiscret, voi doi nu sunteţi oarecum împreună?

— Ştiam dinainte de începerea Turnantei ce mi se va cere să fac, evită ea răspunsul.

— Cum ar reacţiona Umbrele alea dacă aş refuza să îl provoc la luptă? spuse Laurent aşezându-se în faţa ferestrelor sale nesfârşit de lungi.

— Vor exista consecinţe. În ceea ce mă priveşte. Şi vor fi… dureroase, răspunse Sydney, lăsând ultimul cuvânt să plutească în aer.

— Bine, ai spus că primesc plata doar în magie. Ce-ar fi să le ofer o parte din magia mea. Sunt un magician bun, sunt puternic şi ştiu să lupt, se înfurie el, în timp ce durerea din glas lăsa locul mâniei.

— Orice contract pe care îl semnezi este al tău pentru totdeauna. Şi ceea ce Shara vrea să mă pună să fac, se va asigura că îmi voi duce sarcina la îndeplinire.

Laurent se opri brusc, după care se întoarse spre ea.

— Asta este cea mai tâmpită zi din viaţa mea. Ce pot să fac eu?

— Lansează provocarea către Casa Prospero şi ai încredere că îmi pot purta de grijă.

— Eşti sigură? Ce-ar fi dacă dau totul dracului, mă retrag din Turnantă şi din toată Lumea Nevăzută. Cum aş putea să mai folosesc magia de acum înainte când ştiu de unde provine? Nu mai pot. Nici nu mai vreau, hotărî Laurent frecându-şi mâinile de pantaloni de parcă ar fi vrut să le cureţe de murdărie.

— Te pot învăţa. Înainte îţi puteai folosi propria putere, iar puterea aceea este încă acolo. În rest, tot ceea ce poţi să faci pentru mine acum este să rămâi mai departe în Turnantă.

— Eşti absolut sigură că asta este ceea ce îţi doreşti, Sydney? Pentru că, dacă ai cea mai mică îndoială, să ştii că voi face tot ceea ce pot, dar absolut totul, ca să te scot din locul acela şi din toată încurcătura asta.

— Îţi mulţumesc. Sincer, îţi mulţumesc mult. Dar sunt lucruri mult mai importante în joc decât ceea ce îmi doresc eu, răspunse ea.

— În regulă. Dacă eşti sigură…

— Sunt, încheie Sydney.

Laurent se frecă disperat cu mâinile pe faţă, apoi în cap.

— Dumnezeule, trebuie să vorbesc cu Grey. Trebuie să afle.

— Laurent, îl întrerupse ea cu o voce moale. Grey a crescut în Lumea Nevăzută. A fost Moştenitorul Casei sale. Ştie toate lucrurile acestea. Le-a aflat de ani buni.

— Vai de mine! făcu Laurent. Apoi, încă o dată: Vai de mine!

Sydney se aşează pe canapea alături de Laurent a cărui lume se întorsese cu susul în jos, iar el încerca să îi găsească înţelesul. După o vreme, clătină din cap.

— Altceva?

— Da, răspunse Sydney. Lasă-mă pe mine să îi transmit Mirandei provocarea. Personal.

— Bineînţeles, dacă asta îţi doreşti, acceptă el şi se opri brusc. Atunci când ai acceptat să mă reprezinţi pe mine, ai avut posibilitatea să alegi sau şi asta a fost una dintre sarcinile pe care ţi le-au dat?

— Umbrele voiau să intru în competiţie, răspunse Sydney. Dar a fost alegerea mea să lupt pentru tine şi nu aş schimba asta niciodată.

Sydney se ridică pregătindu-se să plece.

— Poţi să laşi în funcţiune vraja aceea de neidentificare când pleci? o rugă Laurent. Cred că vreau să fiu foarte singur pentru o vreme.

— Desigur.

Sydney îşi odihni mâna pe umărul lui preţ de o răsuflare.

— Ai grijă de tine, Laurent!

XII

Munca la Departamentul de Proiecte Speciale nu se apropia nici pe departe de aşteptările lui Harper. De fapt, toată această bătălie enormă şi devoratoare de resurse era, teoretic, în plină desfăşurare, dar ea nu reuşise încă să vadă niciun magician în carne şi oase prin birourile de aici. Sau, cel puţin, era aproape sigură că nu văzuse niciunul. Cu excepţia ultimelor mesaje-scut – care fuseseră grozave şi care nu-i mai provocaseră acele dureri de cap pe care i le pricinuia de fiecare dată magia –, nu mai descoperise ceva cât de cât magic. Munca de la Proiecte Speciale se asemăna cu vechiul ei loc de muncă: ore nesfârşite şi cantităţi impresionante de documente care trebuiau scrise. Tocmai se ocupa de rescrierea unui testament ale cărui hârtii trebuiau predate în cel mai scurt timp. Cum ar veni, o muncă extrem de palpitantă.

— Harper, ai o clipă liberă? o întrebă Madison oprindu-se în uşă.

— Sigur că da, încuviinţă Harper, ridicând în gând o sprânceană întrebătoare.

Madison închise uşa în urma ei. Hm, deci este vorba despre ceva foarte serios şi cât se poate de secret, cugetă Harper.

— Ce părere ai avea să lucrezi ceva în arhive?

Arhivele. Locul în care erau păstrate toate documentele referitoare la Lumea Nevăzută, acele hârtii care musteau de magie astfel încât nu ar fi putut fi încredinţate niciunui computer. Locul în care Harper încercase în toate chipurile să ajungă din clipa în care îşi luase slujba în primire.

— Cred că ar fi o muncă mult mai interesantă decât rescrierea testamentelor.

— Posibil. Dar, în acelaşi timp, poate fi o activitate la fel de frustrantă. Eşti pregătită?

— Sigur că da.

— Perfect! Vreau să fii cât se poate de discretă, chiar şi

în ceea ce-i priveşte pe angajaţii firmei. Este vorba despre un caz în care confidenţialitatea absolută este o condiţie necesară a înţelegerii.

Madison îşi coborî ochii tiviţi de cearcăne vineţii pe care machiajul nu reuşea să le acopere. Harper ştia prea bine cât de obosită se simţea ea, după numărul de ore suplimentare pe care le făcuse în ultimele săptămâni. Cu toate acestea, Madison ajungea înaintea ei la birou şi pleca mult în urma ei, iar asta se întâmpla în fiecare zi de când începuse Harper să lucreze la Wellington & Ketchum.

— Ca un acord de confidenţialitate? întrebă Harper.

— Nu, ca o vrajă de legare care te poate împiedica fizic să scapi vreo vorbă. Avocatul care s-a ocupat de negocierea termenilor a fost de asemenea sub incidenţa vrăjii şi nu sunt sigură cât de mult sau cât de departe se întinde efectul ei.

OK, deja începe să devină palpitant, se gândi Harper, după care vorbi cu voce tare:

— Adică, s-ar putea să nu fiu capabilă să îţi spun nici măcar ţie ceea ce voi descoperi, asta vrei să spui?

— Într-o situaţie extremă, s-ar putea să nu reuşeşti nici măcar să citeşti ceea ce descoperi. Dosarul va părea plin de pagini albe, de poezii sau de orice alte prostii de neînţeles. Şi din cauza vrăjii de legare nici măcar nu îţi pot spune cât de extremă poate fi o situaţie.

— Am înţeles. Şi care este cazul care are atât de multe secrete?

— Dezmoştenirea lui Grey Prospero. Timpul este esenţial, aşa încât te rog să îmi trimiţi un rezumat al proiectelor pe care le desfăşori acum ca să le pot repartiza altor colegi. Când ai terminat, vino la mine în birou să îţi dau ceea ce ai nevoie pentru a putea ajunge la arhive.

Harper se îndoia că este vorba despre o cheie.

— Trebuie să caut ceva anume în acel dosar? întrebă ea.

— Nu, am nevoie de întregul dosar atunci când îl vei găsi. Să nu te amăgeşti cumva că munca asta este una uşoară şi rapidă, pentru că te înşeli. Arhivele sunt… ciudate.

Harper reuşi abia după două ore să încheie rezumatul proiectelor de care se ocupa. Îl trimise şi porni spre biroul lui Madison.

— Primul lucru pe care trebuie să îl ştii este acela că arhivele magice sunt complet separate de arhivele Banalilor. Se găsesc la etajul 39.

Harper muşcă momeala şi se repezi să spună ceea ce orice om obişnuit ar fi remarcat.

— Clădirea nu are decât 38 de etaje.

— În cea mai mare parte a timpului, aşa este, răspunde Madison, care îi întinse o bucată de plastic ce semăna cu un card de acces pe care cineva ar fi avut ambiţia să îl croiască în forma unei chei de modă veche.

— Foloseşte asta la lift şi vei avea 39 de etaje.

Madison mai împinse spre ea o cutie mică şi transparentă şi o lumânare.

— Când ieşi din lift, ciocăneşte de trei ori în capacul acestei cutii. Asta va activa vraja care îţi oferă liberă trecere atât înăuntru, cât şi în afara arhivelor.

— Liberă trecere? se minună Harper.

— Crede-mă, dosarele pe care le păstrăm acolo sunt cele mai importante documente pe care le posedă firma aceasta. E imperios necesar să fie ferite de oricine nu are permisiunea să le vadă. Arhivele Nevăzute se află la etajul 39 pentru că etajul acesta este prevăzut cu un sistem magic de autodistrugere care se va activa automat la o eventuală breşă de securitate. Foloseşte vraja.

Harper simţea cum i se înmoaie genunchii şi se bucură de faptul că stătea deja pe scaun.

— Autodistrugere magică.

Madison încuviinţă din cap.

— Va distruge întreaga arhivă, cu tot şi toţi cei ce se află înăuntru. Teoretic, restul clădirii este în siguranţă, dar, pentru orice eventualitate, nu avem acces la etajul 38.

Haper calculă în gând la ce costuri se ridică un întreg etaj neocupat dintr-o clădire din Manhattan.

— Eşti sigură că n-ar fi mai bine să încredinţezi sarcina asta unei persoane, ştiu eu, mai magice?

— Vrăjile pe care ţi le dau funcţionează la fel ca scuturile autodeclanşatoare. Nu ai nevoie de magie, trebuie doar să urmezi instrucţiunile. Dacă simţi că nu poţi face faţă, voi da altcuiva sarcina.

Secretele erau păstrate în arhive. Asta însemna că, dacă exista într-adevăr ceva în toată clădirea care să o ajute să descopere ce i s-a întâmplat în realitate lui Rose, atunci acel ceva putea fi găsit doar în arhive.

— Nu, mă descurc, zise hotărâtă Harper. Ciocănesc de trei ori în cutie pentru liberă trecere. Şi lumânarea?

— Aprinde-o cu ajutorul magiei, iar ea va declanşa lumina din încăperi şi te va ajuta să găseşti dosarele. Mult noroc!

Cheia funcţionă destul de simplu. Liftul urcă silenţios până la etajul 38, apoi se opri şi săltă spre ultimul nivel. Monitorul nu indica un număr, ci o cutiuţă asemănătoare celei pe care Harper o ţinea în mână. Păşi afară din lift într-o încăpere din beton cenuşiu şi, din câte părea la prima vedere, pustie.

Ciocăni de trei ori cu degetul în capacul cutiei.

Un fuior roz cu aromă de vată de zahăr se ridică din cutie, îngroşându-se. Preţ de mai bine de un minut, răstimp în care Harper se rugă fierbinte să nu fie aruncată în aer, nu putu să vadă nimic altceva în jur. Apoi fumul se risipi dintr-odată şi fata îşi dădu seama că nu se mai găsea în camera cu pereţi de beton. Acum stătea într-o încăpere care semăna foarte bine cu o bibliotecă elegantă. O bibliotecă foarte mare şi extrem de elegantă. Ferestrele urcau din podea până în tavan, de unde coborau pe pereţi plante agăţătoare. Podelele erau din lemn tocit de paşi, mese lungi străbăteau încăperea şi apoi dosarele. Nenumărate rafturi înţesate de dosare.

Harper îşi adună toate puterile, pregătindu-se pentru durerea de cap, şi aprinse lumânarea. În aceeaşi clipă se aprinseră toate luminile, de la sfeşnice de perete până la un imens candelabru ce atârna din tavan.

Căută din priviri un catalog sau o cartotecă, un reper care ar fi ajutat-o să se orienteze de unde avea să înceapă

căutările. Dar nu era nimic de felul acesta. Se îndreptă spre un dulap cu uşi şi scoase de acolo un dosar. Niciun nume nu era înscris acolo, absolut nimic, doar pagini goale. Fixă cu privirea lumânarea, despre care Madison îi spusese că o va ajuta să găsească dosarul căutat, şi o ridică în dreptul ochilor. Dacă îndrepta flacăra deasupra filelor de hârtie, dosarul începea să îşi dezvăluie secretele. Din câte putu să citească, nu era vorba despre cazul dezmoştenirii Prospero, ci avea legătură cu o achiziţie a terenului pe care se afla acum Casa Dee, o prevedere legată de posibilitatea ca magia să poată fi considerată drept compensaţie pentru vânzarea în cauză. Nici dosarul alăturat nu avea legătură cu dezmoştenirea din familia Prospero. Şi nici următorul. Nici măcar celelalte aşezate la rând, îşi dădu ea seama în scurt timp. Erau contracte legate de proceduri de divorţ, testamente, drepturi de proprietate intelectuală pentru că, după toate aparenţele, aveai posibilitatea să înregistrezi patentul unei anumite vrăji.

Harper scoase telefonul cu intenţia de a-i scrie lui Madison un mesaj prin care să o întrebe dacă nu cumva mai exista o vrajă care să o ajute să desluşească sistemul de arhivare.

— Nu se poate!

Harper rămase uluită. Ceasul de pe ecranul telefonului arăta data şi ora pe care chiar ea le trecuse la finalul raportului trimis către Madison. Stomacul scoase nişte zgomote care îi amintiră că ora prânzului trecuse deja de prea mult timp.

— E mult prea bizar, gândi Harper şi suflă în lumânare, îndreptându-se apoi spre uşile liftului. În timp ce cobora, telefonul îşi reconfigură afişajul care arăta acum ora 7:47 pm. Asta însemna că stătuse aproape patru ore în arhive.

— Îmi pare rău pentru asta, spuse Madison, dar timpul trece mult mai straniu acolo sus. Avem nişte ceasuri, din acelea mecanice pe care trebuie să le învârţi, şi am să îţi aduc şi ţie unul. Te rog să comanzi mâncare în seara asta şi să o decontezi. Trebuia să îţi fi spus dinainte că aşa se va

întâmpla.

— Mulţumesc, acceptă Harper. Dar ce fac cu sistemul de arhivare?

Madison îşi mută privirea gânditoare.

— Să văd ce pot face, dar cred că va mai dura puţin timp. Va trebui să mă consult cu cineva din afara firmei. Deocamdată, continuă să cauţi şi să sperăm că vei avea noroc.

Prima din categoria obligatorie a confruntărilor aducătoare de moarte îi pusese faţă în faţă pe Lara Merlin şi Bryce Dee. Încăperea era ticsită de magicieni asemănători rechinilor ce dau târcoale prăzii. Magia continua să dea greş, iar căderile se înmulţiseră îngrijorător de mult şi apăreau deja nu doar în timpul duelurilor, ci chiar şi atunci când era vorba despre vrăji uşoare sau obişnuite. Farmecele şi iluziile pur şi simplu nu mai aveau niciun efect. Pe măsură ce eşecurile apăreau din ce în ce mai des, se înteţeau şi speculaţiile legate de motivele care provocaseră toate aceste neplăceri. Ipoteza care se afla deja pe buzele tuturor îl găsise vinovat pe Miles Merlin, a cărui putere slăbise simţitor, făcându-l să piardă controlul deplin asupra lucrurilor. Magia nu făcea decât să urmeze decăderea conducătorului Lumii Nevăzute. Mulţi ajunseseră chiar să spună că balanţa s-ar fi echilibrat din nou dacă fiica lui Merlin şi-ar fi dat viaţa în luptă pentru a plăti, în felul acesta, datoria tatălui său.

Sydney simţea nevoia să îi scuipe în faţă. Nu avea nicio urmă de îngăduinţă pentru Miles, dar nu putea sub niciun chip să îi tolereze pe cei care s-ar fi grăbit să oblige un copil să plătească pentru păcatele părintelui.

— Am auzit că tu eşti de vină. Ne-ai furat toată magia când te-ai furişat afară din locul acela, îi tăie calea un bătrân a cărui faţă roşie ca focul arăta fără niciun dubiu că băuse vârtos de ceva vreme.

Sydney îi întoarse spatele, dar bătrânul o apucă şi o smuci înapoi, strângându-i braţul ca într-o menghină.

— Cu tine vorbesc, târfă!

— Nu mă interesează să vă ascult, i-o reteză Sydney.

Îşi îndoi degetul arătător şi pe cel inelar deasupra mâinii stângi, iar în clipa următoare bătrânul îşi smuci speriat palma ca fript de o sobă încinsă. Sydney se îndepărtă în timp ce el continua să-şi bombăne înfuriat insultele fără să aibă însă curaj să se ţină după ea.

Sydney nu s-ar fi îndurat să iasă din casă dacă protagoniştii duelului ar fi fost alţii decât cei aliniaţi în seara aceasta. Nu îşi dorea câtuşi de puţin să vadă cum oamenii se distrug unii pe alţii pentru amuzamentul publicului spectator. Dar ştia că Ian îşi iubeşte sora foarte mult.

Continuă să străbată încăperea până reuşi să ajungă la el. Ian stătea singur în primul rând, cu pumnii încleştaţi de o parte şi de alta a corpului, atât de strânşi încât încheieturile i se zăreau albe pe sub piele.

— Nu puteam să nu vin. N-aş fi vrut să fiu aici, dar nu puteam să stau deoparte.

— E mult mai bună decât el, şopti Sydney. Sora ta este deşteaptă şi organizată. Bryce, la rândul lui, îşi închipuie că este de două ori mai talentat decât în realitate şi îi subestimează pe toţi din jurul lui.

Îşi mişcă uşor mâna până când dosul palmei sale o întâlni pe a lui Ian, atingând-o uşor.

— Vrăjile acestea le făcea încă de când era copil şi abia începuse să înveţe despre magie, spuse Ian fără să o piardă din priviri pe Lara, care stătea de una singură în faţa publicului. Atunci spunea că pune capcane. Făcea tot felul de pacheţele magice care se declanşau automat dacă deschideai o uşă, de exemplu. În clipa următoare, te pomeneai plin de sclipici, de pene colorate sau de orice alte chestii ridicole, iar ea chiţăia de râs ca o vrăjitoare în miniatură. Începusem să le declanşez intenţionat doar ca să o aud cum râde. Cea mai tare dintre toate a fost la o cină festivă organizată de tata. Numai lume elegantă, conducătorii Caselor şi tot tacâmul. Lara nu înţelegea de ce nu are voie să vină şi ea la petrecere. Nici acum nu ştiu cum, dar a reuşit să facă mai multe capcane pline de

broscuţe ce se declanşau în momentul în care tata se aşeza pe scaunul din capul mesei. A fost plin de broscuţe care săreau peste tot, prin farfurii, în paharele de apă sau în poala invitaţilor.

Sydney îşi reţinu un hohot de râs care îi urcă în gât, muşcându-şi obrajii pe dinăuntru.

— Cred că m-aş înţelege bine cu sora ta.

— Şi eu cred la fel, aprobă Ian.

Confruntarea începu.

La început, Lara părea că nu face nimic altceva decât să stea nemişcată. Se întâmpla câteodată ca magicienii să nu reuşească să înţeleagă importanţa unui duel mortal până când nu se aflau tocmai în mijlocul lui şi îngheţau pur şi simplu. Bryce, în schimb, se vedea că încearcă să rostească o vrajă, i se mişcau atât buzele, cât şi mâinile, iar aerul din jurul lui tremura. Zvârli ceva greu de desluşit spre Lara, aruncând vraja ca pe o minge de softball, însă Lara nu făcu nimic altceva decât să ridice o mână pentru a respinge orice ar fi fost vraja aceea.

Mulţimea mârâi, sălbatică şi lacomă.

Ian se încordă atât de violent, încât părea că vibrează deja sub tensiune. Sydney nu se uita la niciunul dintre bărbaţi, concentrându-şi atenţia asupra mâinilor Larei.

— Vai, cât de mult îmi place sora ta! Chiar foarte mult, îi şopti.

Ian se întoarse şi o privi uluit.

— Priveşte doar, îl atenţionă Sydney.

În clipa următoare, Bryce îşi trecu mâna peste frunte, care rămase mânjită de un roşu intens ce i se întindea şi pe mâneca hainei. Ca la un semn, sângele începu să-i izvorască de sub linia părului de pe frunte, din ochi şi din urechi, gâlgâind tot mai puternic până când umplu toată podeaua din jurul lui. În mai puţin de un minut, se prăbuşi la pământ. În mai puţin de două minute era deja mort.

Lara îşi îndreptă hainele şi părăsi încăperea fără să scoată un cuvânt. Ian o privi cum se îndepărtează.

Doar când o pierdu cu totul din vedere, îl căută din priviri pe tatăl său.

Miles Merlin nu se afla în public.

A doua zi de dimineaţă, când Miranda intră în birou, o găsi pe Sydney aşezată pe locul ei.

— Nu te mai deranja să verifici scuturile. Le-am oprit eu după ce Casa m-a lăsat să intru.

— Casa te-a lăsat să intri? făcu Miranda în timp ce degetele mâinii stângi pâlpâiră uşor lângă coapsă.

— Am rugat-o frumos, iar ea şi-a deschis uşile imediat.

Sydney îşi arcui colţurile gurii în sus, cu o veselie atât de falsă, încât părea varianta caraghioasă a unui zâmbet, şi bătu din gene.

— Şi nu te mai obosi nici cu vraja aceea pe care vrei s-o începi. Ţi-aş putea opri inima în piept înainte să rosteşti un cuvânt. Ştii bine că pot face asta, ai văzut deja de ce sunt în stare şi cred că eşti destul de deşteaptă ca să îţi dai seama că, dacă aş fi vrut să te omor, ai fi găsit aici o vrajă şi nicidecum pe mine. Aşa că de ce nu vrei să mă crezi că tot ce-mi doresc este o discuţie civilizată şi să iei loc, te rog.

— Presupun că ai făcut tot teatrul ăsta pentru un motiv anume, făcu Miranda tăios şi se aşează într-unul dintre scaunele pentru musafiri, cu spatele drept şi picioarele încrucişate în dreptul gleznelor. Îşi netezi pe îndelete câteva cute imaginare ale fustei şi culese câteva scame invizibile de pe haine. Ridică privirea spre oglindă, care era enervant de goală. Casa nu avea de gând să îi ofere niciun indiciu. Urma să poarte o discuţie foarte serioasă cu Casa, mai târziu, şi să afle de ce nu i-a transmis niciun avertisment, dar, mai ales, de ce i-a permis lui Sydney să pătrundă înăuntru.

— Am un mesaj pentru tine. Am vrut să mă asigur că îl vei primi.

Sydney îi împinse de-a latul biroului plicul care conţinea textul provocării. Miranda îl lăsă neatins.

— Provocarea aceasta are loc la ordinul Sharei, care spune că în felul acesta mă voi putea răzbuna. Deşi n-am auzit niciodată până acum ca Umbrelor să le pese

îndeajuns de mult de unul dintre copiii aruncaţi acolo şi să le înlesnească răzbunarea asupra părinţilor care i-au abandonat. Dar suntem oricum prea puţini care am reuşit să scăpăm, aşa că aş putea să mă înşel. Aşadar, dacă tata este deja mort, tu eşti următoarea, Mamă.

În timp ce Sydney vorbea, orice urmă de culoare dispărea din obrajii Mirandei care devenise la fel de palidă precum bluza de mătase pe care o purta.

— Nu mi se pare nimic amuzant.

— Nici mie, cu atât mai puţin când am aflat totul. Shara nu obişnuieşte să ne spună care a fost Casa care ne-a azvârlit acolo. „Toţi sunt acum Umbre şi asta este tot ceea ce contează”, spunea şi o repeta la nesfârşit celor care supravieţuiau suficient de mult ca să mai poată pune întrebări. Probabil că încerca să ne facă să ne simţim speciali şi nu ca şi cum am fi fost aruncaţi acolo, făcu Sydney batjocoritoare. Mi-a luat destul de mult timp să pot pleca de acolo, să pot convinge Casa că sunt suficient de puternică încât să ies pe uşile sale şi să supravieţuiesc după ce păşesc dincolo de acel prag. A trebuit să trec teste peste teste, să învăţ o mulţime de secrete. Şi le-am învăţat. Dar mă întreb cum ai luat decizia la momentul acela. A contat faptul că Grey era băiat şi erai atât de conservatoare încât să fi fost convinsă de teoriile acelea din Evul Mediu legate de dreptul primului născut sau doar ai dat cu banul şi ai lăsat norocul să aleagă pe care dintre copiii tăi să îl ia Umbrele şi să îl stoarcă de orice fărâmă de magie?

Sydney bătu darabana pe tăblia mesei, aşteptând un răspuns.

— Tu, icni Miranda cu glasul plin de neîncredere şi speranţă. În viaţă.

— Da. Eu. În viaţă. Regret, mamă, făcu Sydney ridicând nepăsător din umeri. De ce altceva m-ar fi lăsat Casa să intru.

— Este imposibil ceea ce spui, continuă Miranda fără să-şi dezlipească privirea de pe chipul lui Sydney.

— Mă surprinde faptul că recunoşti asta. Credeam că

oamenii ca mine sunt pentru voi nişte personaje din basmele pe care vi le îndrugaţi singuri ca să vă alinaţi conştiinţa. „Da, dar unii dintre ei ies de acolo.” De fapt, doar două persoane au reuşit până acum. Verenice şi cu mine. Nu-ţi imagina că toţi ceilalţi sunt într-un fel de vacanţă prelungită. Dar, până la urmă, doi înseamnă mai mult decât unul, aşa că puteţi spune în continuare că unii dintre noi pot ieşi.

— Shara mi-a promis. Am implorat-o, am mituit-o chiar şi mi-a promis că îmi va spune dacă fiica mea va reuşi să scape, se justifică Miranda.

— Shara spune foarte multe lucruri care pot fi confundate foarte uşor cu nişte promisiuni. Am învăţat să nu mai cred niciuna dintre promisiunile ei dacă nu le scrie pe hârtie. Umbrele adoră să încheie contracte, adăugă Sydney cu voce tăioasă. După cum spuneam, Casa mi-a dat voie să intru şi, da, am respectat procedura tradiţională, am dat o picătură de sânge, dar dacă nu este de ajuns, pot oricând să îmi demonstrez identitatea dacă eşti şi tu de acord să facem vraja.

— O vrajă *Perdita?* întrebă Miranda.

Nu vedea cum putea să se fi înşelat Casa; era înspăimântată că avusese dreptate.

— Cred că este oportun.

— De acord. Presupun că ai un obiect ascuţit.

— Întotdeauna, făcu Sydney. Apoi rosti un cuvânt care spulberă aerul şi crestă cu unghia pielea de pe buricul degetului mare. Pielea se despică urmând o linie perfectă. Stoarse până când trei picături de sânge căzură pe biroul Mirandei, apoi întinse mâna spre mama ei. Mâna Mirandei tremură în palmele fiicei sale care repetă operaţiunea. Sydney rosti apoi un vers, iar încăperea fu inundată de parfum de crini. Picăturile de sânge se amestecară şi îşi preschimbară culoarea în auriu. Miranda se dădu câţiva paşi înapoi până când fu cât pe ce să-şi piardă echilibrul şi se răsturnă înapoi în scaun.

— Am implorat-o să îmi spună, suspină închizându-şi ochii. Voi refuza provocarea.

— Nu, sări Sydney. O vei accepta. Mai mult decât atât, vei solicita să aibă loc cât mai iute.

— Ian te-ar putea ucide.

— Slabe şanse, i-o reteză Sydney. De altfel, chiar îţi imaginezi că Shara m-ar lăsa să umblu liberă dacă nu i-aş respecta ordinele? Dă-mi voie să îţi explic cum stau lucrurile de vreme ce nu prea pari să o cunoşti prea bine pe Shara: nici pomeneală. M-ar ucide într-o clipită. Sunt încă legată de Casa Umbrelor. Mai am de plătit dobândă pentru datoria în contul căreia m-ai vândut, aşa încât dacă ea îmi spune să sar nici măcar nu am nevoie să întreb cât de sus pentru că muşchii mei îşi iau avânt deja.

— Tatăl tău, vorbi Miranda al cărei glas părea să vină de departe, poate chiar din vremuri trecute.

— Ce e cu el? se răsti Sydney cu o voce la fel de tăioasă precum vraja care le storsese sângele pe biroul Mirandei.

— Tatăl tău te-a dus în locul acela. Mi-a spus că te născuseşi moartă. Nu am aflat ce făcuse cu adevărat până la Turnanta precedentă.

Mânia i se ridica în glas.

— Nu aveam de gând să renunţ la niciunul dintre copiii mei. Plănuisem să găsesc un copil abandonat şi să îl duc pe el în contul datoriei. El s-a opus pe motiv că doar sângele familiei putea să păstreze magia cât mai pură. Mai puternică. Şi a făcut-o. De aceea l-am omorât. În timpul unui duel, am avut grijă ca o vrajă să dea greş.

— Toate bune şi frumoase, dar în cele din urmă nici nu mai contează care dintre voi m-a dus acolo şi m-a abandonat. A fost unul dintre voi. Poate că într-adevăr l-ai omorât ca să te simţi tu mai bine, dar nu ai catadicsit să te mişti până la Casa Umbrelor şi să mă ceri înapoi, nu-i aşa? îi ceru socoteală Sydney.

Faţa Mirandei spunea totul.

— Exact cum mi-am imaginat. Voiai să te anunţe dacă reuşesc să ies, dar n-ai fi mişcat un deget să încerci să mă scoţi afară mai devreme. Ca apoi să suferi după fiecare vrajă pe care o faci. Încă te foloseşti de magia Umbrelor, toată Casa duhneşte de magia lor. Te-am făcut să dansezi,

la fel ca toţi nenorociţii ăia de magicieni, în seara primei confruntări. N-ai decât să îţi răceşti gura de pomană spunând mai departe că n-ai fi făcut una ca asta, că îţi pare rău de cealaltă. Una spui şi alta faci. Aşa că îmi pare rău că nu-ţi pot sări în braţe, mamă.

— Abia te-am regăsit, suspină Miranda cu lacrimi în ochi.

— Şi ce? Ar trebui să cred că, dintr-odată, simţi o legătură miraculoasă cu mine? Să te cred că îţi pare rău pentru tot ceea, ce a trebuit să îndur, pentru tot ceea ce am suferit ca să ajung aici. Şi acum te aştepţi cumva să te iert? Întreaga lume în care trăieşti este clădită pe suferinţă. Doar pentru că eu am reuşit să supravieţuiesc, nu schimbă cu nimic lucrurile.

— Aşa funcţionează lumea noastră, făcu Miranda. Nu poţi schimba asta.

— Aici greşeşti. Acceptă provocarea, Miranda. Dacă vrei să construieşti o relaţie cu mine, acesta este începutul.

Sydney se ridică în picioare şi părăsi biroul mamei sale. Casa nu avu nimic de obiectat şi îşi închise uşile în urma ei.

Miranda rămase tăcută în birou după plecarea lui Sydney. După o vreme, se ridică, înconjură biroul şi se aşează pe scaunul ei. Adună faţa de masă şi o aruncă cât colo. Tot sângele acela scurs pentru vraja *Perdita* o distrusese iremediabil şi trebuia oricum înlocuită. Începu apoi să aranjeze lucrurile de pe masă până când toate erau perfect aliniate.

Renunţă să mai întrebe Casa de ce o lăsase pe Sydney să intre.

Miranda luă un stilou de pe masă şi scrise „Accept” pe hârtia care conţinea provocarea la duel. Completă şi opţiunea pentru tipul de magie ce urma să fie folosită şi scrise un singur cuvânt: „mortală”.

Apoi scoase din gunoi faţa de masă distrusă. Urma să aibă nevoie de o dovadă a rezultatului vrăjii *Perdita.* Apoi luă telefonul şi îşi sună avocaţii.

XIII

— Sunt foarte încântat că ai avut timp să te întâlneşti cu mine astăzi, spuse Miles Merlin. Şi îţi mulţumesc că ai acceptat să vii aici, la Casă, în loc să mergem la club. Am câteva noutăţi ceva mai speciale şi prefer să ţi le împărtăşesc aici, unde nu vom fi deranjaţi.

— Desigur, acceptă Grey. El ar fi preferat să meargă la Clubul Magilor, unde ei doi ar fi putut fi văzuţi împreună, dar fusese oricum entuziasmat peste poate să accepte invitaţia lui Miles. Asta îşi dorise Grey dintotdeauna. Să vină cineva care să îi recunoască potenţialul şi să îl ia în considerare ca pe un aliat de valoare. Era cu atât mai încântător faptul că acel cineva nu era nimeni altul decât Miles Merlin, duşmanul de moarte al mamei sale.

— Chiar dacă suntem într-un mediu fără pretenţii nu înseamnă că nu îţi pot oferi o băutură. Preferi scotch-ul, din câte îmi amintesc, nu-i aşa? întrebă Merlin şi scoase paharele din bufet.

— Simplu, te rog, făcu Grey, simţindu-se deosebit de flatat de faptul că Merlin se ostenise să afle care este băutura lui favorită.

Acesta trebuia să fie începutul reîntoarcerii sale la locul care i se cuvenea, în cercul strâns al Lumii Nevăzute. În timp ce aştepta, Grey îşi roti privirea prin cameră. Pereţi acoperiţi de ecrane şi monitoare, informaţii derulate neîntrerupt, imagini intermitente. Peste tot se întâmpla câte ceva şi tot echipamentul era de ultimă generaţie şi de top. Totul emana putere şi era exact genul de casă pe care şi-o dorea Grey.

— Foarte diferită de Casa Prospero, nu-i aşa, îl iscodi Miles.

— Aşa este. Dar tot ceea ce se găseşte aici te face să simţi viitorul. Mă simt mult mai bine într-o Casă ca aceasta.

— Bănuiam că aşa va fi.

Miles îi întinse paharul lui Grey.

— Te-am chemat aici pentru că… mă rog, în primul rând pentru că ţi-am urmărit cu atenţie evoluţia din timpul Turnantei. După cum bine ştii deja, fiul meu şi cu mine am avut o neînţelegere şi am luat-o pe drumuri separate, însă el n-a ales să facă ceea ce ai făcut tu. Nu a încercat să răzbească de unul singur şi să îşi întemeieze propria Casă. Aş fi preferat să procedeze în felul acesta, cel puţin i-aş fi putut respecta ambiţia, adăugă de parcă ar fi împărtăşit o taină unui vechi prieten.

— În momentul în care am părăsit Casa Prospero am ştiu că vreau să îmi întemeiez propria Casă la următoarea Turnantă, spuse Grey, trecând peste faptul că plecarea sa nu fusese nicidecum una voluntară şi lăsând să se înţeleagă că aceasta era opţiunea lui şi nicidecum o ambiţie.

— Prin urmare nu intenţionezi să te împaci cu Miranda? De fapt, nici nu cred că ai mai vrea după tot ceea ce s-a întâmplat, făcu Merlin clătinând din cap ca şi cum ar fi vrut să alunge o amintire supărătoare.

Grey lăsă paharul jos.

— A fost instituită o clauză de confidenţialitate în legătură cu dezmoştenirea.

— Ah, nu, nu. Nu asta voiam să spun. Nu mă refeream la niciuna dintre acţiunile tale. Mă refeream la ceea ce a făcut ea. Ceea ce i-a făcut tatălui tău.

Acum Merlin îl privea drept în ochi.

— Tatălui meu? se miră Grey care îşi duse mâna la umărul rănit de vraja care îi omorâse părintele.

— Bineînţeles. Aşa este, erai acolo, adăugă Merlin. Îmi pare rău că am adus vorba despre asta. Nu vreau să dezgrop amintiri dureroase. N-ar mai trebui să spun nimic.

— Dacă mama mea i-a făcut ceva tatălui meu, atunci vreau să ştiu.

— Nu am nicio dovadă concretă, bineînţeles, şi nici nu am întreprins nimic oficial. Dar noi doi suntem oameni de lume. Amândoi ştim că nu întotdeauna calea oficială este şi cea mai potrivită.

Merlin îi mai turnă puţin scotch în pahar.

— După cum îţi aminteşti, întrunirea avea loc la Casa Prospero. Iar oglinda îi aparţinea mamei tale. Nu am înţeles de ce a îngăduit ca unul din lucrurile sale personale să fie folosit într-un duel ca acela. Numai dacă…

— Numai dacă îi făcuse ceva înainte, mârâi Grey încruntându-se. Numai dacă sabotase acel obiect pentru că voia ca tata să moară.

Din iureşul amintirilor înceţoşate şi al mâniei neîmpăcate împotriva Mirandei, ipoteza începea să prindă contur în mintea lui Grey şi părea tot mai plauzibilă.

Merlin puse, în trecere, mâna pe umărul lui Grey, pe acelaşi umăr care purta cicatricea vrăjii ratate.

— Îmi pare foarte rău că nu îţi pot spune mai mult. Că nu te pot ajuta să redeschizi cazul dezmoştenirii sau să recapeţi ceea ce îţi aparţine de drept. Dar, când miza e atât de mare, nu puteam păstra tăcerea. Ştiu prea bine cum este să fii trădat de propria familie.

— Mă bucur că mi-ai spus, spuse Grey şi dădu peste cap restul băuturii. Sunt fiul tatălui meu şi am dreptul să ştiu. Ai dreptate, câteodată căile oficiale nu sunt cele mai potrivite pentru a întreprinde ceva. Sunt mult prea rigide, mult prea simple.

— Ai putea crede că o persoană care s-a amestecat în bunul mers al unei Turnante ar fi mult mai prudentă, astfel încât îşi ia unele măsuri de precauţie, dar câteodată am impresia că succesul îi orbeşte pe oameni, murmură Miles gânditor, mai mult înspre paharul său decât spre Grey. Devin autosuficienţi, mult prea siguri pe ei, vulnerabili în faţa greşelilor. Sau a surprizelor. Confruntările sunt atât de înşelătoare. Niciodată nu poţi fi sigur ce va întâmpla.

— Aceasta este Turnanta, făcu Grey. Greşelile se întâmplă oricând.

Miles îşi îngustă ochii asemenea unui vultur.

— Cu siguranţă se întâmplă. Oricum, dacă pot face ceva pentru tine pe cale oficială, nu ezita să mă anunţi. Eşti aproape de vârsta lui Ian şi, dacă aş putea să te ajut cumva, m-aş simţi ca şi cum l-aş ajuta pe el. În plus, vreau să mă asigur că toţi cei care vor ieşi învingători, fie că

doresc să îşi întemeieze propria Casă, fie ca Moştenitori ai unei Case deja întemeiate, să reprezinte tot ceea ce are mai bun Lumea Nevăzută. Magia trebuie să aparţină celor care o merită într-adevăr.

— Vei asista la următoarea confruntare a Casei Prospero?

— Intenţionam să merg oricum ca să îmi arăt sprijinul faţă de Laurent, dar acum cred că e mult mai important să fiu acolo, zise hotărât Grey.

— Nu îţi va fi greu cu Ian care luptă pentru Casa Prospero?

— Chestiunea este că într-un duel nu poţi şti niciodată ce se poate întâmpla, spuse Miles. Dacă ceva nu merge cum trebuie, şi la câte necazuri avem cu magia o astfel de situaţie e mai mult decât posibilă, nu putem şti niciodată ce s-ar putea întâmpla sau cine ar putea avea de suferit.

— Asta este o observaţie foarte pertinentă, comentă Grey. Mulţumesc încă o dată pentru întâlnirea aceasta.

— Cu plăcere, răspunse Miles. Mi s-a părut o discuţie deosebit de instructivă.

Grey nu se obosea să stea la poveşti. De obicei, agăţa prima fată neînsoţită pe care o întâlnea la bar, arunca o vrajă în băutura ei şi reuşeau să plece împreună în mai puţin de cinci minute.

Timpul îl presa, însă, şi mai mult. Avea nevoie de mult mai multă magie. Duelul dintre Beauchamps şi Prospero urma să aibă loc peste două zile, iar Grey avea planurile sale pentru seara respectivă.

Fata se împiedică în timp ce el o împingea după colţ, pe o alee lăturalnică. Imediat după ce se prăbuşi, o târî prin gunoaiele putrezite şi noroi, în spatele unui container. Duhoarea era insuportabilă, dar asta însemna că şansele să fie deranjaţi se diminuau considerabil.

Fata nu se luptă, nu opuse rezistenţă. Stătea nemişcată, cu ochii măriţi de groază în timp ce el îi smulgea oasele degetelor. Grey bănuia că folosise o vrajă mult prea puternică, nu că ar mai fi contat acum, dar nu şi-ar fi dorit

ca fata să se trezească după ce el şi-ar fi terminat treaba.

Cel din urmă os se desprinse cu un pocnet urmat de un şuvoi de sânge. Îl îndesă în buzunar, alături de celelalte, şi rosti cuvintele care îi furară ultima răsuflare. Muri în linişte, când el era deja departe.

Avea multe planuri de făcut. Avea o Casă de recâştigat.

— E îndeajuns de rău că am primit provocarea asta, spuse Ian, plimbându-se nervos prin biblioteca lui Verenice. Dar acum Sydney nu mai vrea să vorbească cu mine. Deloc. Am sunat-o, i-am trimis mesaje, e-mailuri şi degeaba. Nici măcar un singur răspuns. De data aceasta nu se mai pune problema cine face cea mai bună vrajă. De data aceasta confruntarea este mortală. La final, unul din noi va muri. Nu am nicio idee ce aş putea să fac în situaţia asta.

— Nu sunt foarte sigură de ce îmi ceri mie sfatul, făcu Verenice. Se pare că ai două variante la dispoziţie: fie te lupţi, şi atunci lupţi ca să câştigi duelul, pentru că sunt sigură că Sydney o va face, fie abandonezi.

Ian continua să se plimbe furios dintr-o parte în alta a încăperii.

— Nu, nu se poate ca asta să fie totul. Am senzaţia că se mai întâmplă ceva. Ca şi cum confruntarea aceasta mai ascunde ceva. Şi aş vrea tare mult să aflu despre ce este vorba, din moment ce sunt unul dintre cei care ar putea muri din cauza asta.

— Chiar dacă ar mai fi ceva despre care noi nu ştim, în ce fel s-ar schimba ceea ce ai de făcut, întrebă Verenice. Ai semnat un contract cu Casa Prospero prin care ţi-ai luat obligaţia să îi reprezinţi în luptă, ştiind foarte bine că Turnanta se încheie doar prin invocarea morţii, ştiind la fel de bine că, dacă vei ajunge atât de departe, vei ucide şi îţi vei pune viaţa în pericol în numele lor. Se poate să nu fii foarte încântat acum că trebuie să lupţi împotriva lui Sydney, dar nu cred că nu te-ai aşteptat nici măcar o clipă să se ajungă în această situaţie.

— Teoretic, firește că am înţeles că exista această

posibilitate, se căină Ian aruncându-se într-un fotoliu şi îngropându-şi capul în mâini. Dar nu trebuia să se ajungă aici.

— Nu trebuia? ripostă Verenice şi aşează cana de ceai pe masă. Ultima dată când am verificat, păreai a fi un adult în toată puterea cuvântului care demonstra cunoştinţe destul de solide despre cum funcţionează lumea. Dacă nu cumva, între timp, ai devenit un oracol, expresia de mai devreme, „nu trebuia", nu are ce căuta aici. În schimb, dacă vrei să spui că te simţi frustrat de faptul că nu ai la dispoziţie decât o variantă proastă, asta pot să înţeleg. Dar cel puţin ai o opţiune. Dacă vrei să fii sigur că amândoi veţi scăpa cu viaţă, abandonează lupta şi te vei înţelege cu Miranda mai târziu. Presupun că i-ai împărtăşit nemulţumirea ta şi nu s-a dovedit deloc impresionată de faptul că, din când în când, te culci cu adversarul.

Ian tresări ca lovit de fulger.

— Nu am pus problema chiar în aceşti termeni, dar, da. Tot ceea ce mi-a răspuns a fost că a discutat cu Sydney, iar duelul se va desfăşura la data la care fusese stabilit.

— Adică, ce dracu' se întâmplă aici? izbucni Ian. Şi de ce vorbeşte cu Miranda, dar nu şi cu mine?

— I-ai dezvăluit lui Sydney toate secretele tale? întrebă deodată Verenice. De exemplu, a aflat despre mătuşa ta?

— Nu.

Nu fusese în stare. Ian văzuse deja toate stigmatele de pe braţele lui Sydney şi îşi dăduse seama că acelea erau doar o mică parte din suferinţa pe care o îndurase ea. Nu avea putere să o privească în ochi şi să îi spună că Shara era mătuşa lui.

— Atunci nu prea ai dreptul să o acuzi că şi le păstrează pe ale ei. După cum îţi spuneam, mai ai încă o opţiune. Cu toate că nu eşti prea încântat de ea, dar există. Cel mai rău lucru care ţi se poate întâmpla dacă abandonezi şi se află că motivul nu are legătură cu prevederile oficiale ale confruntării, este să fii deposedat de magie. Oricât ar fi de regretabilă această variantă, cred că o viaţă lipsită de magie este oricând preferabilă morţii. Sau uciderii unei

persoane pe care o iubeşti.

— Aş fi preferat să fi putut face o alegere, chiar dacă era una proastă, dacă aş fi ştiut ce are Sydney de gând, se lamentă Ian. Laurent spunea că Sydney a venit cu ideea confruntării. Probabil că are deja un plan, nu-i aşa?

— A fost ideea lui Sydney? tresări Verenice atât de violent încât ceaiul i se vărsă peste marginea cănii.

— Chiar a insistat să transmită personal provocarea.

Înainte de a ieşi din Casa Umbrelor, Verenice aflase numele Casei care renunţase la ea. De atunci nu mai folosise niciodată numele Casei sale, inventându-şi unul nou. Era convinsă că Sydney aflase, la rândul său, cine o abandonase acolo.

Verenice avusese unele bănuieli, dar acum era convinsă că provocarea venise din ordinul Umbrelor şi că Shara o asmuţea pe Sydney împotriva Casei Prospero pentru un motiv bine întemeiat. Ea mai ştia că Sydney nu va avea libertatea să abandoneze lupta şi nici să arate îndurare. Şi că fata făcuse tot ce i-a stat în putinţă să îi dezvăluie Mirandei adevărata ei identitate, înainte ca lupta să înceapă.

— Verenice, e adevărat că are un plan? întrebă Ian

— Da, consimţi Verenice cu voce tremurătoare. Are un plan. Ian, trebuie să abandonezi lupta. Chiar dacă Miranda va invoca forţa majoră care te va deposeda de magie. Sydney te va ucide dacă o vei cruţa.

— Nu sună prea încurajator, murmură Ian cu un zâmbet chinuit, încercând să alunge tensiunea care plutea în încăpere.

— Nici nu am vrut să sune astfel.

— Ar trebui să plec, zise Ian şi se aplecă spre Verenice să o sărute pe obraz. Îţi mulţumesc!

Verenice închise uşa în urma lui.

— Rămas bun!

Sydney privea apusul soarelui de pe balconul apartamentului său.

Se întuneca mai repede în această perioadă a anului

când nimic nu mai semăna cu serile vineţii nesfârşite pe care le văzuse imediat după ce părăsise tărâmul Umbrelor. Era linişte, pe cât putea fi de liniştit oraşul răsunând de ţipetele claxoanelor şi huruitul metroului, pe fundalul vieţii sale.

Magia cea nouă se încolăcea ca viţa-de-vie înăuntrul ei. O putea vedea, sclipind în verde, pe sub piele. Se obişnuise deja cu verdele ei crud şi cu vuietul sălbatic care o străbătea atunci când o scăpa din vedere. Îi era mai mult decât suficient ca să o ajute să treacă de confruntarea de mâine. Nu voia să se gândească mai departe de ziua de mâine. Cu siguranţă că vor exista urmări, dar când nu erau urmări…

Ian încercase de nenumărate ori să îi vorbească. Telefonul lui Sydney era plin de mesaje lăsate fără răspuns. Nimic nu avea să se schimbe dacă vorbea cu el, aşa că decise nici să n-o facă. Umbrele îi dăduseră o însărcinare şi ea trebuia să o ducă la îndeplinire.

Nu voia să îl omoare pe Ian. Ar fi făcut-o dacă nu avea de ales.

Erau lucruri mult mai importante în joc decât ceea ce îşi dorea ea.

Capetele zdrenţuite ale umbrei îi picurară câteva lacrimi la picioare.

Deocamdată se afla aici: afară din închisoarea Umbrelor, în propria ei casă, deasupra oraşului, sub cerul înstelat. Va trece de ziua de mâine. Şi de orice venea după aceea.

XIV

Harper trecu lumânarea deasupra paginii: PROSPERO, MIRANDA. Cazul ~~PROSPERO~~, GREY. Asta era! Dosarul dezmoştenirii. Dacă nu ar fi fost ruptă de oboseală după ce petrecuse douăsprezece ore pe zi, în ultimele două săptămâni, în arhive, Harper ar fi sărit în sus dansând de fericire.

Madison făcuse o nouă vrajă care să o ajute pe Harper să se descurce mai uşor printre toate dosarele. Flacăra lumânării trebuia să se coloreze în roşu atunci când descoperea un dosar legat de Casa Prospero şi în albastru în toate celelalte cazuri. Ceea ce era minunat, cu o singură excepţie. În arhivă se găseau o mulţime de dosare care făceau referire la Casa Prospero, una dintre cele mai vechi case ale Lumii Nevăzute. Iar lumânarea nu făcea diferenţa între neînţelegeri vechi de o sută de ani legate de dispariţia unor cai şi cazurile care o implicau pe Miranda. Fuseseră, într-adevăr, două săptămâni lungi şi dătătoare de migrene. Acum, Harper zâmbi şi înălţă victorioasă pumnul în aer.

Pasămite Grey fusese dezmoştenit pe motive de „însuşire abuzivă de magie (tentativă)”.

Harper se strâmbă, nedumerită. Asta nu era o propoziţie pe care să o mai fi întâlnit în arhive, şi, Slavă Domnului, văzuse ciudăţenii din belşug de când începuse să răsfoiască dosarele. Preferata ei era „reapariţie necorespunzătoare”. Dar sintagma pe care o descoperise acum suna ca şi cum cineva se străduise să inventeze o formulă care să pară oficială.

Primele pagini ale dosarului conţineau detalii privind consecinţele legale ale dezmoştenirii. Casa Prospero, prin ea însăşi şi prin membrii săi, nu îl mai recunoşteau pe Grey, care nu mai avea drept de moştenire asupra bunurilor şi proprietăţilor Mirandei, fizice sau de orice fel.

Dintr-odată deveni limpede ceea ce făcuse el de fapt.

Nu era un dosar de poliţie, nu existau fotografii ale

victimelor şi pentru asta, îngrozită, Harper fu recunoscătoare. Dar existau descrieri amănunţite în termeni atât de seci, încât se văzu nevoită să citească totul de două ori ca să fie sigură că nu îi scăpase niciun amănunt.

Grey Prospero a fost dezmoştenit din cauză că încercase să îşi ucidă prietena pentru a-i fura magia.

Nu era vorba despre Rose. Era o altă femeie. Grace Valentine.

Nu era Rose, dar împrejurările erau atât de asemănătoare încât ar fi putut să fie ea.

Harper nu se putea hotărî dacă era bine sau nu să ştie că o altă femeie fusese rănită cu o asemenea sălbăticie. Aşa cum i se întâmplase lui Rose şi unei alte femei. Toate detaliile se potriveau atât de bine, încât Harper revăzu imaginea pe care se străduise să şi-o alunge din minte în fiecare zi din ultimii doi ani. Imaginea unui bărbat, cu chipul ascuns în umbră, aplecat asupra prietenei sale prăbuşite, spintecându-i mâinile cu un cuţit. Mâinile lui Grace fuseseră tăiate şi scobite, dar femeia reuşise cumva să îl oprească şi să scape înainte ca el să o ucidă.

Un hohot de plâns îi sparse pieptul, lovindu-se cu ecou de pereţii arhivelor.

Harper îşi înfundă încheieturile mâinilor în ochi, apăsând cu putere pentru o opri şuvoiul de lacrimi. Răsuflă adânc.

— Aminteşte-ţi motivul pentru care ai venit aici. Asta o va ajuta pe Rose, rosti cu voce pierită şi tremurătoare, iar cuvintele acestea o făcură să se simtă ceva mai bine.

Harper citi mai departe. Nu se spunea nimic despre ce s-a întâmplat cu acea femeie, cu Grace, după ce dezmoştenirea a fost finalizată. Harper îşi propuse să o caute şi să-i vorbească. Citi cu voce tare câteva pasaje importante din dosarul dezmoştenirii, pentru a testa vraja de confidenţialitate. Nicio magie nu îşi făcu apariţia ca să îi oprească vorbele în gât şi nici măcar când îndesă dosarul în mapă ca să îl ducă jos în birou.

Harper intră în biroul lui Madison şi închise imediat uşa

în urma ei.

— Am găsit dosarul. Şi trebuie să îţi spun ceva.

Telefonul lui Sydney sună. În acelaşi timp îi apăru pe ecran o alertă de mesaj. De la Madison: Răspunde. Urgenţă.

Sydney se conformă.

— Mă îndrept spre un duel mortal în care mă voi confrunta cu Ian. Sper că este într-adevăr o urgenţă.

— Sydney, crede-mă că vrei să afli asta. Vulpile albastre mănâncă plăcinte la micul dejun în ziua cu lună plină.

— Madison. Ai băut?

— La dracu'! Nu, nu am băut nimic. Încerc să îţi spun despre lucrul acela pe care m-ai pus să îl caut, se înfurie Madison plină de frustrare.

— Dezmoştenirea? făcu Sydney după o clipă de gândire.

— Da. Marea se revarsă în vată pe băţ.

— Legământul pare să fie intact, răspunse Sydney gândindu-se că situaţia era aproape amuzantă.

— Da, fir-ar să fie! Dar, Sydney, nu e bine să prăbuşeşti universul peste o casă.

Sydney se opri şi îşi prinse puntea nasului între degete.

— Este o diferenţă între ceea ce este o urgenţă pentru mine, personal, şi ceea ce înseamnă că ar trebui să abandonez lupta. Am încredere în tine, Madison, care variantă este.

Se aşternu liniştea după care Madison răsuflă adânc.

— Luptă, Sydney. Câştigă. Asta te va aştepta tot aici după ce se termină totul.

Sydney încheie apelul şi îşi opri telefonul.

Madison închise telefonul şi se întoarse spre Harper.

— Privirea ta îmi dă de înţeles că şi ţie ţi s-a părut că am bătut câmpii.

Harper se uita cu ochii măriţi de stupoare.

— A fost într-adevăr straniu. Probabil că nu va ajuta la nimic să o chemăm pe Sydney aici să vadă hârtiile cu ochii ei.

Madison nu răspunse nimic.

— Am dreptate? insistă Harper.

— Iartă-mă, clătină Madison din cap, ca trezită din visare. Mă gândeam. Ai dreptate. Da, ceea ce tocmai s-a întâmplat demonstrează că vraja are efect doar asupra oamenilor nu şi a locurilor. Asta înseamnă că Sydney nu va putea să citească nimic dacă vine aici, iar dacă, printr-un miracol, reuşim să scoatem dosarul în afara clădirii, tot ceea ce va putea vedea vor fi nişte aiureli înşirate pe hârtie.

— Dar asta este bine. Nu că nu va putea citi, ci faptul că noi deja ştim cum stau lucrurile.

— Da, aşa este. Doar că… am sentimentul îngrozitor că tocmai i-am dat cel mai nepotrivit sfat.

Madison se uita la hârtiile aflate în faţa ei cu aerul omului care încearcă să desluşească profeţia unui oracol.

— Ce altceva ai fi putut să îi spui? Nu ai cum să îi spui ce conţine dosarul acesta, şi chiar dacă ai fi putut, ea nu se luptă cu Grey în seara asta.

Harper se rezemă de uşa biroului.

— Ştiu asta, acceptă Madison. Cu toate acestea, ceva nu este în regulă, dar nu îmi pot da seama despre ce este vorba şi asta mă îngrijorează.

— Sydney va ieşi învingătoare, nu-i aşa?

Harper se gândi la filmul de câteva secunde în care văzuse maşinile zburând şi pe femeia care făcuse ca totul să pară atât de simplu. Nu voia nici măcar să îşi închipuie cine ar putea să o învingă.

— Ar trebui să fie, făcu Madison. Ar trebui. Oricum, tu ar trebui să mergi acasă. Deja s-a făcut târziu şi e limpede că nu mai putem face nimic acum. Ah, Harper, te-ai descurcat de minune. Mulţumesc!

— Am făcut-o pentru Rose. Nu vreau să mă înţelegi greşit, îmi place munca mea, dar asta a fost în memoria ei.

Harper avu un sentiment straniu de zădărnicie, de parcă nu reuşea să înţeleagă tot ceea ce descoperise. Se hotărî să meargă la mormântul lui Rose, la sfârşitul săptămânii, şi să îi povestească totul. Deocamdată nu avea nicio dovadă

concretă, nu se făcuse dreptate, dar Harper simţea în adâncul sufletului că nu mai era mult până acolo.

— Înţeleg, făcu Madison.

— În fine. Noapte bună!

Harper se întoarse în biroul ei ca să termine ce mai avea de făcut şi ca să îşi adune lucrurile. Toate acestea îi luară mai mult timp decât ar fi crezut pentru că întotdeauna se ivea un e-mail care avea nevoie de răspuns, iar creierul ei părea că funcţionează printr-un strat de mâl lipicios.

Harper se îndrepta deja spre ieşire, promiţându-şi o baie fierbinte şi cel mai mare pahar de vin din lume, când auzi soneria telefonului lui Madison şi pe ea exclamând:

— Doamne, Dumnezeule!

Scăpă geanta din mână şi porni într-un suflet spre biroul lui Madison.

Atmosfera nu mai era festivă, de data aceasta. Dispăruseră cupele de şampanie şi rochiile de seară. Doar Sydney şi Ian, şi moartea dintre ei doi.

Chiar şi acum Laurent era mult mai neliniştit decât Sydney, se gândi Ian. Părea agitat, tulburat, dezorientat, nicidecum în apele lui. Ian nu reuşi să îşi dea seama nici în ce ape se scălda Miranda.

Aceasta hotărâse să asiste la confruntare, ceea ce nu mai făcuse niciodată până acum dacă duelurile i-ar fi prilejuit şi o ieşire mondenă. În felul său, poate că şi aceasta era o ieşire în societate. Până la urmă, aproape toate Casele, candidate sau consacrate, Conducătorii şi Moştenitorii alături de luptători se aflau în sală. Sângele nu se face apă niciodată şi aşa mai departe. Miranda era absorbită de gânduri, cu privirea aţintită asupra lui Sydney de parcă ea ar fi fost cea care trebuia să o înfrunte în scurt timp.

Sydney era atât de liniştită de parcă ei doi s-ar fi aflat acum în mijlocul încăperii pentru a-şi strânge mâinile sau poate pentru a schimba câteva reţete, nicidecum pentru a se lupta până când unul dintre ei ar fi căzut mort. Trebuia să se audă măcar un cuvânt. Ian ştia multe cuvinte magice,

însă niciunul nu îl ajuta să înţeleagă ce are ea de gând. Sydney cu siguranţă avea un plan.

Tatăl lui se afla şi el în public. Miles Merlin nu avea cum să lipsească. Ian nu era sigur dacă tatăl său îşi dorea să vadă învinsă Casa Prospero sau pe Sydney, chiar dacă una dintre variante ar fi adus moartea propriului său fiu. Alături de Miles stătea Lara, cu faţa golită de orice expresie. Ian îşi dori să îi poată spune ceva surorii lui, dar nu se putea gândi la nimic mai inteligent decât „Încerc să nu mor”.

Ian îi scrisese surorii lui o scrisoare, pentru orice eventualitate. Verenice urma să i-o înmâneze dacă soarta nu era de partea lui astăzi. Pentru tatăl său nu avusese, însă, niciun mesaj.

Verenice, care se aşezase în spatele camerei pentru a scăpa de aglomeraţie, o privea pe Sydney.

Grey năvăli împiedicându-se în sală, într-o stare de spirit nu dintre cele mai bune şi poate ameţit de băutură. Înainte de a se îndrepta spre Miranda, Miles îl trase lângă el şi îi şopti ceva ce îl făcu să se oprească.

Ian avea senzaţia că nu se mai afla în aceeaşi sală împreună cu toţi oamenii aceştia şi că urmărea de fapt un film din spatele unei ferestre. Era o cameră atât de comună. Nu îşi dorea în mod deosebit să moară astăzi. Şi nici să o ucidă pe Sydney.

Ştia şi că nu are de ales.

Ceasul bătu ora exactă. Începu lupta.

Sydney îşi desfăcu palma. Puterea fulgera între ei doi.

Ian se poticni înapoi, strigă un cuvânt care făcu aerul să vibreze şi ridică mâna să se apere în timp ce se prăbuşea.

O dâră roşie îi străbătu braţul din care începu să curgă sânge.

— Sydney! urlă îngrozit.

— Îmi pare rău. Nu ţi-ai dat seama că am început?

Sydney încolăci fuioare de umbre şi le azvârli spre Ian. Şerpii străvezii începură să se târască pe corpul lui Ian, lăsându-i răni pe picioare şi ţintuindu-l pe loc în timp ce el

se clătina încercând să se ridice de pe jos.

— Sau nu aveai de gând să te lupţi în seara aceasta? susură Sydney.

Fereastra din spatele ei explodă în mii de cioburi care pluteau în aer precum infinite particule de moarte. Sydney nu aruncă nici măcar o privire înapoi şi înălţă uşor o sprânceană. Cioburile de sticlă rămaseră încremenite în aer, ca şi cum dezastrul se răzgândise într-o clipă, după care se preschimbară în fulgi de zăpadă ce căzeau pe podea.

— Ian, străduieşte-te mai mult, îl ameninţă Sydney.

Ian îşi îndoi mâinile într-un unghi atât de periculos, încât părea că îi vor plesni încheieturile. Rosti o propoziţie care îi pârjoli gâtul şi îi făcu să îi apară picături de sânge pe buze, după care aruncă în aer un dragon de flăcări.

— Mulţumesc. Părea că nici măcar nu îţi dai silinţa.

Sydney ridică încet mâinile în aer, iar încăperea se scufundă în întuneric. Umbrele se târau din toate colţurile, se ridicau şi creşteau, îngroşându-se ameninţător. Pe măsură ce se înălţau, semănau teroare, iar Ian îşi simţi inima cufundându-se într-o tristeţe adâncă. Într-un colţ al minţii, care rămase neantrenat în controlul propriei magii, i se păru că aude plânsetele cuiva neştiut din încăpere. Umbrele începură să prindă contur întunecat, imaginea inversă a dragonului de foc. Bestia îşi desfăcu fălcile aproape cu neputinţă de larg şi începu să înghită dragonul în flăcări.

Mulţimea fu cuprinsă de nelinişte. Un fulger de magie care nu aparţinea niciunuia dintre ei, o vrajă care nu avea ce să caute acolo.

— Sydney! strigă Ian.

— Ştiu!

Ian simţi cum groaza care pusese stăpânire pe el îşi slăbeşte strânsoarea în clipa în care renunţă la vrajă. Un scut îi trecu pe deasupra capului ca un val puternic măturându-i-l şi pe al său.

Dragonul era acum un amestec de flăcări şi umbre care se prăbuşea spre adunarea de magicieni. În timp ce cădea,

creatura se smuci, arse şi se făcu nevăzută. Însemna că, dacă flăcările s-au stins, iar umbrele s-au împrăştiat, scuturile înălţate de el şi de Sydney îşi făcuseră datoria. Aproape toată lumea din încăpere scăpase nevătămată.

Miranda zăcea nemişcată pe podea.

În stupoarea generală se auzi vocea lui Sydney:

— Casa Beauchamps renunţă la probă.

Haosul se dezlănţuise.

— Ce dracu' a fost asta? întrebă Ian, trăgând-o pe Sydney afară din mulţime.

— Cred că trebuie să iei mâna de pe mine şi să reformulezi întrebarea, Ian, sau continuăm aici duelul în afara regulamentului. Iar dacă nu ai băgat de seamă, eu câştigam, mârâi Sydney clocotind de furie.

— Am băgat de seamă. Am văzut chiar foarte bine că făceai tot posibilul să mă omori.

— Nu înţeleg ce anume te-a luat prin surprindere, având în vedere anunţul confruntării şi toate celelalte. Oricât ai fi fost de surprins, totuşi ai ripostat. Lamentabil.

— Serios? se holbă el. Acum eşti furioasă pentru că am ripostat sau pentru că nu m-am ridicat la standardele tale înalte?

Ian îi întoarse spatele după care se smuci înapoi.

— Puteai să renunţi.

— Tu puteai să faci asta. Eu nu puteam. Înainte să fii ipocrit, uită-te mai bine aici, se răsti Sydney ridicându-i în faţa ochilor capetele zdrenţuite ale umbrei sale. Sunt proprietatea Umbrelor, Ian. Proprietatea lor.

— Sydney, nu! şopti el înmărmurit.

— Verenice nu ţi-a spus şi partea aceasta a poveştii? Nu o pot învinovăţi. E mult mai rău decât să fii trimis acolo. Umbrele sunt stăpâne asupra mea şi asupra magiei mele şi au solicitat ca lupta aceasta să aibă loc. Şi da, mă puteau obliga dacă abandonam. E destul de rău că am renunţat la final.

Sydney se scutură cuprinsă de un fior.

— Nu te-ai gândit să mă pui şi pe mine la curent. Că nu

ai de ales, că există cineva care îţi forţează mâna. Sydney, am încercat să îţi vorbesc, să găsesc o cale de ieşire din toată situaţia asta. Am încercat.

— Nu, nu m-am gândit să îţi spun nimic. Adică, ce ar fi trebuit să îţi spun? Te rog frumos să renunţi la magia ta ca să nu fiu nevoită să te omor, nu? E viaţa mea, problema mea. Oricum, ce ai fi făcut dacă ai fi ştiut?

— Renunţam la probă încă de la început.

— Ai fi făcut asta? întrebă Sydney cu o voce din care dispăruse orice urmă de mânie, rămânând doar oboseala. Chiar ai fi făcut asta? Să te laşi deposedat de magie? Sau ai fi procedat exact aşa cum ai făcut mai devreme, ai fi aruncat câteva vrăji defensive de mâna a doua în speranţa că măcar una îşi va nimeni ţinta şi te vei putea amăgi că a fost legitimă apărare? Verenice ţi-a spus că te voi ucide, aşa că nu pricep de ce mai conta motivul pentru care hotărâsem să fac asta.

Sydney îl privi cum i se aşterne un văl de ruşine pe chip.

— Aşa m-am gândit şi eu. Singurul lucru pe care ţi-l puteam cere să îl faci pentru mine şi să mă ajuţi ar fi fost să mori pentru mine. Aşadar, nu îmi pare rău că nu ţi-am răspuns la mesaje.

Ian îşi trecu mâna prin păr.

— Bine. Bine. Dar… tu chiar m-ai fi omorât?

Sydney se apropie de el, îl mângâie pe obraz, privindu-l drept în ochi.

— Ian. Deja cunoşti răspunsul la această întrebare.

Şi pentru că într-adevăr cunoştea răspunsul şi pentru că, dacă şi-ar fi închis ochii, ar fi simţit cum îl cuprinde din nou groaza împrăştiată de umbrele pe care ea le invocase, Ian nu mai întrebă nimic.

Liniştea care se aşternu părea îngreunată de amintirea a tot ceea ce se întâmplase în seara aceea. Ian privi peste umărul lui Sydney.

— Ne scuzaţi, e o discuţie privată.

— Vă rog să mă iertaţi pentru că v-am întrerupt, numele meu este Madison Prospero şi sunt aici în numele firmei Wellington & Ketchum. Trebuie să vorbesc cu Sydney.

Fără întârziere.

— Pare a fi destul de important, făcu Sydney fără să se trădeze nicio clipă că o cunoştea pe tânără.

Madison era rece şi foarte serioasă. Probabil că era şi destul de îngrijorată.

— Este important. Date fiind evenimentele petrecute în această seară, Miranda Prospero nu mai are niciun drept asupra magiei sale. Legile Lumii Nevăzute îi interzic să mai conducă o Casă în aceste condiţii. Drept urmare, a fost declanşată procedura de moştenire a Casei Prospero.

Îi înmână lui Sydney un teanc de hârtii, sigilate cu o pecete magică.

— Acesta este ultimul testament al Mirandei prin care te numeşte Moştenitor al Casei Prospero. De asemenea, există o declaraţie care certifică rezultatul vrăjii *Perdita* prin care ai fost recunoscută drept fiica biologică a Mirandei. Sunt conştientă că sunt multe informaţii de asimilat, dar suntem în perioada Turnantei şi nu avem mult timp la dispoziţie pentru a aştepta un răspuns. Eşti de acord să mă însoţeşti la firmă?

— Da, răspunse Sydney.

— Sydney? Ian făcu un pas înapoi. Eşti o Prospero?

— Nu, făcu ea. Sunt o Umbră. Dar sunt o Umbră care ştie de cine a fost abandonată.

Madison rămase tăcută tot drumul spre maşina care le aştepta. La fel de tăcută când au urcat amândouă în maşină şi după ce aceasta se puse în mişcare şi dispăru după un colţ de stradă. Doar atunci apăsă butonul pentru a ridica panoul care le despărţea de şofer.

— Dă-mi un dolar.

— Un dolar? se miră Sydney.

— Da. Dă-mi-l odată.

Sydney o privea cu îndoială pe Madison în timp ce căuta prin geantă.

— Am doar o bancnotă de cinci dolari. Crezi că…

Madison îi smulse bancnota din mână.

— Acum sunt sub contract. Aşa că atunci când te întreb

ce naiba ai aflat şi de când naiba ai aflat ce ştii, de exemplu, poţi să îmi spui, pentru că intră sub incidenţa înţelegerii.

— Ştiam că Miranda şi Christopher Prospero sunt părinţii mei biologici încă înainte de a pleca din Casa Umbrelor, răspunse Sydney. Şi pentru că ştiu că nu eşti deloc o femeie proastă şi că erai atentă atunci când te-am întrebat despre moştenire, sunt convinsă că altul a fost motivul pentru care te-ai înfuriat pe mine.

— Ai dreptate. Ştiai ce urma să se întâmple în seara asta? întrebă Madison fără nicio inflexiune în voce.

Sydney se întoarse pe banchetă ca să o poată privi pe Madison direct în ochi. Făcu un gest insesizabil cu degetul mare şi inelarul mâinii drepte şi, în clipa următoare, liniştea se coborî peste ele ca un glob de sticlă. Nu se mai auzeau nici murmurul motorului şi nici zgomotul roţilor învârtindu-se pe caldarâmul ud de ploaie. Singurul sunet abia perceptibil era răsuflarea lui Madison. Nu era atât de sigură pe ea pe cât voia să pară.

— Mă întrebi dacă am încercat să o ucid pe Miranda şi, nereuşind, dacă am deposedat-o de magie pentru a putea moşteni Casa ei?

— Da.

— Nu am făcut asta. La un moment dat, poate aş fi optat pentru una dintre cele două variante. Madison, dacă vrei să dăm cărţile pe faţă, atunci s-o luăm de la început şi să clarificăm lucrurile. Nu mă afectează şi nici nu mă întristează ceea ce s-a întâmplat în seara aceasta. Aş fi simţit exact la fel chiar dacă oricine care s-ar fi amestecat în desfăşurarea luptei ar fi reuşit să o omoare. Dar nu eu am provocat asta şi voi spune sub orice jurământ doreşti că a existat o interferenţă magică în timpul duelului, iar această interferenţă a lăsat-o pe Miranda fără puteri. Şi eu, şi Ian am simţit că altcineva mai rostea o vrajă din afara ringului. Dar eram mult prea ocupaţi să trimitem vraja într-o zonă de siguranţă şi să protejăm spectatorii, pentru a mai observa de unde venise.

Din nou linişte. Apoi…

— A intervenit cineva?

— Da. Probabil au fost mai multe persoane, am simţit o tulburare în mulţime înainte ca vraja să fie aruncată. Repet, aveam cu totul altceva în minte şi nu am observat ce s-a întâmplat, dar tulburarea a fost destul de puternică şi am auzit-o bine, aşa încât este posibil ca şi alţi magicieni să o fi auzit. Nu am recunoscut vraja care ne-a întrerupt, deci nu a fost niciunul dintre cei cu care m-am duelat. Oricine ar fi fost, încerca să schimbe cursul magiei folosite de mine şi de Ian. Sunt destul de sigură că intenţiona să fie fatală, nu încercau să schimbe vrăjile pe care noi oricum le aruncaserăm, doar să le trimită în altă parte. Nu sunt foarte sigură, dar cred că Miranda a fost ţinta.

— Ai putea să recunoşti vraja dacă o vei întâlni din nou? întrebă Madison.

— Da.

— Perfect. Probabil va fi nevoie să depui mărturie. O să aranjez o întâlnire cu cineva la birou ca să… Syd. Mâinile tale!

Sydney îşi privi mâinile. Avea unghiile pline de sânge. Din vârfurile degetelor căzdeau picături de sânge ale căror urme stacojii brăzdau stofa pantalonilor ei şi tapiseria banchetei. Se clătină sub intensitatea izbiturii. Durerea magiei îi străfulgeră ca lama unui cuţit încheieturile.

— Reacţii adverse ale magiei. Întotdeauna există urmări.

— De fiecare dată se întâmplă aşa?

— Ori aşa, ori ceva asemănător. Cu cât este mai puternică vraja…

Se opri brusc, coborî geamul, scoase capul afară şi vomită.

— …cu atât este mai rău. Poţi să îi spui şoferului să mă conducă acasă, te rog? suspină Sydney, lăsându-se pe spate şi închizând ochii.

— Sigur că da, Sydney. Ce mai pot face pentru tine?

— Despre ce urgenţă era vorba? Ce spuneai mai devreme?

— Sydney, nu mai contează acum.

— Bine. Cu trupul schingiuit de urmările vrăjii, Sydney

închise ochii istovită şi adormi.

Ian se trezi învăluit de mirosul îmbietor de cafea proaspătă şi de şuncă prăjită, ceea ce era destul de neaşteptat pentru că locuia singur în apartament. Se dădu jos din pat şi se îndreptă prevăzător spre bucătărie.

— Trebuie neapărat să mai cumperi şi tu ceva alimente, îl mustră Lara.

— Îmi pare rău, dar am fost uşor preocupat de posibilitatea decesului iminent. Ceea ce ar fi însemnat că nu aş mai fi avut nevoie de mâncare. Dar, dacă aş fi ştiut că intenţionezi să mă vizitezi… apropo, cum ai intrat aici din nou?

Lara aşează pe masă două platouri pline cu şuncă, ouă şi cartofi prăjiţi.

— Am venit aseară, după duel. Aşteptam pe hol când ai ajuns şi nu păreai… în regulă.

— Urmările magiei, mormăi el între două înghiţituri. Mult mai rele din cauza a ceea ce s-a întâmplat la duel.

— Tocmai acesta este motivul pentru care mă aflu aici. Trebuie să afli ce s-a întâmplat.

— Presupun că te referi la ultima parte şi la Miranda, pentru că, în rest, m-am prins şi eu ce s-a întâmplat acolo.

Lara încuviinţă.

— Tata a fost. El a împins-o. Nu cu ajutorul magiei, cu mâinile goale. Ceea ce e destul de rău.

Ian aşează furculiţa pe masă.

— Pentru început să spunem că e destul de rău.

— Dar nu cred că a fost singurul care a intervenit prin magie. Presupun că acela a fost Grey. Şi mai cred că tata a împins-o pe Miranda tocmai pentru că ştia ce avea de gând să facă Grey. Sau măcar că intenţiona să facă ceva.

— Deci trecem la un nivel superior de „rău”.

Lara îi aruncă o privire din partea cealaltă a mesei.

— Îmi pare rău. Ce motiv ar avea ei să lucreze împreună? Grey e un idiot arogant şi nimic mai mult.

— De acord. Dar ţine cont că rezultatul final este că marele rival al tatei a fost deposedat de magie, iar Casa

Prospero fie va fi desfiinţată, fie îi va fi încredinţată lui Grey.

— Nu, o opri Ian preocupat de o felie şuncă pe care o înmuia într-un gălbenuş de ou. Sydney a făcut parte din familia Prospero înainte de a deveni o Umbră. Am auzit cu urechile mele când a venit avocata.

— Sfinte Sisoe! se îngrozi Lara.

— Cam aşa.

— Ian, făcu Lara. Rămâne însă foarte ciudat faptul că tata a fost cel care a împins-o. Cu mâinile, şi nu prin magie. Am reuşit să văd doar pentru că stăteam chiar lângă el. Credea, probabil, că nimeni nu va băga de seamă în înghesuiala aceea, dar de ce să nu se folosească de magie? Era mult mai uşor să treacă neobservat.

— Când a fost ultima dată când l-ai văzut să facă o vrajă, o iscodi Ian.

— A trecut ceva vreme de atunci, Ian. Cred că lucrurile stau rău, foarte rău.

— În ce sens? Ian scruta platoul, nedumerit de ce se golise.

— Am reuşit să intru în laboratorul lui. Ian, ţi-am spus că trebuie să vorbim, dar nu ai răspuns niciodată la mesaje.

— Îmi pare rău, tresări el.

— În sfârşit, ideea e că nu există nicio urmă de magie în toată camera aceea. Nici măcar o urmă, aşa cum te-ai aştepta de la cineva care îşi face acolo vrăjile. Singurul loc în care se simte ceva este un dulap cu încuietoare biometrică. Îţi dai seama? Nu este încuiat prin magie, ci printr-un sistem biometric.

— Nu cred că înţeleg. Ştii că tata adoră chestiile astea SF.

Ian îşi umplu din nou cana de cafea, în speranţa că licoarea îl va ajuta să gândească mai limpede.

— Ştiu prea bine, doar locuiesc în acea Casă care funcţionează doar prin sisteme sci-fi. Ca şi cum…

— Ca şi cum tata n-ar mai avea niciun strop de magie în el, spuse Ian agale, ducându-i gândul până la capăt. De aceea încuietoarea este biometrică. Nu are încredere că

mai are destulă putere pentru a mai desface scuturile.

Lara aprobă cu o mişcare a capului.

— Lucrez la o vrajă care să mă ajute să descui mecanismul biometric. Dar, în cazul în care voi putea dovedi că tata şi-a pierdut întreaga putere, vreau să ştiu dacă mă vei sprijini să îl înlăturăm de la conducerea Casei.

— Nu ştiu ce importanţă mai are de vreme ce eu nu mai fac parte, oficial, din această Casă, dar sunt de partea ta. Orice ai nevoie, sunt aici.

— Perfect! spuse Lara. Ar fi timpul să plec. Am de lucru, trebuie să planific un puci.

— Mulţumesc pentru micul dejun.

— Mă bucur că nu eşti mort, ripostă ea. Şi cumpără-ţi naibii nişte mâncare!

XV

Uşa de la biroul lui Madison se deschise pe neaşteptate, izbindu-se de perete.

— Domnule Prospero! Îmi pare rău, i-am precizat că nu poate reveni fără o programare în prealabil.

Grey era roşu de mânie aşa cum stătea în pragul uşii, urmat îndeaproape de tânăra secretară.

Vizita lui nu o surprindea deloc, cu toate că Madison se aşteptase ca el să îşi facă apariţia mult mai devreme în ziua aceea.

— Am la dispoziţie zece minute sau, dacă doreşti, poţi să stabileşti o întrevedere în altă zi.

— Dacă tot sunt aici, ripostă Grey şi se aşează pe scaunul pentru oaspeţi, vreau să ştiu dacă tâmpenia pe care am auzit-o este adevărată.

— Despre ce tâmpenie este vorba? îl chestionă Madison.

— Cum că femeia aceea, Umbra aceea nenorocită, ar moşteni Casa Prospero. Casa aceea ar trebui să îmi aparţină mie.

— Este adevărat că Sydney deţine acum Casa Prospero, precum este la fel de adevărat că tu ai fost dezmoştenit în urmă cu trei ani, printr-un proces legal şi probat. Tu însuţi ai acceptat decizia pe bază de semnătură, în deplină cunoştinţă de cauză şi la recomandarea apărării. După cum bine ştii, firma aceasta deţine dosarul acelui proces, iar eu îţi pot pune la dispoziţie documentul în cauză pentru a-ţi împrospăta memoria.

— Ştiu ce conţine dosarul acela, pufni Grey. Cu toate acestea, ar trebui să am şi eu un drept. Sunt un Prospero.

Madison îşi dorea să nu fi aflat ce se află în acel dosar, mai ales acum când Grey şedea în biroul ei.

— Din punct de vedere legal, nu se mai pune problema. Ai fost dezmoştenit, iar decizia rămâne valabilă. Chiar dacă Miranda nu şi-ar fi reînnoit testamentul – trebuie să precizez că am intrat în posesia documentului întocmit în prezenţa martorilor şi prin legământ de sânge –, Sydney

tot ar fi fost moştenitoare de drept în calitate de fiică şi de cel mai apropiat descendent pe linie biologică.

— Minte. Eu nu am nicio soră.

— Nu doar că ai o soră, Grey; ai o soră geamănă. Miranda a depus mărturie sub jurământ cum că, în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, a dat naştere unui copil de sex feminin, care a venit pe lume înaintea ta, apropo, şi care a fost predat Casei Umbrelor. Tot sub jurământ a confirmat rezultatul vrăjii *Perdita* care probează originea lui Sydney. Casa însăşi a recunoscut-o în această dimineaţă, în prezenţa celor trei martori, prevăzuţi de lege, din rândul celorlalte Case. Deţin declaraţiile lor sub jurământ precum şi o înregistrare video needitată. Eşti invitatul meu să consulţi oricare din aceste surse, făcu Madison împingându-i o tabletă.

Grey nici măcar nu atinse dispozitivul.

— Voi anula totul.

— Eşti liber să încerci. Dar nu astăzi. Cele zece minute au expirat, iar eu sunt foarte ocupată.

— Căţea nenorocită! mârâi Grey şi ieşi valvârtej din birou trântind uşa în urma lui.

Madison tastă urgent un mesaj către Sydney. *Scuturile suplimentare de care vorbeai? Le vreau acum.*

Răspunsul a venit aproape instantaneu. *Rezolvat.*

Picături de whisky se revărsau din paharul lui Grey, care se proţăpi furios în faţa ferestrei din apartamentul lui Laurent.

— Ştiai despre toate astea când ai angajat-o?

— Ţi-am mai spus că nu aveam nicio idee cine era. Chiar crezi că, în tot acest timp cât sora ta de mult pierdută a lucrat pentru mine, nu m-aş fi obosit să îţi spun dacă aş fi ştiut? Ea a fost a treia candidată care susţinea proba, iar celelalte nu m-au mai interesat pentru că magia ei se dovedise atât de puternică. Nu discutăm chestiuni personale, nu am făcut nici atunci şi nu o facem nici acum, pentru că e viaţa ei şi nicidecum a mea. Nici măcar nu ştiu unde locuieşte, se apără Laurent.

— E un accident biologic, deşi mă îndoiesc, dar nu este sora mea. Şi acum locuieşte în Casa mea, nu-i aşa?

Grey trânti paharul pe tăblia barului fără să îi pese că băutura se împrăştiase peste tot.

— Nu înţeleg de ce eşti atât de supărat. Ai fost de acord cu dezmoştenirea. Puteai să te împotriveşti. Sydney ar putea să o anuleze. Va fi nevoită să numească un Moştenitor cât de curând, cum se întâmplă de obicei în timpul Turnantei.

Laurent păstră tăcerea asupra celuilalt gând care îi trecuse prin minte, şi anume că Grey ar fi trebuit să arate măcar un dram de compasiune pentru ceea ce Miranda îi pricinuise lui Sydney, pentru chinurile la care Lumea Nevăzută se pare că îşi supunea copiii de generaţii întregi, doar pentru a-şi face viaţa mai uşoară.

— Nu vreau să fiu Moştenitor. Din nou. Casa trebuie să fie a mea. Poate că nu o va recunoaşte. Poate că nici nu o va lăsa să intre. Nesimţita de vară-mea, avocata, spunea că a recunoscut-o, dar putea să mintă.

Întărâtat la culme, Grey dădu peste cap restul băuturii.

— Chiar crezi asta? întrebă Laurent. Îţi dai seama ce spui?

— Tot ceea ce ştiu este că femeia aceasta a apărut de nicăieri, iar acum este conducătorul unei Case. Al Casei mele. N-ar trebui să i se permită să facă parte din lumea noastră, cu atât mai mult dacă a venit din Casa Umbrelor. Ştii ce fel de loc este acela? rânji Grey batjocoritor.

— Tu ştii? întrebă Laurent.

— Magia Umbrelor este pervertită. Nu este ca a noastră. Niciunul dintre cei care o folosesc nu este de încredere. Mai mult decât atât, Miles spune că ea este cauza pentru care magia a început să dea greş.

Laurent ştia că va regreta mai târziu, dar nu îşi putu reţine întrebarea care îl măcina.

— Cum este posibil aşa ceva?

— Magia ei ar fi trebuit să rămână acolo. A luat-o cu ea atunci când a plecat, iar acum noi nu o putem folosi, decretă Grey, convins până în pânzele albe de justeţea

teoriei lui.

— Asta este cam… Ştii ceva, nu mai contează.

Laurent se îndepărtă de Grey, lăsându-l să bată câmpii. Acesta nu păru să bage de seamă.

— Casa Prospero trebuie să îmi aparţină şi îţi jur că o voi lua înapoi de la ea. Poţi să mă ajuţi sau poţi să nu îmi stai în cale.

Se auzi bâzâitul liftului, iar Grey se întoarse suspicios.

— Aştepţi pe cineva?

— Da, răspunse Laurent. Taxiul tău. Eşti beat, eşti în stare de şoc, mi-ai fost cel mai bun prieten atâta amar de ani, aşa că te voi ierta şi te voi urca în maşină. După aceea mă voi preface că nu am avut niciodată această conversaţie, iar mâine poate vom fi în continuare prieteni.

Laurent îl împinse cu blândeţe pe Grey în lift şi se îndepărtă de uşile care se închideau.

— Nu înţelegi nimic, se lamentă Grey.

„Nu înţeleg”, se gândi Laurent. Înşfăcă telefonul şi îi trimise un mesaj lui Sydney prin care o avertiza în legătură cu omul pe care îl considerase prietenul său cel mai bun şi despre care era aproape sigur că nu îi va mai fi prieten niciodată.

Miranda stătea în camera de hotel când primi un telefon din partea recepţiei.

— Doamnă, Verenice Tenebrae doreşte să vă viziteze.

Miranda ezită pentru o clipă.

— Vă rog să o îndrumaţi sus. Ah, şi rog să ne trimită de la bucătărie ceaiul de după-amiază, sandviciuri şi fursecuri.

Miranda găsea, în continuare, destul de ciudat să ceară astfel de lucruri unor străini şi nu propriei sale Case. Toate oglinzile i se înfăţişau straniu de goale, misterioase şi tăcute.

— Îţi mulţumesc foarte mult că ai trecut pe la mine, o întâmpină Miranda pe Verenice. Ai o rochie încântătoare. Este vintage?

— Politeţea ta este în continuare desăvârşită.

Nădăjduiesc că vine la pachet cu o coloană vertebrală de oţel. Îţi va fi de mare folos după ce ţi-ai pierdut magia. Ştii că nu o vei mai recăpăta? întrebă Verenice verde-n faţă.

Miranda încuviinţă.

— Am simţit ruptura legăturii. Este mult mai util ca oamenii să nu aibă certitudini în ceea ce mă priveşte, aşa că nu am confirmat public. Tu de unde ai aflat?

— Acolo, în Casa Umbrelor, dobândim o anumită perspicacitate în a intui magia, răspunse Verenice. Am ştiut din momentul în care am intrat. Sunt sigură că şi Sydney ştie.

— Ai dreptate. Nu a fost corect să nu o anunţ, mai ales că trebuie să îşi asume responsabilitatea Casei acum, dar, asemenea ţie, a ştiut fără să fie nevoie ca eu să mai spun ceva.

O bătaie scurtă la uşă anunţă sosirea gustărilor. Cele două femei rămaseră tăcute câtă vreme chelnerul le servi ceaiul. Miranda semnă nota de plată şi o observă pe Verenice care luase o sticlă de whisky din minibar şi turna în cănile de ceai.

— Să avem iertare! Tocmai ce ţi-ai pierdut magia şi Casa, deopotrivă. Ţi-ai regăsit fiica, în schimb, dar ea nu prea vrea să aibă de-a face cu tine şi, între timp, îşi pune viaţa în pericol de câteva ori pe zi. Ceaiul nu este tocmai cea mai nimerită băutură într-o astfel de ocazie, hotărî Verenice şi sorbi din ceaşca de porţelan plină de whisky.

Miranda se aşeză, privind în gol, luă ceaşca şi o dădu peste cap. Verenice o umplu din nou.

— De ce ai venit să mă vezi? întrebă Miranda.

— Pentru că mi-am amintit discuţia pe care am purtat-o, cu ani în urmă, la înmormântarea soţului tău. M-ai întrebat atunci despre Umbre, iar eu am considerat că este un subiect neobişnuit de conversaţie în împrejurarea în care ne aflam, după care ai vrut să ştii dacă eu cred că va mai reuşi altcineva să scape cu viaţă. Oamenii obişnuiesc să găsească tot felul de lucruri atunci când caută prin hârtii, iar tu tocmai ce preluaseşi conducerea Casei Prospero, aşa că mi-am pus unele întrebări. Acum însă ştiu şi am venit să

văd cum te simţi. Aşadar, cum te simţi, tu, Miranda?

Miranda turnă puţin ceai peste whisky-ul din ceaşcă, amestecă, iar fiecare mişcare părea să îi topească stăpânirea de sine.

— Am fost fericită să aflu că Sydney este în viaţă, bineînţeles. Şi mă bucur că este în continuare. Toate celelalte se vor aranja de la sine.

Verenice era convinsă că lucrurile erau mult mai complicate decât voia să recunoască Miranda – şi cum ar fi putut fi altfel, aceasta nefiind o situaţie care se aranja de la sine, pur şi simplu – însă îşi dădu seama că erau cuvintele unei femei care nu avea de gând să spună mai multe.

— Sunt aici şi pentru că ştiu că nu te-a mai căutat nimeni, dacă Lumea Nevăzută e aşa cum mi-o amintesc eu.

— Ah, au fost câţiva care au încercat, o contrazise Miranda făcându-şi de lucru cu un sandvici pe care îl aşeză în mijlocul platoului. Miles Merlin, de exemplu, ca să radieze de fericire. Casa Dee, din acelaşi motiv. Toată distracţia unei înmormântări, cu excepţia faptului că protagonistul încă trăieşte. Nu am primit pe nimeni. Probabil că acesta este principalul avantaj. Nu mai trebuie să fiu politicoasă cu toţi ticăloşii linguşitori, glumi ea cu colţurile gurii ridicându-se într-o încercare de zâmbet.

— Dacă ai terminat cu politeţea, de ce m-ai primit fără să-mi fi anunţat vizita înainte, întrebă Verenice.

— Pentru Sydney, răspunse Miranda, iar masca atât de bine studiată începu să cadă. Pentru că vreau să îmi spui că Sydney va fi bine. Că tot ceea ce i s-a întâmplat acolo nu o va mai bântui.

Verenice aşeză încet ceaşca pe măsuţă.

— Depinde ce înţelegi tu prin a fi bine. De exemplu, eu încă am coşmaruri. Am avut nevoie de un an întreg până când am reuşit să nu mai aud toate urletele şi ţipetele de fiecare dată când închideam ochii. Se urlă extrem de mult acolo, în Casa Umbrelor, rosti îngândurată Verenice cu o voce care părea că vine de departe. În plus, Sydney nu este încă liberă, continuă ea. Nu este complet liberă. Se

află în serviciul Casei până când va fi folosit suficientă magie la ordinul Umbrelor, iar acestea vor socoti că şi-a achitat datoria prin care îşi răscumpără dreptul de a trăi aici.

— Datoria? se revoltă Miranda. Dar nu a avut de ales.

— Asta nu are nicio însemnătate. Am fost învăţaţi, antrenaţi, prin urmare avem o datorie. Presupun că finalul Turnantei va aduce eliberarea ei. Faptul că luptă în serviciul Umbrelor. Ceea ce nu e foarte sigur pentru că, pe lângă riscurile inerente unei Turnante, Casa ar putea să îi ordone să piardă o luptă.

— Să piardă? se îngrozi Miranda. Asta ar însemna să moară. De ce ar vrea Umbrele una ca asta?

— Pentru că asta ar sluji Casei, îi oferi Verenice, neiertătoare, răspunsul.

Ochii Mirandei se umplură de lacrimi.

— M-ai întrebat pentru că ştiai că nu te voi minţi, adăugă Verenice. E greu de crezut că Shara o va ucide în felul acesta. Dar nu imposibil.

— Revenind la întrebarea ta iniţială, am reuşit să supravieţuiesc tuturor încercărilor pe care mi le-au dat, iar acum, în majoritatea timpului, îmi place viaţa mea, deci presupun că sunt „bine”. Rămâne să hotărăşti singură dacă asta îţi alină îndeajuns vina.

— Crezi că lui Sydney îi va plăcea viaţa ei? o întrebă Miranda care uitase complet că ţinea în continuare ceaşca de ceai în mâna tremurândă.

— Cred ca da, o asigura Verenice cu blândeţe. Însa nu mie trebuie să îmi pui această întrebare.

— Nu va dori să vorbească cu mine. Nu îmi va vorbi cu adevărat. Se poartă ca o străină.

— Miranda. O poţi învinovăţi?

Miranda strânse din buze până contururile lor deveniră albe. Aşează cu o mână nesigură ceaşca de ceai pe masă, gata să o spargă.

— Te rog să mă ierţi, dar am nevoie să fiu singură. Îţi sunt profund îndatorată că ai venit să mă vezi.

— Aş putea să mai trec pe la tine dacă vrei, propuse

Verenice.

— Mi-ar face plăcere. Chiar plăcere foarte mare, făcu Miranda recunoscătoare.

Sydney acceptă întrevederea doar cu condiţia să poată alege locul de întâlnire.

— Muzeul Metropolitan. Templul lui Dendur.

Se aşternu liniştea pentru o clipă, la celălalt capăt al firului.

— Ai un motiv anume? întrebă Ian.

— Este frumos, îl lămuri Sydney.

Încă de la intrarea în sala Templului, pe Ian îl surprinse splendoarea locului: blândeţea luminii filtrate prin sticla ferestrelor, pacea liniştitoare a heleşteului care oglindea sculpturile, graţia şi trăinicia Templului antic. Se apropie de Sydney care stătea într-un colţ al bazinului, având grijă să lase destul spaţiu între ei doi.

— Sunt gata să te eliberez de îndatoririle pe care le ai faţă de Casa Prospero, îl înştiinţă ea. Nu am avut vreme să citesc cu atenţie contractul, dar te asigur că voi achita toate obligaţiile financiare pe care Casa ţi le datorează până în acest moment al Turnantei.

— Nu doresc să fiu eliberat de nicio îndatorire, răspunse el. Şi nu am încheiat nicio înţelegere financiară. Am slujit în calitate de campion al Casei Prospero în speranţa că prestaţia mea o va propulsa într-o poziţie destul de puternică astfel încât, la finalul Turnantei, să poată rupe orice legătură dintre Lumea Nevăzută şi Casa Umbrelor.

O undă de surpriză, aproape imperceptibilă, traversă chipul lui Sydney. Oricine altcineva ar fi rămas cu gura căscată de stupefacţie, dar Sydney nu era oricine.

— Înţeleg.

— Sunt sigur că, pe vremuri, Casa Merlin a fost cea care a sprijinit fondarea Casei Umbrelor, adăugă el.

Sydney încuviinţă în linişte.

— Familia nu este implicată doar din punct de vedere moral, ceea ce este destul de rău, oricum. Dar Shara… Shara este mătuşa mea.

Ian îşi îndreptă mâinile spre stigmatele care îi brăzdau braţele şi palmele. Sydney nu le mai ascundea de vreme ce toată lumea ştia deja cine era ea şi de unde venea. Vinovăţia care îl apăsa însă pe Ian l-ar fi făcut să le poată vedea chiar dacă ar fi fost ascunse sub straturi consistente de machiaj.

— Ea a fost cea care a solicitat provocarea Casei Prospero, spuse Sydney. Ştia că tu eşti luptătorul lor. Ceea ce îşi doreşte ea, ceea ce şi-a dorit întotdeauna, este puterea. Nu doar puterea pe care o are acum, asupra vieţii şi a morţii, asupra durerii şi a suferinţei. Ea năzuieşte putere acolo unde poate fi văzută. Este încredinţată că, în condiţiile în care Lumea Nevăzută nu poate trăi fără ajutorul Umbrelor, atunci e dreptul Casei Umbrelor să conducă această lume. Turnanta este pentru ea doar o modalitate de a-şi vedea visul devenit realitate.

— Ar trebui să mai ştii un lucru, continuă Ian, trecând cu vederea posibilitatea ca propria lui mătuşă să fi cerut moartea nepotului ei.

Era poate o vină dintre cele mai puţin însemnate.

— Lara şi cu mine suntem aproape siguri că Miles este pe cale să îşi piardă toată magia, dacă nu cumva a pierdut-o deja. Lara mai ştie şi că el este în parte responsabil de interferenţa în duelul nostru, explică Ian.

— Îl suspectam pe Grey, spuse Sydney. A dat de înţeles foarte limpede că vrea să revendice Casa Prospero. Probabil a crezut că Miranda era singura care îi mai stătea în cale.

— Dar de ce l-ar fi ajutat Miles?

— Shara a găsit că îi este de folos. Probabil că a făcut o înţelegere. Magie pentru putere. Fără ca niciunul dintre ei doi să ştie cine sunt eu cu adevărat, Miles probabil i-a promis Casa Prospero lui Grey, intenţionând de fapt să i-o ofere Sharei în schimbul posibilităţii de a se folosi de mai multă magie.

— Chiar este posibil aşa ceva? întrebă Ian. Adică să îi dea pur şi simplu mai multă magie.

— Sigur că da. Este doar o variaţie a magiei care deja

există. Trebuie doar întărită, iar pentru asta trebuie să crească numărul jertfelor, din care să se extragă mai multă magie. Sunt multe metode. Întotdeauna există o cale. Singura limită este cât sunt dispuşi oamenii să sacrifice pentru a obţine ceea ce îşi doresc.

— Vreau ca Umbrele să dispară, declară Ian.

— Casa Prospero este încântată să accepte continuarea contractului. Sydney îşi odihni pentru o clipă mâna peste a lui. Cam cât trei bătăi de inimă, nu mai mult. Suficient pentru a întări ceea ce fusese spus şi ceea ce rămăsese sub tăcere în această sală încărcată de istorie.

Shara fredona în timp ce cuţitul ei zgâria osul radius din antebraţul lui Grace. Niciun vers, niciun cuvânt, doar vocea Sharei care urca şi cobora în ritmul în care cuţitul râcâia osul, în ritmul sângelui ce picura şi se scurgea dispărând în pământul Umbrelor. Nu era tocmai o melodie liniştitoare. Cântecul se opri dintr-odată, însă cuţitul continua să scormonească cu cruzime.

— Te-aş putea instrui, spuse Shara. Dacă şi Casa va dori asta.

Răspunsul, care se lăsa aşteptat şi care nu putea fi decât unul singur, era la fel de lipsit de însemnătate precum cântecul fără cuvinte al Sharei.

— Voi avea nevoie de ajutor, făcu Shara lăsând să cadă braţul stâng al lui Grace şi trecând la celălalt. Cuţitul spintecă lesne pielea, străpungându-i mâna în apropiere de oasele subţiri ale încheieturii.

— Vor fi mult mai multe sacrificii, Casa va fi mult mai puternică, adăugă Shara.

Grace simţi un val de greaţă care i se ridica în gât şi îşi muşcă buzele cu putere, forţându-le să rămână lipite. Nu putea spune un cuvânt, nu putea să se opună, nu îi era cu putinţă să-şi strige refuzul sau măcar să-şi verse sila care o cuprindea doar la gândul spuselor Sharei.

— Există foarte multă putere ce aşteaptă să fie descoperită, încheie Shara şi îşi şterse cuţitul mânjit de sângele lui Grace. Gândeşte-te la propunerea mea. Asta e

tot.

În timp ce se întorcea în camera ei, Grace se opri în faţa porţilor Casei. Îşi ridică mâinile şi aproape, aproape le atinse. *În curând,* îşi făgădui. *În curând.*

XVI

Sydney şedea alături de Laurent la masa lui din bucătărie.

— Aşa cum îţi spuneam, când ai început să îţi pui în practică magia, înainte să faci parte din Lumea Nevăzută, să te aducă la şcoala lor şi să te schimbe, te bizuiai pe propria ta putere, nicidecum pe cea care vine dinspre Umbre. Asta înseamnă că poţi învăţa să faci totul ca la început.

Laurent bătu cu degetele în tăblia mesei.

— Perfect! Ştii, cred că mi-ar lipsi magia. Adică, nici nu cred că aş mai şti să trăiesc ca un om obişnuit, fără pic de magie. Însă nu voi mai folosi niciodată ceva ce îşi trage seva din suferinţa oamenilor. Nu aş putea trăi niciodată împăcat cu mine.

Sydney consimţi cu o înclinare ca capului.

— Primul lucru pe care îl vei învăţa va fi să te dezbari de obiceiurile pe care le-ai învăţat de la Lumea Nevăzută. Gândeşte-te bine, care este primul lucru pe care îl faci atunci când pregăteşti o vrajă?

— Depinde de vrajă, fireşte. Uneori trebuie să ştii cuvintele potrivite, alteori trebuie să faci anumite gesturi ori să aranjezi cele trebuincioase într-un anumit fel.

— Nu la asta m-am referit, îl întrerupse ea. Mă refer la momentul iniţial, acela care rămâne neschimbat indiferent de vrajă.

— Ah, te referi la concentrare, se dumiri Laurent. Nici nu mă mai gândesc la ea. E la fel de naturală precum respiraţia.

— Da, aprobă Sydney, exact la asta mă refer. De asta va trebui să te dezobişnuieşti. Cum te-au învăţat să procedezi?

Laurent se rezemă de spătarul scaunului şi închise ochii.

— Asta mă duce cu gândul înapoi la primii ani de şcoală. Cursul de Elemente ale Magiei al doamnei Elizabeth Dee. Eram în aceeaşi clasă cu o mulţime de prichindei, eram un

venetic şi trebuia să învăţ noţiunile elementare mult mai târziu decât aş fi făcut-o dacă m-aş fi născut în această lume. Era destul de enervant, pentru că trebuia să învăţ cot la cot cu nişte copii de grădiniţă, dar era oarecum interesant, pentru că doamna Dee era foarte drăguţă şi îmi împrumuta reviste de benzi desenate. Era o serie întreagă despre nişte chei magice… adăugă visător Laurent.

Sydney îl privea plină de amuzament.

— Gata cu amintirile din copilărie, înainte să mă fac de râs, se scuturăîncercând din răsputeri să revină în prezent. Trebuia să îmi imaginez că întind mâna şi că altcineva, cineva foarte puternic, o apucă. Câtă vreme nu lăsam să îmi scape acea mână, ea mă ajuta să concentrez oricâtă putere aş fi dorit dinlăuntrul meu. Grey obişnuia să mă ia peste picior pentru că, în primele zile, îmi răşchiram nefiresc degetele mâinii stângi de fiecare dată când începeam o vrajă.

— OK! făcu Sydney. Ne putem descurca. Vom începe prin a învăţa din nou anumite vrăji care nu necesită mişcări ale mâinilor. Ridică-te în picioare şi bagă mâinile în buzunare.

Laurent se conformă.

— Alege o vrajă simplă, dar care să nu dea foc apartamentului dacă nu iese cum trebuie.

— Levitaţia, propuse Laurent. O să folosesc portocalele din fructieră.

— Perfect! Acum gândeşte-te doar la vraja ta. Nu la punctul de concentrare. Nu întinde mâna spre nimic. Dă drumul vrăjii.

Sydney îl vedea cum tremură şi rezistă din toate puterile să nu îşi scoată mâinile din buzunare şi să apuce magia care nu îi aparţinea.

Laurent rosti cuvintele magice, iar una dintre portocale se rostogoli afară din fructieră şi ateriză pe masă. O privi tăcut până când sfera portocalie se opri locului.

— Extraordinar! Serios, acum. Cu o asemenea putere, mă întreb cum de nu m-am înscris să lupt pentru propria Casă. Maşini plutitoare? Cine are nevoie de aşa ceva când

pot să rostogolesc nişte portocale? făcu el înciudat.

— Ştiu ce spui, răspunse Sydney. Totul este mult prea slab şi straniu la început, dar te vei descurca din ce în ce mai bine. Asta nu înseamnă că puterea ta dă semne de slăbiciune, ci doar că e o primă parte a procesului de reînvăţare. Şi ai reuşit. Ai făcut prima vrajă prin propriile tale puteri, fără să foloseşti nimic din puterea care vine dinspre Umbre. Cum te simţi?

— Parcă începe să mă doară capul, dar nu este nimic grav. Laurent îşi răsuci capul într-o parte şi-n alta şi scutură mâinile.

— OK. Să mai încercăm.

Peste un ceas, picuri de sudoare brăzdau fruntea lui Laurent, iar peste două ceasuri deja tremura din toate încheieturile.

— Îmi explodează capul de durere.

Cu toate acestea, la capătul celor două ore, Laurent era capabil să ridice cu uşurinţă o portocală din fructieră. Reuşea chiar să controleze înălţimea până la care ridica fructul pe care îl aşeza apoi cu delicateţe înapoi în fructieră. Laurent făcea toate aceste lucruri fără să folosească nici măcar un dram din magia Umbrelor.

Sydney umplu un pahar de apă pe care i-l întinse.

— Îmi dau seama cât este de frustrant. Ca şi cum ai fi făcut un salt uriaş înapoi şi doar câţiva paşi ca de copil înainte. Dar te descurci de minune. Şi îţi va fi din ce în ce mai uşor. Pentru mine înseamnă enorm că ai încercat. Îţi mulţumesc.

— Voi exersa şi singur. Acum ştiu că nu trebuie să ating punctul de concentrare, pot face la fel şi mai departe. Pot încerca şi alte vrăji, hotărî Laurent. E un sentiment plăcut, cu excepţia durerii de cap, să ştiu că pot face toate aceste lucruri prin propria mea putere.

— Încearcă să vorbeşti cu Ian, îl sfătui Sydney. Şi el a reînvăţat să îşi folosească magia şi poate că te va sfătui mai bine decât mine, de vreme ce cunoaşte ambele variante ale magiei.

— Mulţumesc. Voi vorbi cu el.

Laurent luă telefonul ca să marcheze o dată în calendar şi verifică notificările. Se uită lung la e-mail-ul pe care tocmai îl deschisese. Glisă pe ecran pentru a împrospăta datele şi reciti neîncrezător mesajul care trebuia să fie o glumă, dacă nu chiar o greşeală.

— Nu o să îţi vină să crezi, se minună el.

— Pariez că da, răspunse Sydney. A fost lansată o provocare. Mă surprinde că a întârziat atât de mult, ca să fiu cinstită.

— Aşa este, dar cum e cu putinţă? Adică, sincer să fiu, eu aş fi stat cât mai departe de tine. Înainte să se întâmple toată ciudăţenia aceea de la duel, era evident că Ian nu mai avea nicio şansă, iar Ian nu este o pradă uşoară, reflectă Laurent.

— Roata Norocul se învârte, răspunse Sydney şi se opri o clipă. Este posibil să primeşti mult mai multe provocări decât înainte, odată ce am pus piciorul în Casa Prospero. Toţi au aflat că m-am întors din Casa Umbrelor şi asta nu le convine deloc. Cei care nu o simpatizau pe Miranda se gândesc acum că o pot răni făcându-mi mie rău, iar asta înseamnă că te vor folosi pe tine în încercarea de a ajunge la mine. Dacă vrei să punem punct înţelegerii, nu mă voi opune.

Ar fi fost destul de complicat, dar existau clauze de forţă majoră – falsul în declaraţii sau încălcarea legii – pe care, dacă le-ar fi invocat, Laurent putea anula contractul fără să îşi piardă locul în competiţie.

— Este vreun magician care te-ar putea învinge? întrebă Laurent. Până acum nu a reuşit niciunul.

— Orice este posibil dacă împrejurările îi sunt favorabile. În condiţiile actuale, nu.

— Nici măcar Ian?

— Parcă spuneai că nu avea nicio şansă, îl iscodi Sydney ridicând din sprânceană.

— Aşa am spus, dar dorinţa de răzbunare poate trezi tot felul de porniri ciudate într-un băiat.

— Îţi sunt recunoscătoare pentru că te preocupă soarta mea, dar, dacă îţi aminteşti, am renunţat în favoarea Casei

Prospero după ce Miranda a fost rănită, iar asta înseamnă că Prospero este câştigătorul oficial. Chiar dacă aş cere o revanşă, duelul nu poate fi reluat de la început. Aşadar cred că am scăpat.

— Atunci, nu. Te voi elibera de contract, dacă tu crezi că este mult prea riscant să mă reprezinţi, dar nu îl voi anula.

— Te-ai pricopsit cu mine, prin urmare, făcu Sydney. Nu am încredere în altcineva care să îţi poarte de grijă. Şi încă nu am terminat ce aveam de făcut.

Laurent nu mai era atât de convins că se referea doar la Turnantă.

— OK. Voi răspunde provocării. Fă cum crezi de cuviinţă. Poţi chiar să abandonezi dacă te-ai săturat de tot rahatul ăsta. Şi încă ceva. Poate nici nu mai contează de vreme ce ai propria ta Casă şi te descurci singură, cu toate acestea dacă vreodată ai ceva de gând sau pui la cale ceva, contează pe mine. Te acopăr eu.

— Voi ţine seama, spuse Sydney. Mulţumesc!

XVII

Marile Case ale Lumii Nevăzute, clădirile care purtau numele familiilor ce îşi duceau viaţa înăuntrul lor, nu erau doar nişte construcţii obişnuite din lemn şi piatră, din cărămidă şi mortar. Mustind de magie, casele erau ele însele fermecate. Vraja începea chiar din pragul uşilor care nu se deschideau decât pentru cei prin venele cărora curgea sângele membrilor Casei. Cele mai vechi dintre Case, acelea care au văzut generaţii întregi trăind sub acoperişurile lor, au dezvoltate legături magice şi mai complicate cu familiile lor. Se zvonea că sunt capabile să îşi schimbe înfăţişarea după dorinţele oamenilor care locuiau între pereţii lor. Casa Prospero era una dintre ele.

Sydney nu îşi dorea nimic din toate acestea.

— Am apartamentul meu, îi spuse lui Madison. E frumos, ştii asta, doar m-ai ajutat să îl găsesc. Lasă-mă să-ţi explic de ce îmi place atât de mult apartamentul acesta. În afară de tine şi de Verenice, nimeni nu ştie unde se află. Nu vorbeşte cu mine, nu îmi aduce de mâncare şi nu începe să se decoreze de unul singur fără ştirea mea. M-am săturat până peste cap de lucrurile astea în Casa Umbrelor. Apropo, şi parcă am mai spus că nimeni nu ştie unde se află?

— Uite, nu sunt persoana nimerită să îţi explic cum merg treburile astea, dar, din ceea ce am înţeles până acum, conducerea unei Case presupune mai multe aspecte tainice. Trebuie să te înfăţişezi Casei şi să te recomanzi după toate uzanţele, trebuie să o vizitezi cât poţi de des. Sau încetează să mai fie Casa ta.

— Trebuie!? se revoltă Sydney.

— Îmi pare rău, Sydney, dar trebuie.

Madison mâzgăli în grabă un bilet.

— Încerc să aflu care sunt condiţiile specifice, dar deocamdată trebuie să îţi revendici Casa. Nu eşti nevoită să locuieşti acolo, arată-i doar că îi acorzi atenţie.

Sydney stătea acum în faţa Casei. Îşi lipi mâna de uşă. Ceva ascuţit o înţepă în deget, suficient de adânc pentru a-i face sângele să picure. Aerul se umplu de miresme de fum şi portocale, iar uşile se deschiseră în faţa ei.

— Hai s-o facem şi pe asta! îşi Sydney şi păşi peste pragul Casei.

Casa nu se asemăna deloc cu cea a Umbrelor. Nu existau unghere strâmte şi întunecoase, frigul nu pândea prin tot locul. Lipsea cu desăvârşire presimţirea unui pas greşit care i-ar fi putut aduce moartea. Nu se auzeau vaiete sau urlete, nu vedea nici pete de sânge înşirate înadins ca un avertisment mut. Casa Prospero era exact opusul Umbrelor: avea tavane înalte, lemnul de culoare deschisă perfect lustruit, covoare moi. Feroneria strălucea de curăţenie, podele lustruite miroseau a ceară de albine. Atmosfera era primitoare şi tihnită. Albul strălucea de parcă niciun fir de praf nu ar fi îndrăznit să întineze curăţenia desăvârşită a locului. Simţea Casa urmărindu-i fiecare mişcare în timp ce traversa holurile, urca şi cobora scările, deschidea uşi şi dulapuri. Nu găsi nimic care să amintească de ea în toată casa. Nici în numărul de scaune care înconjurau masa din bucătărie, nici în tablourile atârnate pe pereţi, nici în spaţiile generoase şi bine iluminate înmiresmate de buchete complicate de flori, nici măcar gustul amar al magiei sfărâmate. Nimic din ce se afla aici nu avea o legătură cu felul în care fusese crescută, cu felul în care trăise ea.

Îi era teamă totuşi. Teamă să scoată un zgomot care ar fi năruit liniştea care învăluia întreaga Casă. Teamă să atingă ceva, teamă chiar şi să mute un scaun ori un pahar şi să strice ordinea perfectă în care se aflau. Teamă că cea mai mică greşeală ar putea mânia Casa. Trăise destul cu teama în suflet până acum.

Miranda se mutase la hotel. Sydney spusese cât putuse de limpede că nu doreşte să locuiască în Casa Prospero şi că Miranda putea rămâne acolo, însă Miranda refuzase.

— Casa este parte din mine. Sau, cel puţin, a fost. Nu sunt pregătită să trăiesc acolo după ce mi-am pierdut

puterea, fără să mai pot simţi legătura cu ea. Nici nu ştiu dacă voi mai putea vreodată, spusese Miranda.

Pentru Sydney, sentimentul apăsător că toată Casa o urmărea răbdătoare îi amintea de felul în care se simţise în Casa Umbrelor, iar această asemănare era deja mult prea mult. Varianta mult mai luminoasă, dar, cu toate acestea, o replică a Umbrelor.

Mai era ceva care nu îi dădea pace. Magia, toată magia Casei era de fapt magia Lumii Nevăzute pângărită de legătura ei cu tărâmul Umbrelor.

Miranda îi explicase cum funcţionează oglinzile. Sydney se opri în faţa uneia dintre ele.

— Mă poţi auzi?

— *Da.*

— Trebuie să îţi preschimb magia. Să primeşti magia mea.

— *De ce?*

Cum să îi explici unei Case ce înseamnă principii morale? Sydney ar fi râs în hohote dacă nu se afla aici.

— *Eşti nemulţumită de serviciile mele?*

— Nu. Nu despre asta este vorba. Dar… acum eşti Casa mea. Magia pe care vreau să ţi-o transmit reprezintă ceea ce sunt eu.

— *Foarte bine. Va fi dureros?*

Nu se gândise la asta.

— Nu ştiu.

— *Sunt pregătită,* răspunse Casa după un moment de pauză.

Sydney trăgea nădejde că era şi ea pregătită. Îşi lipi degetele de luciul oglinzii şi simţi cum suprafaţa ei netedă se topeşte şi mâna i se scufundă înăuntru. Ceva rigid îi atinse pielea, o senzaţie de gheaţă îi pătrunse în oase.

Sydney simţea cum vibrează inima Casei. Simţea însă şi stricăciunea care venea dinspre Umbre şi care învăluia inima Casei. Simpla ei atingere o umplu de greaţă, dar rezistă şi desfăcu strat după strat toată putreziciunea până când o alungă cu totul din Casă. Din Casa ei.

Îşi trase înapoi mâinile din oglinda care arunca acum

sclipiri argintii.

Tăie cu ajutorul unui pumnal o fâşie din marginile zdrenţuite ale propriei sale umbre. La fel ca şi oasele degetelor, umbrele concentrau aproape toată puterea unui magician. De vreme ce nu intenţiona să locuiască aici, Sydney cumpăni că era cea mai rapidă cale de a-i oferi Casei propria ei magie în jurul căreia să se poată reconstrui din temelii. Aruncă bucăţica de umbră în oglindă, rosti un cuvânt care răspândi o aromă de sticlă încinsă şi urmări cum suprafaţa ei devine din nou rigidă.

— Eşti în regulă?

Sydney aşteptă răbdătoare răspunsul care apăru în cele din urmă.

— *Da.*

Cuvântul care se ivise pe luciul oglinzii nu mai avea înfăţişarea scrierii elegante şi cursive de mai devreme, ci semăna mai degrabă cu propriile ei mâzgăleli repezite.

— Perfect! răspunse Sydney şi cântări din priviri Casa care strălucea albă, lustruită şi elegantă. Străbătu holul înapoi, coborî scările şi se opri în faţa uşii de la intrare.

— Acesta nu este locul meu, hotărî Sydney. Îmi pare rău, dar nu pot locui aici.

Şi plecă.

Casa Prospero închise uşile în urma ei, iar ecoul lor răsună în încăperile pustii. Casa nu voia să fie pustie. Ea exista pentru a fi în slujba familiei ei pe care o văzuse împuţinându-se până la unul. Holuri părăsite şi uşi închise, praful care se aşeza ca un văl peste tot. Nu mai era viaţă în această Casă, nu se mai auzeau voci, nu mai bătea nicio inimă. Casa era a ei, dar ea pleca. Casa era singură.

Casa se gândi la tânăra femeie care tocmai plecase, la ceea ce aflase despre ea când îşi aşezase delicat palmele pe inima ei, când îi împărtăşise o bucăţică din ea însăşi. Casa începu să se remodeleze după chipul şi asemănarea acestei femei.

Sydney se opri la o stradă distanţă de Casa Prospero. O

simţea din nou. Senzaţia atât de familiară şi de nesuferită a chemării Umbrelor, arzându-i pe sub piele. Marginile zdrenţuite ale umbrei o ardeau.

Ştia că va veni chemarea, aşa cum se întâmpla de fiecare dată. Întrebarea era *când* urma să apară următoarea, nicidecum *dacă.* Şi mai ştia că întrebarea va rămâne aceeaşi până când Turnanta se va fi încheiat, oricât de mult va dura până când Casa va considera că ea şi-a câştigat libertatea. Doar atunci când Casa va decide asta.

Sydney se săturase să aştepte Casa să se hotărască odată.

Strânse în pumn magia precum fulgerul şi străbătu oraşul ca o furtună. Odată ajunsă la marginea lacului, aprinse flăcările. Una. Două. Trei. Magia care fremăta sub piele reverberă la fiecare flacără. Păşi în barcă şi rămase să asculte lemnăria trosnind greoaie şi valurile izbindu-se de margini. Sydney stătea cu ochii aţintiţi spre Casa Umbrelor, al cărei profil devenea tot mai vizibil în zare. Se concentră atât de mult, încât privirea ei nu mai cuprinse nimic din jur.

Barca se izbi de mal, desfăcându-se în bucăţi. Sydney coborî. Umbrele îşi deschiseră porţile.

Sydney nu mai făcu niciun pas. Rămase în faţa uşilor şi eliberă magia pe care o ţinea strâns în pumn.

— Provoc această Casă!

Iar Casa răspunse.

Când venise vremea să părăsească tărâmul Umbrelor, Sydney fusese supusă unor teste aspre şi riguroase. A fost nevoită să ducă la îndeplinire nenumărate vrăji, subtile şi complexe totodată, în condiţii dintre cele mai vitrege. În frig şi ploaie. Frântă de oboseală. Lihnită de foame. Torturată de durere fizică şi agonie psihică. Reuşise să izbândească. Reuşise să se elibereze. Îşi cunoştea puterea şi ştia la fel de bine cât de aproape era, îşi amintea toate momentele în care se aflase pe muchie de cuţit riscând în orice clipă să rămână captivă.

Ziua de astăzi era diferită. Astăzi, Sydney era de-a

dreptul vijelioasă.

Arunca vrăji ce răzbunau tot ceea ce îndurase în spatele acestor uşi. Rostea cuvinte care spintecau pereţii şi încrustau simboluri ale libertăţii în fundaţia zidurilor. Îşi încovoie mâinile în simboluri ale dezlegării şi rupse lanţurile. Îşi împleti degetele şi trimise o vrajă care sfărâmă geamurile lăsând lumina să pătrundă înăuntru, strigă incantaţii solare până când fiecare ungher era scăldat în lumină.

Până când nu mai rămase nicio umbră.

Ajunse în cele din urmă până la reţeaua de magie încolăcită ca o pânză de păianjen, aceea care dăruia pace şi lipsea de durere magicienii dispuşi să îi trimită pe alţii să sufere în locul lor. Un singur cuvânt sfâşie înlănţuirea magică şi reverberă printr-o pală de vânt care mătură Central Park precum o furtună, rupând ramuri, culcând copaci la pământ şi alungând oamenii de pe stradă.

Îngerul Apelor se cutremură din temelii, iar crinul de piatră se zdrobi în mâna statuii.

Sydney fură celelalte jertfe, cele care mai rămăseseră, şi le duse la camerele de urgenţă şi la staţiile de pompieri. Acolo unde copiii nedoriţi puteau să rămână în siguranţă.

Nu îi era încă îndeajuns. Sydney îşi dorea ca nimeni să nu mai ajungă aici captiv. Îşi încovoie degetele iar măreţele uşi crăpară pe dată, prăbuşindu-se din balamale.

Atunci păşi înăuntru.

Toată atmosfera se preschimba la fiecare pas pe care îl făcea. Nu mai erau acele Umbre care pândeau să o tragă înăuntru şi să îi soarbă întreaga magie, de data aceasta Casa încerca disperată să îi reziste. Casa începu să îşi schimbe forma, holurile se mişcau, pereţii i se ridicau în cale, iar podelele se surpau. Sydney continua să înainteze vrăjind totul în cale, îngheţând înfăţişarea Casei, deschizând uşile şi surpându-i fundaţia.

Se auzi un urlet, Sydney îşi ridică mâinile şi întreaga clădire se cutremură. Încuietorile se deschiseră, iar gratiile căzură. Casa Umbrelor era un Infern şi acesta îi era chinul. Ajunse încă o dată în miezul ei. Acolo, pulsând,

se afla inima Casei Umbrelor pe care Sydney o ridică în mână.

— Ajunge! strigă Shara tremurând.

De data aceasta nu de furie, tremura de efort. Chiar în acea clipă, mâna îi flutura frenetic în dreptul şoldului, încercând să adune laolaltă crâmpeie de magie pentru a nu lăsa Casa să se prăbuşească. Să moară.

— Ajunge! repetă ea. Umbrele consimt să te elibereze de sub contract.

— Vreau să o văd cum arde până la temelii, tună Sydney.

Nu se gândea doar la contractul ei, ci la toată Casa Umbrelor.

— Nu este necesar. Cuvântul Casei are valoare de legământ, ripostă Shara.

Sydney îşi încleştă pumnul, iar inima Casei se opri pentru o clipă.

— Bine.

Shara ridică mâna în care apăru o foaie de hârtie pe care se afla înscris numele lui Sydney de nenumărate ori, cu litere în nuanţe întunecate pentru care nu fusese folosită vreodată cerneala. Pocni din degete şi hârtia luă foc.

Sydney simţea cum zalele care o înlănţuiseră până atunci legând-o de Umbre se rup şi se transformă în cenuşă pe măsură ce hârtia era cuprinsă de flăcări. Trase aer în piept şi, pentru prima dată în viaţa ei, respiraţia era doar a ei.

— Ai terminat odată, pramatie nerecunoscătoare? întrebă Shara.

Sydney îşi încovoie încă o dată degetele pentru o ultimă reprezentaţie de magie. Recipientul de sticlă în care era păstrată umbra ei, cuţitul care o spintecase, condeiul care îi însemnase contractul, toate luară foc, fiind mistuite de flăcări.

— Acum am terminat.

Când ultima flacără se stinse, Sydney se întoarse şi părăsi Casa Umbrelor fără să se uite înapoi.

Shara stătea printre dărâmăturile Casei, cu mâinile acoperite de cenuşă. Simţea în vintre cum se prăbuşeşte Casa de parcă propriile ei oase ar fi început să se desprindă de tendoane. Casa Umbrelor se distrugea singură. Încetul cu încetul, dar, dacă nu era atentă, dezastrul era iminent. Casa ei murea, iar Shara ar fi pierit împreună cu ea. Pentru că singura vrajă pe care Sydney o lăsase intactă era cea care o împiedica pe Shara să plece de aici. Era un act de cruzime, pe care Umbrele însele o învăţaseră cum să o folosească.

Lumina se prefira printre crăpăturile zidurilor sfărâmate de Sydney în vreme ce magia, forţa care lega toate sacrificiile, care făcea totul posibil, se destrăma. Încetul cu încetul, dar va fi tot mai grabnic şi atunci totul va fi pierdut. Shara îşi privi mâinile ale căror cicatrici se întrezăreau pe sub stratul de cenuşă şi se întrebă de unde ar mai putea găsi tăria să reclădească totul la fel ca la început. Casa Merlin fusese cea care făcuse vraja primordială, însă Miles – aici Shara lăsă să îi scape un hohot strident şi amar – probabil nici măcar nu observase prăbuşirea ei. Chiar dacă băgase de seamă ceva, Shara era conştientă că fratele ei nu mai avea puterea să o ridice din nou din temelii.

Magia va eşua din ce în ce mai sever şi mai des, de acum. Îşi imagină faţa pe care o va face Miles, nu că ar fi răscumpărat totul, dar era un gând destul de interesant. Aştepta cu nerăbdare să îl vadă în faţa ei implorând. Trebuia să se agaţe de cele mai mici lucruri pentru a putea merge înainte. Shara se aşează pe ruinele a ceea ce fusese Casa ei şi începu să râdă, atât de violent până când râsetele ei se transformară în hohote lugubre de plâns.

În clipa în care a ajuns în apartamentul ei, Sydney intră sub duş şi rămase acolo până când aburul înfierbântă tot aerul din jur. Voia ca apa să îi spele orice rămăşiţă a Umbrelor de pe piele. Nu era îndeajuns, aşa cum nici umbra ei zdrenţuită nu ar mai fi fost niciodată întreagă, dar astăzi, acum când rămăşiţele vrăjilor încă îi sfâşiau

încheieturile, era mulţumită să şteargă cu buretele orice urmă a Umbrelor de pe piele.

Opri în cele din urmă robinetul şi, păşind pe podeaua încălzită a băii, se înfăşură într-un prosop. Atunci văzu mâzgăleala de pe aburul oglinzii, acelaşi scris ce semăna cu al ei şi care apărea pe toate oglinzile din Casa Prospero.

— *Grace Valentine este aici.*

Sydney nu avea nicio idee cine era femeia aceea.

— *Este în suferinţă.*

Ca şi cum asta nu era deloc înfiorător.

— Când spui aici te referi la apartamentul meu sau în Casa Prospero?

— *În Casă. Scuze. Te rog să vii. Acum.*

— Îi poţi da drumul înăuntru până ajung eu? întrebă Sydney oglinda în timp ce îşi căuta hainele de schimb.

— *Da.*

Când Sydney deschise uşa, Casa Prospero era de nerecunoscut.

Albul strălucitor, eleganţa sterilă, toate se făcuseră nevăzute. Păşi înăuntru ca în mijlocul unei păduri. În jur era doar lemn închis la culoare, vitralii colorate şi verde intens. Copacii creşteau din mijlocul pereţilor. Totul era întunecat, tăcut ca un secret nerostit şi cald.

— Tu ai făcut asta? De ce? întrebă Sydney.

Se auzi un dangăt înfundat, apoi cuvintele apărură în oglindă.

— *Mă simt singură. Rămâi, te rog.*

Sydney înţelegea bine singurătatea.

— OK. Mulţumesc, este foarte frumos, într-adevăr. Vom discuta despre asta. O să… o să încerc să vin mai des pe aici. Poate chiar să rămân o dată sau de două ori. Dar în clipa asta vreau să o văd pe Grace.

Oricine ar fi fost acea Grace.

— *Camera de baie. La etaj. Prima uşă.*

Sydney trecu în viteză pe lângă corpurile de iluminat care se asemănau unor trandafiri căţărători şi urcă scara acoperită cu o traversă ce părea împletită din flori de

grădină. Ajunse în dreptul băii şi rămase pironită în uşă, cu ochii larg deschişi de uimire. Nu recunoscuse numele, pentru că nu făcuseră niciodată cunoştinţă, dar o cunoştea pe acea femeie. Fusese adusă pentru a fi sacrificată în Casa Umbrelor, în urmă cu trei ani. Era pentru prima dată când Sydney vedea un adult oferit drept jertfă. Îşi amintea că atunci i se păruse a fi straniu şi deplasat, dar se învăţase minte cu mult timp înainte că nu trebuia să întrebe nimic. Nu o mai văzuse de atunci şi îşi imaginase că nici femeia aceea nu reuşise să supravieţuiască.

— Sydney?

Grace tremura, udă până la piele, mânjită de noroi şi murdărie, mirosind a apă stătută. Două degete ale mâinii stângi aveau unghiile smulse din rădăcină şi sângerau.

— Mulţumesc lui Dumnezeu!

— Nu mă înţelege greşit, mă bucur să te văd şi, crede-mă, sunt fericită că ai scăpat din locul ăla nenorocit, dar de ce eşti aici? Iartă-mă, asta mai poate aştepta. Nu vrei să faci o baie şi să îţi revii?

Sydney răsuci robinetele şi îi arătă apoi un dulăpior.

— Cred că găseşti aici o trusă de prim-ajutor. Casa pare să îmi citească gândurile, iar eu acolo aş fi pus lucrurile acestea. Vrei să mănânci sau să bei ceva? O supă. Voi ruga Casa să îţi facă o supă. Îţi place supa minestrone cu legume?

— Sigur.

— Minestrone şi vin, te rog. Şi poate nişte pâine.

Sydney simţi cum Casa preia îndatorirea, mulţumită totodată că îi fusese încredinţată o sarcină.

— Miranda este aici? întrebă Grace.

Apa i se scurgea de pe picioare, băltind pe podele, după care dispărea instantaneu. Casa făcea curăţenie.

— Nu este aici. Dacă ai nevoie de ea, o pot chema.

Sydney scoase câteva prosoape şi nişte pijamale din dulap. Casa avea, într-adevăr, de toate.

— Uite, astea ar trebui să îţi vină.

— Nu e vorba despre asta. Nu vreau… nu vreau să mă găsească Grey. Sau Miles Merlin.

— Grey… făcu Sydney şi căzu pe gânduri.

Cicatricile care brăzdau mâinile şi braţele lui Grace. Dosarul despre care Madison nu putea spune nimic. Relaţia distrusă dintre Miranda şi Grey.

— Prin urmare, avem multe de recuperat. Şi cred că e datoria mea să te menţin în siguranţă în ceea ce îl priveşte pe Grey. Dar, dacă vei fi în stare, ai putea să îmi explici mai târziu unele lucruri.

Grace intră în baie.

— În urmă cu trei ani, am fost atacată de Grey Prospero. Voia să îmi ia magia, avea de când să mi-o smulgă, să îmi scoată oasele degetelor.

— Aşadar rănile nu au fost provocate de Umbre? întrebă Sydney arătându-i propriile cicatrici care îi brăzdau mâinile după un tipar aproape asemănător.

— Unele da. M-am luptat cu Grey şi am reuşit să scap. M-am dus la Miranda care m-a ascuns aici până când a fost pronunţată dezmoştenirea. A încercat să mă ajute atât cât a putut. Însă Miles…

Vocea lui Grace se frânse. Sydney rămase tăcută, cu spatele întors către cada de baie. Ştia că era mult mai uşor, câteodată, să povesteşti cele mai îngrozitoare întâmplări dacă nu eşti nevoit să îţi priveşti interlocutorul în ochi.

— În calitate de conducător al Lumii Nevăzute, Miles a promulgat dezmoştenirea, reluă Grace după câteva momente. Miles i-a spus Mirandei că mă va duce undeva în siguranţă. M-a dus pe insula Umbrelor. Să plătesc o datorie, a spus el. Magia, legământul, totul a fost foarte repede. N-am putut… nu am avut cum să mă împotrivesc.

— Niciunul dintre noi nu poate. Ai reuşit singurul lucru pe care îl puteai face. Ai supravieţuit.

Se auzi un suspin, iar Sydney întinse o mână spre Grace, care o apucă strâns şi începu să plângă.

Vocea îi era înecată în lacrimi când începu să vorbească din nou.

— Îţi mulţumesc. Astăzi, când am reuşit să ies, am spus o vrajă ca să te pot găsi. Să îţi pot mulţumi. Acum, în

schimb, nu ştiu încotro să mă îndrept.

— Poţi rămâne aici, dacă doreşti. Este cel mai sigur loc la care mă pot gândi. Casa nu îl poate lăsa pe Grey să intre din cauza dezmoştenirii, iar eu mă pot asigura că îl va ţine la distanţă şi pe Miles, spuse Sydney.

— Mi-ai face o favoare pentru că acum Casa se simte pustie, iar eu nu m-am obişnuit cu ea deocamdată. Cred că se va bucura de compania ta. Îţi voi aduce nişte lucruri şi putem să o luăm de la capăt. Despre asta mai putem vorbi şi mâine, după ce te vei odihni puţin.

Sydney se ridică în picioare.

— Întotdeauna ţi-ai dorit să dărâmi Casa Umbrelor? întrebă Grace.

— Am vrut să o îngrop, făcu Sydney. Şi să otrăvesc pământul în urma mea.

XVIII

Sydney îşi îndesă mâinile înmănuşate în buzunare şi se legănă uşor pe vârfuri în timp ce aştepta să înceapă duelul.

— În aer liber. În ianuarie. Cine mai face aşa ceva?

Laurent o privi îngrijorat.

— Sydney! Spune-mi, te rog, că ai citit cu atenţie provocarea.

— Am… avut alte preocupări. Şi oricum, nu e ca şi cum aş fi refuzat-o.

O citise într-adevăr chiar în ziua în care el o trimisese. Între timp, o mulţime de evenimente se petrecuseră, iar Sydney avusese destule pe cap.

— Eşti unica persoană din lume capabilă să stea aici, cu moartea pândind deasupra capului, şi să ridice din umeri motivând că a avut alte preocupări.

— Fiecare cu talentul său, ridică ea din umeri, iar Laurent clătină exasperat din cap.

— De data aceasta e vorba despre Eliot Vincent. O Casă candidată. Era cu un an mai mare decât noi la şcoală, iar acum probabil că este unul dintre aliaţii lui Merlin. E foarte priceput în domeniul magiei fizice, iar bănuiala mea este că vă aflaţi aici tocmai pentru ca el să poată folosi zăpada şi frigul drept arme.

— Vezi? Nici nu era nevoie să citesc ceva, mi-ai spus tot ceea ce aveam nevoie să ştiu. Şi urăsc frigul.

Cu toate acestea, Sydney îşi scoase mănuşile şi i le întinse lui Laurent.

Frigul era muşcător, iar vântul care biciuia necruţător încerca să se strecoare pe sub haine, să se insinueze în oase şi încheieturi. Nu erau mulţi cei care îi puteau rezista.

Eliot Vincent nu purta haină, nici fular sau căciulă. Prin faptul că stătea aici, aparent lipsit de apărare, nu dorea decât să arate că era îndeajuns de puternic pentru a nu avea nevoie de nimic altceva. Eliot Vincent stătea imperturbabil în frigul muşcător.

Sydney îşi scoase mâinile din buzunare şi le frecă una de

alta pentru a le încălzi.

— Să terminăm odată ce avem de făcut.

Duelul începu.

Zăpada de sub picioarele ei tresări şi se ridică într-un val înalt, aruncând-o cât colo. Pe când reuşi să îşi recapete echilibrul, zăpada se transformase în gheaţă alunecoasă. Sydney alunecă şi căzu rău.

— O, minunat! gâfâi Sydney în timp ce gheaţa crăpa sub picioarele ei.

Zeci de ţepuşe şi suliţe îngheţate ţâşniră în sus, îndeajuns de ascuţite pentru a-i străpunge pielea. Sângele începu să-i curgă, stropind gheaţa în jurul ei, iar Sydney auzi murmurul ce traversă mulţimea.

— Bine. A fost de ajuns.

Gheaţa prinse a se topi în jurul lui Sydney, la început doar încetişor, apoi din ce în ce mai iute. Aerul se încălzi şi liane verzi ţâşniră din pământ, apucându-i picioarele lui Eliot. Mâinile lui se transformară în crengi, corpul i se acoperi de scoarţă în timp ce mănunchiuri de frunze răbufneau din el. În scurt timp, Eliot deveni un copac minunat, un fag înflorit, ca şi cum primăvara sosise în miezul iernii.

Sydney se îndreptă spre Laurent, care îi întinse o batistă pentru a-şi şterge sângele de pe faţă.

— Am fost îngrijorat o clipă.

— A fost priceput. Destul de bun pentru a trece de proba asta. Copacul a fost singura variantă ca să las măcar o parte din el în viaţă. Pot să îmi primesc mănuşile, te rog? adăugă Sydney cu mâinile întinse. Urăsc frigul din tot sufletul.

Miles Merlin stătea într-un separeu liniştit al Clubului Magilor. Grey se afla în faţa lui.

— Vreau să îţi spun un lucru pe care îl consider foarte interesant. De la începerea Turnantei, au fost găsite mai multe cadavre. S-a constatat că au fost efectuate mai multe vrăji în timpul omorurilor. Dar şi mai interesant este că, în fiecare caz, au fost furate oasele degetelor. De parcă

cineva s-a apucat să omoare oameni pentru a le fura puterea magică.

— Este într-adevăr interesant, răspunse Grey cu faţa lipsită de orice expresie.

Mâna i se desfăcu pe sub masă, pregătită să arunce o vrajă defensivă. Nu îşi mai amintea când îl văzuse ultima dată pe Miles făcând vrăji, dar era totuşi conducătorul Casei care prezida Lumea Nevăzută. Se presupunea că este destul de puternic. Mai bine să fie prevăzător.

Michael Dee se apropie de masa lor, cu paharul de bourbon în mână.

— Ce ai de gând să faci în legătură cu eşecurile magiei, Merlin?

Miles îşi luă pe dată înfăţişarea de om fermecător, asemenea unui politician aflat la masa negocierilor.

— Cercetez cauzele, bineînţeles. Şi, iartă-mă, Grey, ştiu că este sora ta, dar se pare că prezenţa lui Sydney are legătură cu tot ceea se întâmplă.

— Umbrele trebuiau să o ţină legată acolo, bombăni Dee şi izbucni în râs de parcă făcuse cea mai bună glumă.

— Ai foarte mare dreptate, îl aprobă Miles.

— Continuă ceea ce faci, Miles, încheie Dee şi ridică spre ei paharul din care câţiva stropi de băutură se vărsară în cinstea entuziasmului său.

— Iartă-mă, reveni Miles. Am ales această masă în speranţa că nu vom fi deranjaţi. Unde rămăsesem? Ah, da. Ceea ce este cu adevărat ciudat e faptul că toate fetele acelea omorâte erau magiciene de mâna a doua din Case inferioare. Abia dacă aveau destulă magie pentru a putea rămâne în Lumea Nevăzută. Ce nu înţeleg eu este, dacă tot te apuci să omori în stânga şi în dreapta pentru magie, să le scobeşti puterea din oase, de ce să te mulţumeşti cu atât de puţin?

Miles începu să lovească uşurel cu furculiţa în farfurie, dând la o parte caperele din vârful salatei de somon afumat.

Grey îşi îndepărtă uşurel scaunul de masă, să aibă mai mult loc pentru orice eventualitate.

— Nu prea înţeleg de ce mă întrebi pe mine?

— E o discuţie pur teoretică, nimic mai mult, zâmbi Miles şi îşi înveli somonul cu felii de ceapă roşie.

— Ne gândim atât de puţin la sursele puterii noastre. Dacă asta e una dintre posibilele surse, atunci suntem datori – atât nouă, cât şi magiei – să aflăm care este metoda cea mai propice pentru a o folosi. Aşa cum ştii, au fost unele probleme cu magia în ultima perioadă. Aseară, magia a eşuat complet în timpul unui duel.

— Complet? repetă Grey.

— Sunt convins că acesta a fost unul dintre motivele vizitei familiei Dee. Ambii magicieni au încercat să facă o vrajă şi nimic, nu s-a întâmplat nimic. Cunoaştem cu toţii cazurile în care magia şi-a greşit ţinta sau nu a fost destul de puternică, spuse Merlin. Dee are dreptate să spună că toate aceste necazuri s-au înmulţit de când Sydney a apărut în mijlocul nostru, dar asta nu înseamnă neapărat că ea a luat putere de la Umbre pentru a-şi îmbunătăţi capacitatea de luptă. Poate fi doar un semn că e timpul să căutăm surse alternative de magie. Dacă se întâmplă ceva, e mai bine să fim pregătiţi.

Grey se relaxă.

— Presupun că, în cazul în care începi să colectezi magie, alegi oameni fără prea multă putere, pentru a-i înfrânge mai uşor. La fel ca în cazul sacrificiilor. Sunt trimişi de mici, înainte ca puterea lor să ajungă la apogeu, pentru că e mult mai simplu să o scoţi din ei. Nu îţi doreşti pe cineva capabil să opună rezistenţă.

— Merită să ne gândim la această variantă. În orice caz, nu cred că ne va ajuta să ne descurcăm cu femeia aceea care pretinde că este sora ta. Oricine ar fi, este foarte puternică, se lamentă Merlin clătinând din cap de parcă simplul gând îi provoca o tristeţe fără seamăn.

— Crezi cu adevărat că ea se face vinovată de eşecurile magiei? întrebă Grey. Crezi că dacă i-ar fi luată puterea… Nu, nu luată. Dacă magia ei s-ar întoarce acolo unde îi este locul, atunci toate problemele noastre ar dispărea? Toţi am fi din nou puternici?

— Cred că există un motiv pentru care magia slăbeşte, meditä Merlin. Tot acel ocean de magie pare că s-a pierdut şi, după cum spuneam mai devreme, singura conexiune pe care o pot face este că magia a început să slăbească odată ce Sydney a început să participe la Turnantă. Magia nu dispare pur şi simplu, ea se duce undeva. Dacă Sydney are prea multă…

— Atunci cineva trebuie să o ia înapoi de la ea, duse Grey gândul până la capăt.

— Eşti conştient de faptul că acele Case ale căror membri îşi pierd viaţa pe durata Turnantei sunt scutite de jertfele obligatorii, spuse Miles.

— Nu prea înţeleg cum se aplică în cazul de faţă. Nu îmi voi întemeia o Casă decât după încheierea Turnantei.

— Se aplică pentru că moartea întoarce magia lor în acelaşi ocean de putere din care provine magia dăruită nouă de Umbre. Dacă Sydney moare în luptă, cine ştie, poate va fi restabilit echilibrul. Merită să ne gândim la asta, încheie Miles.

Grey încuviinţă. Merita cu adevărat să se gândească la această idee.

XIX

Grey şedea în cel mai îndepărtat colţ al barului. Prefera să poată privi nestingherit lumea şi fetele care intrau în local. De obicei, îşi dădea seama de la prima vedere care dintre ele poseda o magie mai puternică şi care nu – la naiba, în mai bine de jumătate din cazuri ştia chiar căror Case le aparţineau fetele acelea şi cât de apropiate erau de familiile principale –, dar chiar şi când nu vedea atât de limpede din colţul său îndepărtat, avea răgaz să se gândească, să cumpănească mai bine. Colţul cel mai îndepărtat însemna că putea vedea totul în oglinda care spânzura deasupra barului. Nu avea niciun rost să se apropie mai mult, să fie recunoscut mai apoi dacă nu îşi dorea aşa ceva.

În mod normal nu s-ar fi întors atât de curând, câtă vreme avea încă provizii, însă discuţia cu Merlin îl făcuse să se întrebe dacă n-ar fi fost mai bine să aibă câteva oase în plus în rezerva lui.

Miles era puternic şi dacă el însuşi pornise în căutarea unor surse alternative de putere ar fi fost o idee bună să îi poată arăta cât de eficiente pot fi oscioarele acestea. Mai mult de atât, dacă avea de gând să o provoace pe Sydney la luptă, trebuia să se asigure că nu va avea niciun avantaj în faţa lui.

Chiar şi aşa, după două pahare şi nicio ocazie ivită, era cât pe ce să renunţe şi să părăsească barul, când o văzu. Avea părul scurt, îmbrăcăminte aproape conservatoare, dar destul de atrăgătoare. Tânăra arăta aşa cum trebuia dacă el şi-ar fi pus în gând să îşi găsească o parteneră. Mai presus de toate, era singură.

Grey rămase la locul său. Aşteptă până când fata se aşeză şi primi băutura. O privea în timp ce ochii ei explorau mulţimea, dar nu ca şi când căuta pe cineva cunoscut, ci din pură curiozitate. O privea încântat că nu îşi verifică deloc telefonul.

Nu o recunoştea. Putea fi din orice Casă. Dar acum era

aici, ceea ce însemna că posedă suficientă magie pentru a şti de existenţa acestui loc şi pentru a trece de uşile lui, dar nu mai multă. Era perfect. Nu era nimeni important căruia să i se simtă lipsa.

Grey făcu un semn către barman.

— O vezi pe femeia din capătul barului? Dacă mai comandă o băutură, aş vrea să îi fac cinste.

Barmanul încuviinţă. Cinci minute mai târziu, tânăra stătea lângă Grey, cu un pahar de vodcă în mână.

— Mulţumesc pentru băutură, zise ea.

— Mi-a făcut plăcere, răspunse el. Mă numesc Grey Prospero.

Ochii tinerei se măriră aproape imperceptibil.

— Mă bucur să te cunosc. Eu sunt Harper.

Harper zâmbi uşor privindu-l pe bărbatul care zăcea fără cunoştinţă pe pat. În clipa următoare, setă cronometrul telefonului ca să fie sigură că va fi terminat şi plecat la serviciu înainte ca efectul vrăjii să dispară.

Ideea i-a încolţit în minte odată cu scuturile trimise prin poşta electronică şi vrăjile pe care le folosise în arhivă. Dacă magicienii aveau posibilitatea să comprime o vrajă în aşa fel încât le-ar fi fost la îndemână chiar şi Banalilor să o declanşeze, atunci voia şi ea un pic. Iar dacă astfel de lucruri erau posibile, Harper se gândi că sexul putea fi la fel de bun ca orice altă tehnologie avansată pentru a pune lucrurile în mişcare.

Planul ei se dovedi a fi bun şi cea care a ajutat-o să îl pună în aplicare a fost chiar barmaniţa. Se numea Alanna Valentine şi era la rândul ei o magiciană care a promis că îi va oferi tot ajutorul de care are nevoie, după ce Harper i-a povestit ce are de gând să facă. Avusese şi ea o verişoară care dispăruse în circumstanţe misterioase, aşa că n-a stat prea mult pe gânduri. Alanna i-a dat apoi o brichetă pe care Harper să o poarte în geantă de fiecare dată când venea la bar. „Odată ce îl găseşti pe individ, roagă-l să îţi aprindă ţigara cu bricheta asta. Să nu cumva să te încurci şi să o aprinzi tu singură. Când individul, sau oricine

altcineva, va aprinde bricheta, vraja va fi activată.”

Harper nu obişnuia să fumeze, dar asta nu era o problemă. Era o vrajă uşoară care a funcţionat perfect. Grey a devenit de îndată foarte tandru şi s-a arătat încântat de sugestia ei de a merge împreună la locuinţa lui. Nici n-au apucat să intre pe uşă că bărbatul s-a şi prăbuşit fără cunoştinţă. Când se va trezi, va fi foarte confuz cu privire la ceea ce se petrecuse cu el. Chiar extrem de confuz.

Plină de meticulozitate, Harper se apucă să scoată hainele de pe el şi să le împrăştie prin toată încăperea de parcă ar fi fost smulse în iureşul pasiunii dezlănţuite. Apoi cercetă apartamentul bucată cu bucată.

Norocul, dacă se putea numi astfel, i-a apărut în cale când căuta în ultimul set de dulapuri din bucătărie. Nici măcar nu erau ascunse. Harper se gândi că Grey fusese atât de dezorientat, încât a înlăturat din greşeală toate scuturile ce îi protejau locuinţa, nu doar pe cele de la intrare. În ultimul dulap din bucătărie, Harper găsi un borcănel. Înăuntru, trei falange întregi. Privirea ei se mută de la recipientul de sticlă şi grozăvia ce se afla înăuntrul lui spre bărbatul care zăcea pe pat. Se gândi apoi la toate tinerele care dispăruseră de luni bune. Gândul îi zbură apoi la Rose şi la mâinile ei crestate şi sfredelite, deşi nu îi fuseseră furate oasele degetelor. Rose, căreia i se furase, în schimb, viaţa.

Pe marginea blatului erau stivuite mai multe cuţite şi Harper simţi că o înjunghie imboldul de a pune mâna pe unul dintre ele. Se înfrână şi, cu mâinile tremurânde, luă telefonul şi fotografie totul. Detalii şi prim-planuri ale falangelor, apoi dulapul, apoi toată bucătăria. Îi era destul ca să poate demonstra ceea ce descoperise. Înşfăcă haina şi geanta şi plecă valvârtej.

Grey străbătea cu paşi mari apartamentul fără să priceapă ce găsea neobişnuit. Se trezise gol puşcă şi singur în patul lui. Nu-şi amintea defel să se fi culcat cu fata aceea, deşi probabil că o făcuseră. Nu reuşea să îşi

aducă aminte nici măcar că o adusese la el acasă, iar asta îl neliniştea cel mai mult. Niciodată nu aducea femei la el acasă. Nu aducea pe nimeni aici.

De parcă ceva putea fi mai rău decât atât, când s-a trezit a constatat că toate scuturile erau coborâte. Absolut toate, chiar şi cele care protejau dulapul în care îşi păstra proviziile de magie. Nu lipsea nimic, fusese primul lucru pe care îl verificase. Şi totuşi. Avea un sentiment bizar că ceva nu era deloc în regulă. Grey nu reuşea să îşi scoată din minte suspiciunea că fata aceea, orice ar fi fost ea, deschisese dulapul şi văzuse tot ce se afla înăuntru.

Nu că ar fi crezut-o cineva, îşi spuse el. Era o nimeni care nici măcar nu făcea parte din vreo Casă. În orice caz, ieşise în oraş cu gândul de a mai face rost de putere şi, în loc să îşi sporească proviziile, o adusese pe fata aceasta tocmai aici şi făcuseră sex, se gândi Grey. Îşi scărpină testiculele ca şi cum l-ar fi ajutat să îşi amintească ceva.

Era mai bine să se asigure. Cu toate scuturile la pământ, cine ştie ce a văzut. Grey scoase falangele din recipient şi le zdrobi într-un mojar. Puse deasupra puţină miere, vin, adăugă sare şi dădu amestecul peste cap. Magia îi pârjoli gâtul şi apoi toate vintrele până se răspândi în vene.

Chiar dacă se apuca să povestească mai departe, chiar dacă ar fi crezut-o cineva, nu mai aveau ce să găsească oricât de mult ar fi căutat. Şi putea oricând să îşi mai facă rost de altele, se consolă el.

Aruncă o privire spre patul deranjat şi începu să se îmbrace. Mai avea ceva important de făcut.

Sydney se îndrepta spre Casa Prospero. Luase pe drum câteva haine şi ceva de mâncare pentru Grace, care părea că se descurcă încurajator de bine, având în vedere prin ceea ce fusese nevoită să treacă.

— Mă simt în siguranţă câtă vreme sunt în Casă, dar nu cred că sunt pregătită să apar din nou în mijlocul Lumii Nevăzute. Mă simt, de fapt nici nu ştiu prea bine cum mă simt şi ştii şi tu că locul acela îţi poate lua minţile, spuse Grace în timp ce încerca hainele pe care i le adusese

Sydney.

Cât de bine ştia Sydney!

— Va mai dura ceva vreme până când te vei obişnui cu faptul că nu mai eşti acolo şi te vei simţi… normal e prea mult spus. Până când vei realiza că e posibil să nu mai fii acolo. Cu toate că adaptarea e un lucru bun, e totuşi o perioadă de tranziţie. Ai răbdare cu tine.

— Îţi mulţumesc, suspină Grace, răsuflând adânc. Mă simţeam ca o ciudăţenie. Nu că mi-aş fi dorit să fiu înapoi acolo, dar îmi imaginam că trebuie să alerg pe străzi şi să îmi cânt victoria. În schimb, stau ascunsă aici şi citesc toate cărţile din biblioteca ta.

Sydney îşi aminti cât de mult citise la rândul ei după ce a reuşit să scape din ţinutul Umbrelor. Cărţile o ajutau să creadă că lumea de afară e reală. Librăria McNally Jackson nu se afla prea departe, se gândi Sydney. Se va opri să aleagă câteva cărţi pentru Grace.

Telefonul lui Sydney începu să sune. Era Grace.

— Salut, tocmai voiam să…

— El e aici, şopti Grace speriată.

— Grey? se miră Sydney, deşi cunoştea dinainte răspunsul.

— Da! Încearcă să intre în casă.

— Calmează-te! Eşti într-o încăpere care are o oglindă? întrebă Sydney aruncând în grabă o vrajă de chemare ca să găsească un taxi.

— Da.

— Întreabă Casa dacă îl poate reţine la uşă.

Sydney auzi întrebarea rostită de Grace în clipa în care un taxi frână în dreptul ei.

— Mi-a spus că îl va reţine dincolo de intrare.

— Rămâi acolo unde eşti. Vin spre tine!

Când maşina opri în faţa Casei, Grey era încă acolo cu mâinile încleştate de uşă. Îi plăti şoferului în grabă, după care se îndreptă domol spre uşa de la intrare.

— Spune-mi, încercai să furi ceva din Casă sau plănuiai să-mi laşi un cadou neplăcut?

— Lasă-mă să intru, nenorocito! Nu ai niciun drept să

mă ţii la uşă.

— Iar tu nu ai niciun drept să te afli aici, nici să faci cine ştie ce ţi-ai pus în gând. Hai să o luăm de la capăt!

Sydney ridică zâmbitoare o mână, pregătindu-se pentru o vrajă, iar Grey se pomeni lipit de uşă.

— Aşadar, ce aveai de gând să faci aici?

— Nu sunt obligat să îţi răspund, ripostă el.

— Cum vrei, ridică ea din umeri. Nu e nevoie să îţi dau drumul de acolo, spuse ea şi se întoarse scrutând strada.

— Aşteaptă!

Sydney se opri pe loc.

— Voiam să las o vrajă.

— Presupun că nu era neapărat o vrajă care să explodeze în baloane colorate de „Bun venit acasă!” când deschideam uşa.

Grey îi aruncă o căutătură duşmănoasă. Sydney se rezemă de balustrada scărilor şi tastă ceva pe ecranul telefonului.

— Casa a filmat totul. Sunetul acela simpatic pe care l-ai auzit mai devreme a fost de fapt e-mailul pe care l-am trimis întregii Lumi Nevăzute, precum şi avocatului meu. Acum ştiu cu toţii ce ai făcut tu. De asemenea, ştiu cu toţii că această Casă, prin urmare magia mea, a fost cea care nu ţi-a permis să intri.

— Şi crezi că îi va păsa cuiva? Eşti un monstru, urlă Grey.

— Nu e frumos să vorbeşti aşa cu sora ta, îl mustră ironică. Mai ales când este singura persoană care te poate lăsa să intri în casă. Au anunţat că va ninge la noapte, ştiai? În fine, poate că le va păsa sau poate că îţi vor da dreptate ţie. În orice caz, vor şti ce ai făcut. Şi cât de caraghios vei părea cum stai cocoşat şi lipit de uşă, râse Sydney.

Se apropie de el.

— Dacă tot veni vorba despre ceea ce ştim unii despre alţii, ştiu ce i-ai făcut Mirandei. Mă rog, ce ai încercat să-i faci. Nu prea a funcţionat magia, nu-i aşa? Trăgeai nădejde că va muri, nu doar că va rămâne fără putere.

— Nimeni n-o să te creadă, se răsti el cu ură în priviri.

— Chiar aşa reputaţie proastă am, cum că aş fi vreo mincinoasă? Pari foarte sigur că nimeni nu va crede nimic din ceea ce voi spune. Cu toate acestea, presupunând că ai dreptate, sunt sigură că o vor crede pe Lara Merlin, care şi-a dat seama ce s-a întâmplat în seara respectivă şi i-a spus deja lui Ian. Nici ea nu este prea încântată de faptele tatălui ei, aşa încât cred că o vom convinge să spună câte ceva.

Sydney rupse vraja, iar Grey se prăbuşi în genunchi.

— Acum pleacă de lângă Casa mea!

Grey se îndepărtă de uşă poticnindu-se şi ridică o mână.

— Nici să nu te gândeşti, se răsti Sydney.

— Căţea nenorocită! scuipă el vorbele peste umăr şi plecă.

— Mulţumesc, spuse Sydney către Casă, cu palma lipită de uşă.

În clipa următoare, uşa se deschise şi o văzu pe Grace aşteptând îngrozită cu mâna tremurătoare încleştată pe un vătrai.

— Ai uitat cumva că eşti o magiciană? o iscodi Sydney.

— Îl urăsc atât de mult, încât n-am mai avut încredere în puterea mea. Dar eram sigură că îl pot pocni dacă eram nevoită.

— Bestie mică! zâmbi Sydney. Bine gândit!

Tinerele adunară pachetele pe care Sydney le abandonase pe peluză.

— Îngheţata asta se va topi înainte să ajungă la frigider, se amărî Grace. Ce dor îmi era de îngheţată cu fulgi de ciocolată şi biscuiţi.

— Ascultă, o întrerupse Sydney. Să nu crezi că vreau să pun sare pe rană, dar de ce crezi tu că Miles te-a dus în ţinutul Umbrelor?

— Ca să plătesc o datorie. Aşa mi-a spus. Nu ştiu nimic mai mult.

— Mă ajută şi asta, făcu Sydney. Mersi!

XX

Lara pregătea ouă Benedict. Sau, cel puţin, asta făceau mâinile ei în bucătărie, în vreme ce îşi simţea creierul învârtindu-se ca o maşinărie cu nenumărate rotiţe, pregătind o vrajă cu totul nouă, o variantă mult mai neplăcută a capcanelor pe care le iubea atât de mult în copilărie, dar pe care să o poată folosi într-un duel dacă era nevoită.

Când verifică apa în care trebuia să poşeze ouăle, constată nemulţumită, dar nu foarte surprinsă, că uitase să aprindă focul. Murmură o vrajă ca să fiarbă ouăle sub răsuflarea încinsă şi pocni din degete. Nimic. Încercă din nou, rostind răspicat fiecare cuvânt şi refăcu gestul la fel de corect şi precis cum trebuia să procedeze la şcoală. Tot nimic.

Fără să se gândească de două ori, începu să tragă afară toate sertarele, scormonind prin fiecare dulap. Trebuia să mai fi rămas pe undeva nişte lumânări de la o petrecere sau o aniversare.

— Rahat! se enervă Lara şi se repezi spre toaster, unde brioşele englezeşti se transformau încet în bucăţi de cărbune.

Atinse din greşeală toasterul pe când încerca să îl smulgă din priză şi se arse.

— La dracu’!

— Lara, ce se întâmplă acolo? întrebă Miles din pragul uşii, admirând dezastrul din bucătărie.

— Nimic, îl repezi ea trântind un sertar de unde scosese o lumânare conică de culoare roşie.

Rosti apoi cuvintele care trebuiau să aprindă fitilul.

După o clipă de ezitare, apăru o scânteie, iar lumânarea se aprinse. De uimire, Lara se pierdu cu firea şi fu cât pe ce să o scape din mână, însă aruncă iute o vrajă nouă care încremeni lumânarea în aer. O prinse apoi cu mâna, fără să se mai încumete să facă o altă vrajă, şi o stinse cu o suflare.

— Am crezut că mi-a dispărut toată magia, îl lămuri Lara.

— Ce s-a întâmplat? o iscodi tatăl ei.

Lara îi explică în câteva cuvinte.

— Presupun că a fost o nouă cădere asemănătoare celor din timpul confruntărilor, făcu ea în timp ce îi cerceta cu atenţie chipul, căutând orice semn care ar fi putut confirma bănuielile lui Ian.

— Cred… bâigui Miles, cred că ai dreptate. Scuză-mă, tocmai mi-am amintit că am o întâlnire, continuă el, năpustindu-se afară din bucătărie.

Lara se uită în jur, cântărind din priviri harababura, şi se întrebă de ce o minţise tatăl ei. Se gândi apoi că poate venise vremea să încerce şi cealaltă vrajă pe care o pregătise, cea care putea trece de încuietoarea biometrică ce zăvora biroul lui Miles.

Shara păşi printre ruinele coridoarelor Casei. Toate erau la locul lor, neschimbate. Shara era obişnuită deja să vadă Casa că îşi păstrează aceeaşi înfăţişare pentru ea, însă de data aceasta nu mai era la fel. Avea impresia că păşea printr-un loc mort şi printr-o Casă vie. Nu mai era nici pic de viaţă pe coridoarele acestea, răsuflarea Casei era greoaie, neregulată, iar inima îi bătea tot mai rar.

Casa Umbrelor se stingea, murea. Sydney o vătămase atât de mult, îşi aminti Shara încleştându-şi pumnii cu atâta violenţă până când unghiile îi străpunseră pielea palmelor. Sfâşiase fibră cu fibră, otrăvise fundamentul Casei ei. Tot veninul acela, boala se răspândea acum, iar Shara abia dacă putea să ţină totul laolaltă, fără speranţa că îşi va mai vindeca vreodată Casa.

Magia, cea care era de fapt raţiunea de a fi a Umbrelor, se scurgea precum apa. La început, doar un izvor firav, însă Shara simţea deja crăpăturile din stăvilar, care era pe cale să plesnească. Ecoul paşilor ei răsună pe podelele care îşi păstraseră aceeaşi înfăţişare de zile întregi.

Miles Merlin aştepta în poarta Casei.

Shara se simţi cuprinsă de mânia care aproape că o

ardea pe sub piele.

— Mă întrebam când vei binevoi să apari.

Miles gesticulă spre crăpăturile din ziduri pe unde se strecura lumina, spre uşile grele care spânzurau în balamale.

— Ce anume s-a petrecut aici? Credeam că ai un sistem de protecţie care să prevină astfel de lucruri.

— Sistemele acelea necesită ajutorul Lumii Nevăzute, răspunse ea pe un ton glacial.

— Lumea Nevăzută a sprijinit întotdeauna Umbrele, Casa noastră s-a ocupat de asta încă de la întemeierea Casei Umbrelor. De aceea te afli tu aici şi de aceea eu am responsabilităţile mele. Ne asigurăm că sunt furnizate sacrificiile conform legilor în vigoare. Le extragem magia, o cetluim în statuie şi ne asigurăm că ajunge în Lumea Nevăzută în condiţii de siguranţă.

— Casa ta, nu a mea, se răsti Shara.

— Casa Merlin este mândră de serviciile tale, răspunse el.

— Încetează cu mizeriile, Miles, şi spune-mi ce doreşti.

— Magia eşuează… începu el.

— Iar asta nu este vina Umbrelor. Miles, spune-mi şi mie, cât timp a trecut de când ai reuşit să duci o vrajă la bun sfârşit?

Miles se albi la faţă.

— Credeai că nu am aflat? îl iscodi Shara. Credeai că poţi sta în faţa mea aici, dintre toate locurile din lume, fără ca eu să ştiu că nu ai cu nimic mai multă magie decât un Banal oarecare?

— Nu prea ai dreptul să îmi critici mie lipsa de putere câtă vreme tu ai permis să se întâmple aşa ceva. Cum aş putea să îţi sprijin dorinţa de mai multă putere în Lumea Nevăzută când tu abia dacă reuşeşti să îţi întreţii propria Casă? răspunse el batjocoritor.

— Credeam că am depăşit etapa în care mai discutăm dacă mă sprijini sau nu. La urma urmelor, dacă nu ai magie, nu poţi avea o Casă. Se pare că amândoi ne dorim acelaşi lucru, fratele meu mai mare.

Shara se apropie de el ţinând mănunchiuri strălucitoare de magie în mâini, atât cât să îi arate care dintre ei doi deţinea puterea, aceea care conta cu adevărat.

— Nu prea văd cum, şuieră ea.

Chiar şi acum, Miles nu reuşea să îşi ascundă dezgustul. Shara ştia foarte bine ce credea el despre Umbre, ce credea despre ea. Un rău necesar, în cel mai bun caz. Însă era mult deasupra lui, pentru că el nu avea nimic care să nu fi venit de la ea.

— Vrei să ai Casa ta, iar eu vreau o Casă a mea. Adu-mi destulă magie să reconstruiesc Umbrele, reîncepe vrăjile, iar Lumea Nevăzută va avea apoi destulă magie cât să nu o mai pună vreodată pe a ta la îndoială.

— S-a făcut, acceptă Miles şi se întoarse să plece.

— Nu sta pe gânduri. Aud că fiica ta mai are de purtat câteva lupte grele. Mi-ar părea atât de rău să apară o nouă cădere a magiei tocmai când are mai multă nevoie de ea.

XXI

Maşina înainta neauzită şi se opri apoi în faţa Casei Prospero.

— Aici ai crescut? întrebă Harper.

Madison plăti cursa, adăugând un mic bacşiş pentru şofer.

— Poftim? Nu, doar familiile apropiate locuiesc aici. Eu sunt un fel de verişoară de gradul al treilea. Am crescut într-o casă normală.

Sydney fusese cea care le chemase. Trebuiau să întâlnească pe cineva, care nu putea să vină la birourile firmei Wellington & Ketchum. „Cel puţin nu deocamdată. A trecut prin multe. Vă va povesti ea”, adăugase Sydney la telefon.

Madison şi Harper urcaseră scara deja când uşa de la intrare se deschise în faţa lor. Sydney le primi îmbrăcată într-o pereche de colanţi negri, un tricou lălâu şi cu picioarele goale.

— Foarte *assasin-casual.* Îmi place, o ironiză Madison.

— Ha ha. Ea vă aşteaptă în spate. Vă pot oferi ceva?

— Cafea, acceptă Harper.

Se auzi un sunet de clopot. Sydney aruncă o privire spre oglinda de modă veche al cărei cadru avea forma unor trandafiri cu ţepi din alamă.

— Casa ne va aduce cafeaua când este gata.

— Casa? se miră Harper în timp ce o urmau pe Sydney de-a lungul unui coridor brăzdat de iederă. Aşa le spuneţi voi valeţilor?

— Nu, mă refer la Casa adevărată, o lămuri Sydney. Este legată de magia mea.

Harper făcu ochii mari.

— După cum spuneam, eu am crescut într-o casă normală, făcu Madison.

— Îi place să fie de ajutor. Casei, adăugă Sydney. Şi eu încerc să mă obişnuiesc cu toate acestea.

Le-a condus apoi spre o cameră scăldată în lumina care

pătrundea din plin prin ferestre. O tânără se afla acolo, întoarsă cu spatele către uşă, privind afară. Avea părul subţire, umerii strânşi, iar mâna stângă i se agita fără astâmpăr.

— Am uitat cât de mult îmi plăcea să privesc păsări, spuse Grace.

Privirea lui Harper căzu peste mâinile tinerei, acoperite cu o reţea de cicatrici argintii.

— Madison, Harper, ea este Grace Valentine. Ea este…

Sydney se opri căutând încuviinţarea lui Grace.

— Sunt femeia pe care Grey Prospero a încercat să o omoare în urmă cu trei ani, lămuri ea.

— Ştim, răspunse Madison. Vreau să spun, nu ştiam că tu eşti cea pe care urma să o întâlnim aici, dar Harper a descoperit dosarul. Cel legat de dezmoştenire. Aşa încât prezenţa ta nu este total neaşteptată. Dar… unde ai fost până acum?

Cafeaua îşi făcu apariţia pe una dintre măsuţele alăturate, iar Sydney începu să toarne în ceşti în timp ce Grace le spunea întreaga poveste celor două femei.

Harper o asculta nemişcată, fără să se atingă de ceaşca de cafea pe care o avea alături.

— Presupun că legământul de confidenţialitate asupra dezmoştenirii a fost rupt. Sau cel puţin slăbit în aşa fel încât nu mai contează, cugetă Madison. În orice caz… Harper, ce se întâmplă cu tine?

Harper se foi neliniştită în scaun.

— Păi, am făcut ceva pentru care cred că mă vei concedia, Madison. Am făcut fotografiile acestea, în urmă cu două seri.

Harper scoase telefonul din poşetă, căută în galerie şi i-l întinse lui Madison.

— Asta este ceea ce cred eu că este? Unde presupun că este? întrebă Madison holbându-se la prima fotografie.

— Uită-te şi la celelalte.

Madison începu să răsfoiască prin galeria telefonului şi nimeri peste fotografia lui Grey, gol în pat.

— Doamne! făcu uluită şi îi întinse telefonul lui Sydney.

— Nu eşti concediată, dar ce-a fost în capul tău? o mustră apoi Madison.

— M-am gândit la femeile care mureau fără ca nimănui să îi pese, pentru că oricum nu aveau suficientă putere. Dacă ar fi omorât-o pe Sydney – iartă-mă, Sydney –, dar dacă ar fi făcut-o, atunci ar fi contat. Chiar şi dacă ar ucide-o într-un duel, ar fi foarte important. Dar asta? Am citit în descrierea cazului tot ce ţi-a făcut, Grace. Am găsit-o pe Rose. Nimănui nu-i pasă, iar după ce s-a dovedit ce i-a făcut lui Grace, se presupune că dezmoştenirea a fost o pedeapsă suficientă pentru a închide cazul. Dă-o-ncolo de treabă, practic, Grace a ajuns în iad timp de trei ani şi ar fi putrezit şi acum acolo dacă n-ar fi apărut Sydney. Între timp, el este în continuare liber să agaţe fete prin baruri. Îmi pare rău, făcu ea către Grace.

— Ai dreptate, încuviinţă Grace.

— Consecinţele economice sunt suficiente în majoritatea cazurilor. În afară de asta, Wellington & Ketchum nu are o secţie penală în cadrul departamentului de proiecte speciale, spuse Sydney aproape şoptit.

— Ah, partea asta ai reţinut-o totuşi, făcu Madison lăsându-şi exasperată capul în mâini.

Sydney răsfoi până la capătul seriei de fotografii şi îl întinse mai departe.

— Grace?

— Nu. Îmi imaginez prea bine ce e acolo, refuză Grace încordându-şi degetele.

— Tu ai făcut fotografiile? o întrebă Sydney pe Harper. Nu ştiam că eşti magiciană.

— Nu sunt. M-a ajutat o prietenă, Alanna Valentine, care mi-a făcut o vrajă autodeclanşatoare. Grey a devenit foarte… tandru şi apoi foarte inconştient.

— Alanna e verişoara mea, râse Grace. Vraja aceasta a inventat-o în timpul şcolii şi o folosea asupra băieţilor care minţeau fetele sau erau prea insistenţi cu ele. Obişnuia să îi lase în pielea goală pe terenul de lacrosse.

— Îmi imaginez toată scena, zâmbi Harper.

— Ţi-ai asumat un risc mult prea mare, făcu Madison.

Dacă vraja nu funcţiona cum trebuie…

— Mi-a ucis cea mai bună prietenă, o întrerupse Harper.

— Un motiv al naibii de bun ca să îţi asumi riscuri, spuse Sydney. Îmi pare rău pentru pierderea ta. Trimite-mi fotografiile, te rog.

— Sydney? făcu Madison nedumerită.

— Sunt un proiect special şi nu mă deranjează să fiu eu secţia penală care acţionează. Şi după cum bine spuneai altă dată, suntem în toiul unei Turnante. Se întâmplă lucruri, Roata Norocului se învârteşte. Încerc doar să ajut un pic Norocul.

Miles Merlin se găsea la masa lui obişnuită de la Clubul Magilor şi o privea pe Sydney cum traversează încăperea îndreptându-se spre el, în timp ce portarul se ţinea după ea ca o pungă purtată de vânt.

— Domnişoară! Domnişoară! Nu se poate să… vă rog să mă iertaţi, domnule. Nu a vrut să înţeleagă.

— Te deranjează dacă mă aşez? întrebă Sydney şi se strecură pe scaunul din faţa lui. Am auzit că ai discutat cu o mulţime de oameni despre mine, ai inventat poveşti despre cum am furat eu magia, le-ai spus că nu ar trebui să mi se permită să îmi conduc Casa din cauza locului în care am crescut. Ca şi cum ai crede că sunt mai prejos decât tine, ceea ce este destul de bizar, având în vedere cât de apropiată este Casa ta de cea a Umbrelor, cât de mult ajutor primeşti din partea lor.

Sydney rostise fiecare cuvânt suficient de răspicat astfel încât urechile indiscrete din tot clubul erau aţintite spre ei.

Merlin flutură din mână spre portar.

— E în regulă. Domnişoara poate să rămână.

— O decizie înţeleaptă, spuse Sydney şi îşi aşeză telefonul pe masă.

— În mod evident, aveai ceva atât de important să îmi comunici încât nu ţi-ai mai bătut capul să fii politicoasă, zâmbi el mieros, cu privirea părintelui binevoitor care îşi mustră copilul neastâmpărat. Nu am văzut de ce să te las să mai aştepţi.

Sydney deschise telefonul şi căută fotografiile făcute de Harper, după care îl întoarse spre Merlin.

— Fără îndoială este ceva macabru, se strâmbă el dezgustat.

— Nu-i aşa? răspunse Sydney, lăsând imaginea de pe telefon la vedere. Şi nepoliticos, de asemenea, să omori oameni pentru magia lor.

— De acolo provin chestiile acelea? De la bietele femei? întrebă Miles, extrem de îngrozit.

— Fotografiile au fost făcute în apartamentul bunului tău prieten, Grey Prospero, îl informă Sydney, scrutându-l cu privirea tăioasă.

— Grey nu ar face niciodată… clătină din cap Miles.

— Termină cu prostiile! A încercat şi înainte. Acesta a fost motivul dezmoştenirii sale, se răsti Sydney şi făcu o pauză. Bineînţeles că tu ştii asta, în calitate de conducător al Lumii Nevăzute probabil că a trebuit să promulgi dezmoştenirea.

— Ai venit aici să discutăm detalii de procedură legală? o iscodi Miles.

— Nici pomeneală. Am vrut doar să te înştiinţez că sunt la curent cu toate acele detalii. Cu absolut toate detaliile acelui caz.

Sydney aşteptă o clipă ca el să îi dea de înţeles măcar că regretă ceea ce îi făcuse lui Grace sau măcar că îi pare rău că fusese descoperit, însă pe figura lui Miles nu se putea citi decât iritare.

— Mai există şi alte aspecte despre care ai cunoştinţe sau mă pot întoarce la treburile mele?

— Ştiu, de asemenea, despre existenţa unei interferenţe externe în timpul duelului Beauchamps-Prospero. Nu-i aşa că îţi aminteşti, Miles, când a fost deposedată de putere Miranda? Nu mă refer la o interferenţă magică, ci de-a dreptul una fizică. Grey ştia că ai de gând să o împingi sau te-ai hotărât să schimbi cursul evenimentelor după bunul tău plac?

— Vorbeşte mai încet, spuse Miles.

— Mda, mă gândeam eu că asta te va supăra mai tare.

Oamenii din lumea voastră ar accepta aproape orice, dar o interferenţă externă într-o confruntare în desfăşurare e de neconceput. Dacă se va afla că l-ai ajutat pe Grey, ai putea să rămâi fără Casă.

— Nu sunt responsabil pentru acţiunile lui.

— Te cred, răspunse Sydney, rezemându-se de spătarul scaunului. Cel puţin, cred ceea ce spui când te gândeşti că îmi spui adevărul, pentru că, dincolo de toate păcatele tale, eşti prea inteligent să îţi scape ceva care îţi poate provoca necazuri mai târziu. Prin urmare, să zicem că nu ne mai batem capul cu Miranda. Dar aş vrea să ştiu ce ai de gând să faci în legătură cu asta, întrebă Sydney şi lovi cu degetul în ecranul telefonului.

— Ce să fac în legătură cu asta? Grey şi-a primit deja pedeapsa, şi aşa destul de aspră, pentru acţiunile sale, iar acestea nu sunt decât nişte acuzaţii mult prea subţiri ca să fie fondate.

Miles se lăsă pe spate în scaunul său şi îşi uni mâinile, lipindu-şi doar degetele în acea poziţie a omului sigur pe sine.

— Şi dacă presupunem că ar fi făcut ceva care ar impune măsuri urgente, suntem în miezul Turnantei. Roata Norocului va face ceea ce este nevoie. Nu vreau să îi stau în cale.

— Deci, nimic, conchise Sydney. Exact cum mă aşteptam. Voiam doar să fiu sigură înainte de a face eu ceea ce trebuie.

— Mai exact, despre ce vorbeşti? întrebă Miles.

— Voi da un imbold Roţii Norocului. Ai putea să te gândeşti mai bine şi să te fereşti din drum. De fapt, n-ai decât, n-aş vrea să mă amestec.

De data aceasta s-au întâlnit lângă statuia lui Alice în Ţara Minunilor. Pe vremuri, era locul preferat al Larei din întregul parc.

— Îţi aduci aminte când ai făcut toate omizile să se târască până aici ca să ia ceaiul cu tine? o tachină Ian.

— Îmi aduc aminte că am fost pedepsită timp de o

săptămână după aceea, iar pentru alte două mi s-a interzis orice magie pentru că am atras atenţia nedorită a lumii Banalilor, răspunse ea. Tata a fost turbat. Şi nu s-a schimbat prea mult în privinţa asta.

— Ce s-a mai întâmplat acum? o întrebă Ian.

— Nu sunt singură. În general nu mai vorbeşte cu mine decât ca să îmi comunice care confruntare urmează. Sunt aproape sigură că o are în vedere pe Sydney, deşi cred că încearcă să îşi dea seama dacă îi convine mai mult să o abordeze direct, în speranţa că o voi putea învinge, sau să provoace Casa Prospero încercând să elimine Casa din competiţie.

— Ar fi mult mai inteligent să lanseze o provocare Casei ei, pentru că sunt slabe şanse să te învingă, dar am şanse mult mai mari să te învingă pe tine decât pe ea. Dar este în continuare prieten la cataramă cu Grey şi sunt sigur că l-a făcut să creadă că, în cazul în care Sydney moare, el îl va ajuta să fie moştenitorul.

— Poate face asta? se miră Ian, lăsând deoparte varianta în care tatăl lor i-ar putea forţa să se omoare unul pe celălalt.

— Nu cred că despre asta este vorba. Am impresia că îl consideră pe Grey la îndemână, dar şi consumabil, dar şi pentru a abate atenţia oamenilor care îşi pun problema dacă tata mai are sau nu vreo putere magică. Grey umblă peste tot şi spune oricui îl ascultă că eşecurile magiei au apărut din cauză că Sydney a ieşit din Casa Umbrelor. E un fals flagrant, pentru că nimic de felul acesta nu s-a întâmplat atunci când a ieşit Verenice, dar dacă Grey o spune destul de tare, nici nu mai contează dacă este adevărat. Lumea va crede povestea pentru că le este la îndemână. Bănuiesc că tata speră că Grey este destul de tâmpit ca să îl provoace pe Laurent în încercarea de a o ucide el pe Sydney şi… că va avea noroc.

— Va avea nevoie de foarte mult noroc ca să o înfrângă, dar Grey cred că este atât de tâmpit încât să creadă că o poate face, răspunse Ian.

— Ar mai fi ceva.

Lara inspiră adânc şi se uită în ochii lui Ian.

— Poţi să mă înveţi să folosesc magia aşa cum o faci tu?

— Sigur că da. Bineînţeles, dar de ce acum?

Ian încercase să o înveţe de mai multe ori, însă Lara nu fusese niciodată interesată cu adevărat, credea că ceea ce face ea funcţionează cum trebuie şi că Umbrele sunt un rău necesar. Ian era de aceeaşi părere, dar nu a mai insistat.

— Pentru că ieri mi-am pierdut puterea.

— Vai, Lara, nu se poate!

Lara ridică resemnată din umeri.

— A fost doar ceva temporar, mi-am recăpătat-o imediat, însă… cred că s-a întâmplat ceva foarte rău. Poate cu tata, poate cu vraja mea, nu ştiu exact. Nu îmi spune absolut nimic şi încă nu am reuşit să trec de încuietoarea aceea a lui. Nu vreau să-mi fac griji că voi rămâne fără magie în mijlocul unui duel. Sau că îmi va dispărea definitiv. Tu şi Sydney sunteţi singurii oameni a căror putere nu a dat greş niciodată.

— Sigur că te voi ajuta. Absolut, o asigură Ian.

— Mi-am amintit ceva, spuse Lara. Mi-am adus aminte că mi-ai cumpărat cartea *Alice în Ţara Minunilor* când eram pedepsită ca să îmi pot imagina că sunt aici şi dau o petrecere cu ceai. Eşti un frate bun, Ian.

— Ce altceva aş putea fi?

Îi cuprinse umerii cu braţul şi rămaseră acolo împreună.

XXII

Sydney o invitase pe Miranda la o întâlnire în Casa Prospero, însă aceasta refuzase.

— Probabil găseşti că mă port prosteşte, dar deocamdată nu sunt pregătită să mă întorc în Casa aceea. Nici măcar ca un vizitator. Probabil, în mod special, nu ca un vizitator.

Hotărârea Mirandei venea ca o binecuvântare, se gândi Sydney, mai ales după ce Casa îşi schimbase înfăţişarea din temelii de când devenise a ei. Diferenţele erau ca de la cer la pământ şi puteau crea confuzie, ceea ce nu ar fi fost de ajutor.

— Bineînţeles. Putem merge oriunde doreşti.

— Restaurantul hotelului în care stau este foarte bun şi ne vom putea alege un loc mai discret.

Restaurantul îi amintea lui Sydney de vechea înfăţişare a Casei Prospero, atunci când o văzuse pentru prima dată. Decoraţiunile care împodobeau încăperile transmiteau acelaşi semnal: că acesta este un loc plin de rafinament şi încărcat de tradiţii, în care oamenii sunt consideraţi extraordinari şi vor fi trataţi ca atare.

Totul respira discreţie şi confort, observă Sydney în timp ce chelnerul o conducea spre masa Mirandei. Chiar şi aerul părea costisitor.

Sydney nu o mai văzuse pe Miranda din noaptea în care aceasta îşi pierduse puterea magică. Se aştepta ca Miranda să arate schimbată, ca şi cum absenţa acelui ceva care reprezentase o bună parte din ea ar fi trebuit să lase urme adânci. Schimbarea, dacă apăruse cumva, era foarte bine camuflată. Înfăţişarea Mirandei era desăvârşită şi de nepătruns, asemenea unei statui de marmură. Se ridicase pe jumătate de pe scaun, ca şi cum s-ar fi pregătit să îmbrăţişeze pe cineva, dar se răzgândi şi se aşeză înapoi când văzu că Sydney nu schiţează niciun gest.

— Ar trebui să ştii că Grace Valentine locuieşte la mine, o informă Sydney uitându-se cum obrajii Mirandei se

golesc de culoare şi rămân albi ca varul.

— Grace… Valentine, şopti Miranda.

— Ceea ce înseamnă că ştiu motivul dezmoştenirii lui Grey. Ceea ce nu ştiu, însă, este dacă tu i-ai dat-o pe Grace lui Miles ca să o ducă în ţinutul Umbrelor şi ca tu să poţi uita tot ceea ce s-a întâmplat şi să refuzi să înţelegi ce fel de om este fiul tău, sau dacă găselniţa asta a fost ideea lui.

— Ce a făcut?

Miranda era zguduită de uluire.

— A dus-o în ţinutul Umbrelor. I-a oferit-o Sharei drept sacrificiu. Ca să plătească o datorie, aparent.

— Miles le-a spus tuturor că fata a murit. Sydney, l-am crezut. Am fost la înmormântarea ei.

— Probabil că asta spera să se întâmple, în cele din urmă. Vreau să spun că, dacă ea murea acolo, nimeni nu ar fi aflat ceea ce a făcut el, iar ultima persoană care fusese în contact cu ea a fost Grey.

— Aş fi încercat să o ajut dacă aş fi ştiut.

— Oare? Aşa cum ai încercat să mă ajuţi pe mine, când ai aflat că sunt acolo?

Miranda îşi întoarse privirea.

— Mai există şi un alt motiv pentru care m-ai chemat aici? şuieră ea.

— Ar trebui să ştii că sunt şanse foarte mari ca, în ultimii trei ani, Grey să fi devenit din ce în ce mai bun în ceea ce făcea. Sau mai rău, nu îmi dau seama exact care ar fi termenul cel mai potrivit.

Sydney sorbi din paharul cu vin.

— Au fost omorâte tot mai multe femei, ale căror falange au fost smulse. Câteva dintre oasele acelea au fost descoperite în apartamentul lui.

Miranda închise ochii şi strânse din buze până când conturul lor deveni alb.

— Aş fi vrut să pot spune că sunt surprinsă. Dar nu se sătura niciodată, oricât de mult ar fi avut. Voia ca totul să fie simplu, în sensul în care nu mai trebuia să muncească pentru nimic. Voia să primească totul de-a gata şi să fie genial. Nu a înţeles niciodată de ce nu reuşea să fie astfel

şi nici că munca asiduă l-ar fi adus mai aproape de idealul său. Nu a reuşit să priceapă de ce nu ar fi trebuit să ia ceea ce nu i se cuvine de la alţii, mai ales când îi considera inferiori lui. Ştiu ce fel de om este fiul meu, deşi mi-aş fi dorit cu ardoare să nu fi fost aşa.

— Şi Miles Merlin ştie, făcu Sydney. Cu toate acestea, consideră că cea mai bună soluţie este să îl pună pe Grey să concureze, lăsând în seama Roţii Norocului să lămurească lucrurile. Eu am o soluţie mult mai simplă. Îl voi provoca la duel.

Chipul Mirandei se albi de tot, însă atitudinea ei atent studiată rămase neschimbată.

— Înţeleg. Îţi mulţumesc că m-ai anunţat personal.

— Mă bucur că realizezi cât este de necesar, răspunse Sydney împingându-şi scaunul.

— Chiar trebuie să pleci? întrebă Miranda aproape rugătoare. Mă gândeam că vom putea lua prânzul şi măcar pe durata mesei să avem o relaţie normală de mamă şi fiică.

— Normală?! întrebă Sydney. De parcă discuţia de mai devreme a fost foarte normală.

— Ştii la ce mă refer, răspunse Miranda.

— De fapt, nu ştiu. Nu mai ştiu ce este normal. Nu ştiu cum este să ai o mamă. Adică, Shara supraveghează totul în Casa Umbrelor, dar ideea este că Umbrele nu îi cresc pe copii. Umbrelor nu le pasă câtuşi de puţin dacă acei copii sacrificaţi reuşesc să supravieţuiască şi, cu atât mai puţin, dacă ei simt căldura părintească atâta vreme cât se află acolo.

— Nu înţeleg de ce simţi nevoia să îmi spui lucrurile acestea, se întristă Miranda. Mă simt oricum destul de vinovată.

— Chiar aşa? făcu Sydney neîncrezătoare. Spune-mi sincer, dacă nu ai fi rămas fără putere, te-ai fi gândit vreo clipă să foloseşti magia care nu vine din ţinutul Umbrelor? Sau te-ai fi amăgit în continuare că aşa stau lucrurile, aşa trebuie să se întâmple?

— Am fost de acord să îl sprijin pe Ian, dacă ar fi ieşit

învingătoare Casa Prospero.

— Apreciez, fără îndoială, intenţia ta. Dar magia ta, magia Casei, toată acea putere vine şi acum de la Umbre. Chiar şi după ce ai aflat că sunt în viaţă, ai continuat să o foloseşti ca să îţi primeşti ceaiul oricând ai fi dorit, pentru că era mult mai simplu. Pentru că deja consecinţele fiecărui gest pe care îl făceai fuseseră plătite silnic de oameni ca mine şi ca Grace.

Sydney îşi suflecă mânecile scoţând la iveală cicatricile.

Calmul Mirandei cedă în momentul acela şi scăpă un hohot de uluire atât de zgomotos, încât mai multe capete se întoarseră spre ele.

— Exact! Atunci nu cred că vom petrece timpul împreună cum fac în mod normal o mamă şi fiica ei. Nimic din ceea ce ne uneşte nu este normal.

Sydney se ridică de la masă şi plecă. Trebuia să le spună şi altor oameni ceea ce hotărâse să facă.

Laurent îşi aşezase cuţitul şi furculiţa pe farfurie.

— Apropo, vreau să îţi arăt ceva.

— Sunt ochi şi urechi. Să ştii că pâinea prăjită a fost minunată, răspunse Sydney.

Laurent îşi îndesă mâinile în buzunare şi în clipa următoare trei portocale se ridicară din bolul de lemn aflat în mijlocul mesei. Se rotiră lent prin aer, apoi din ce în ce mai repede, după care alte două portocale se ridicară de la locul lor ca să li se alăture în aer, dansând în aer ca într-un spectacol de jonglerie. După un minut, dansul se opri, iar portocalele căzură ordonat înapoi în bol, una câte una.

— Mă bucur atât de mult pentru tine, aplaudă Sydney.

— Mulţumesc. Am încercat cu şapte, dar a fost un dezastru. Carevasăzică, am pregătit cocktail mimosa, spuse Laurent arătându-i o carafă plină.

— Carevasăzică! făcu Sydney amuzată.

— Mă descurc tot mai bine. Mă simt aproape natural să procedez astfel, chiar şi când fac vrăji utile, nu doar atunci când mă dau în spectacol cu portocalele. Iar durerile de cap nu mai sunt atât de groaznice.

— Mă bucur, îl încurajă Sydney şi îşi termină cocktailul. Ca să schimbăm total subiectul, vreau să îţi spun ceva care nu te va încânta deloc, continuă ea.

— Pare destul de serios, făcu Laurent. E din nou ceva oribil legat de modul în care funcţionează magia?

— Într-un fel sau altul, da.

— Trebuia să îmi imaginez deja, clătină din cap resemnat.

— Ai aflat despre femeile care au fost ucise? îl întrebă Sydney.

— Cele cărora le-au fost smulse oasele degetelor, ceea ce mi se pare înfiorător ca naiba.

— Este, îl aprobă ea. În acelaşi timp, este una dintre părţile corpului care depozitează cea mai mare cantitate de magie. Ne folosim mâinile aproape de fiecare dată când facem o vrajă.

Privirea lui poposi asupra mâinilor lui Sydney.

— Încă le mai am pe ale mele, îl asigură ea.

— Vrei să spui că cineva le ucide pentru magia lor?

— Da. Şi sunt sigură că ştiu cine este responsabil.

Sydney accesă aplicaţia din telefon şi îi arătă fotografiile făcute de Harper.

— Astea… sunt oasele cuiva, se îngrozi Laurent în timp ce răsfoia fotografiile. Când a ajuns la cea din urmă care înfăţişa o imagine panoramică a camerei în care Grey zăcea pe pat, se înnegri la faţă.

— Acestea sunt oasele cuiva într-un borcan din apartamentul lui Grey.

— Aşa este.

— Şi crezi că… se îngrozi Laurent şi înghiţi cu noduri. Crezi că el le-a pus acolo? Crezi că le-a smuls din mâinile bietelor femei? După ce le-a ucis?

— Asta cred. Pentru că nu este prima oară când face aşa ceva, adăugă ea. Grace, Rose şi toate celelalte.

— Am nevoie de un minut să mă adun.

Laurent deschise uşa balconului şi ieşi afară. Sydney îl privi, fără să îl urmeze. După câteva minute, Laurent se întoarse în cameră.

— Nu pot să cred. Adică, nu vreau să cred. Nu mi-a trecut niciodată prin minte. De-a lungul timpului a tot vorbit despre magie, despre cum o poţi obţine, despre tot ceea ce merită el şi, Sydney, să ştii că te urăşte. Mocneşte o ură teribilă în el. Aşadar, pot să cred ce îmi spui.

— Mi-ai spus că nu doreşti să îl implici în toată povestea asta, dar aş vrea să îl provoc la duel. Fie în calitate de luptător al tău, fie prin intermediul Casei Prospero, îl anunţă ea.

Laurent dădu din cap.

— Înţeleg. Şi nu mă voi împotrivi. Dar ai putea să îl provoci în numele Casei Prospero? Poate că sunt un laş, asta este. Nu spun că nu este un om rău, nici că tu nu ai dreptate. Însă mă gândesc la acel Grey care a fost prietenul meu în lumea aceasta.

— Înţeleg, încuviinţă Sydney. Şi îmi pare rău.

— Şi mie, spuse Laurent afundându-şi capul în mâini. Al naibii de rău.

Nimic din toate acestea nu mai conta, în cele din urmă. Nici condiţiile negociate în detaliu, nici discuţiile faţă în faţă. Grey se hotărî să forţeze lucrurile şi îl provocă pe Laurent.

— Îţi baţi joc de mine? întrebă Laurent.

— Nu ţi se va întâmpla nimic, ridică din umeri Grey. Nici măcar una dintre Case nu se va opune să ni te alături şi, las-o naibii, sunt dispus să uit tot ceea ce s-a întâmplat şi să îţi ofer posibilitatea de a cumpăra dreptul de a fi membru al Casei mele, când se va termina totul. Sydney ne-a creat doar probleme, din clipa în care a apărut. Doar aşa poate fi oprită.

— Sydney a creat probleme? făcu Laurent iritat. Sydney?

— Chiar ea. Laurent, sunt conştient că vrei să îi fii loial de vreme ce tu ai angajat-o, dar, dacă ea dispare din peisaj, voi avea grijă să îndrept lucrurile. Îmi voi recâştiga Casa şi toate problemele magiei vor dispărea. Miles spune că ea este cea care…

— Opreşte-te! Opreşte-te acum! îl întrerupse Laurent.

Miles Merlin spune multe şi aproape toate sunt tâmpenii.

— De ce? Dacă acum vorbeşte cu mine, în loc să îţi acorde ţie atenţie, înseamnă că nu merită să fie ascultat?

— Nu, sunt de părere că nu trebuie să îl asculţi pentru că îţi spune doar ceea ce vrei să auzi ca să te determine să faci toate mizeriile în locul lui. După ce ţi-ai terminat treaba, se va lepăda de tine. Spune-mi, s-a întâmplat cumva ca măcar una dintre promisiunile lui, una singură, să devină realitate? îl iscodi Laurent.

— Nu înseamnă că mă obligă să fac ceva, doar pentru că vedem lucrurile la fel. Şi tot ceea ce mi-a promis se va întâmpla imediat ce ea va fi dispărut. Totul poate reveni la normal, aşa cum ar trebui să fie. La rândul meu, eu încerc să te ajut pe tine.

Grey îşi susţinu argumentaţia pe un ton calm şi încrezător, de parcă ar fi fost singura explicaţie rezonabilă.

— Nu prea înţeleg cum mă ajută pe mine să o ucizi pe Sydney.

— Când a plecat din Casa Umbrelor, Sydney a furat magia care ne aparţinea nouă, tuturor. Dacă va pieri în timpul unui duel, echilibrul natural al magiei va fi restabilit.

— Nu te mai recunosc, vorbeşti de parcă ai fi papagalul lui Miles Merlin. Nu pot discuta cu tine când eşti în halul acesta, se enervă Laurent şi se îndreptă spre fereastră cu mâinile încleştate de neputinţă. De fapt, nu mai pot vorbi cu tine deloc.

— Laurent, fii serios! Dacă alegi să fii de partea ei, dai cu piciorul şansei de a mai face parte din Lumea Nevăzută, când toate acestea se vor termina.

— Nu este vorba despre asta. Nu aveam de gând să îţi spun nimic pentru că nu ştiu cum te poţi uita în ochii unui om pe care l-ai crezut a fi cel mai bun prieten al tău, fratele tău, şi să îi spui că ştii că este un criminal. Pentru că atunci se termină totul. Iar eu am fost un laş. Nu voiam să o spun pentru că erai prietenul meu, cel mai bun prieten pe care îl aveam, şi mă întreb cum de nu mi-am dat seama ce se întâmplă.

— Nu a fost… începu Grey.

— Nu vreau să aud nimic din orice ai de gând să îmi spui. Ştiu ce ai făcut, Grey. Ştiu. Credeam că voi fi în stare să mă uit la tine şi să îl văd pe prietenul meu, cu toate că ştiu asta, dar nu pot. Vreau să pleci. Acum. Şi să nu te mai întorci niciodată. Nu mai eşti bine-venit.

Grey clătină din cap.

— E bine că nu vei reuşi să rezişti până la capătul Turnantei. Nu ai înţeles niciodată cum funcţionează lumea aceasta.

Se îndreptă spre uşă, apoi se opri.

— Eu te-am considerat prietenul meu, aşa că îţi mai ofer o şansă. Cere-ţi iertare la duel şi îţi voi pune o vorbă bună pe lângă Merlin.

— Nicio şansă, încheie el. Adio, Grey!

Când se întoarse acasă, Ian o găsi pe Sydney cocoţată pe balustrada balconului său.

— De câtă vreme stai aici?

Sydney coborî de pe balustrada de beton şi se întinse ca să alunge încordarea din muşchi.

— De când eşti plecat? Îmi place aici. E linişte şi pot gândi.

— Ştii că puteai să fii şi tu de modă veche, să ne întâlnim la restaurant şi să venim împreună. Eventual să mă fi aşteptat pe hol, spuse Ian în timp ce despacheta mâncarea.

— Dar nu te deranjează să îţi împrumut din când în când balconul şi, dacă eram de modă veche, ai fost dezamăgit şi, dacă ne întâlneam la restaurant, cina nu mai era o surpriză, explică Sydney.

— Toate argumentele sunt pertinente, zâmbi el. Am adus mâncare indiană şi ajunge pentru amândoi dacă binevoieşti să intri.

— Minunat. Îmi place *aloo gobi,* se bucură ea şi îl urmă în cameră.

— Miranda va veni mâine? întrebă Ian.

Duelul, din nou.

— Nu am întrebat-o. Nici măcar nu ştiu dacă are voie să

participe. Practic, ea este Banală acum.

Ian întinse o farfurie plină de lipii cu usturoi.

— Nu aş vrea să fiu în locul celui care nu îi va permite să intre. Cred că ar fi în stare să îşi recapete magia prin simpla voinţă, doar ca să îi poată nimici.

— Aproape că aş dori să văd asta, răspunse Sydney.

— Vei fi în regulă? întrebă el.

Sydney ridică din umeri, nedumerită.

— Mă refer la duel. Este fratele tău.

— Nu pot spune că suntem apropiaţi cum sunteţi tu şi Lara, răspunse ea. Vreau să spun că singura persoană pe care o iubesc ca pe familia mea este Madison. Iar ea o îndrăgeşte pe Harper, care şi-a pierdut prietena pentru că fratele meu a ucis-o. Despre Grey ştiu doar că este un criminal care mă urăşte.

— Deci vei fi bine, conchise Ian.

— Pe cât de bine poate fi oricare dintre noi care supravieţuieşte competiţiei.

— Rămâi peste noapte? întrebă el şi o mângâie cu delicateţe pe braţ.

— Nu, vreau să îmi păstrez mintea limpede. Dar voi rămâne mâine. Şi voi intra pe uşa din faţă.

— Va fi un miracol pe care îl aştept cu nerăbdare.

— Minunat! rânji ea mulţumită. Acum, dă-mi pateurile!

Madison lucrase şi în această seară până târziu, i se întâmpla deja tot mai des de când începuse blestemăţia aceasta de Turnantă. Era destul de neplăcut să iasă din clădire la ora 22:30, mai ales când trebuia să revină a doua zi dimineaţa, la ora 8:30. De fapt, la 7:30 sau chiar la 7:00, pentru că uitase de dosarul Goldblatt. Bineînţeles că nu se găsea niciun taxi, întrucât toată lumea plecase acasă la o oră rezonabilă. Sushi, se gândi atunci. Merita sushi şi avea de gând să meargă pe jos până la restaurantul Bluefin şi să comande o porţie generoasă la pachet.

Începu să scotocească în geantă în căutarea telefonului, când vraja o izbi brusc. Şocul o împinse în faţă, dezechilibrând-o, laptopul şi dosarele se împrăştiară pe jos

iar tocul unui pantof pocni şi se rupse.

Inima îi bătea cu atâta putere, încât o simţea vibrând în urechi. Paralizată de panică şi durere, îşi dădu seama că avea mâna încleştată pe telefon şi începu să caute butonul de urgenţă.

Două mâini o apucară de gât şi o smuciră cu violenţă.

— Te voi ucide, se auzi vocea lui Grey.

Murmură o vrajă, iar în clipa următoare telefonul luă foc în mâna ei. Madison îi dădu drumul speriată, iar Grey îl zdrobi cu piciorul.

Madison îl zgârie pe mâini şi încercă să atingă din nou pământul cu picioarele. Mâinile lui Grey se încleştară în jurul gâtului ei. Mâinile sau vraja, nu îşi dădea seama care anume, ştia doar că îi vine din ce în ce mai greu să respire şi că vederea i se împăienjeneşte.

— Te omor, îţi iau oasele şi am să le folosesc ca să o ucid pe ea mâine. Gândeşte-te numai la asta. Tu mă vei ajuta să îi iau viaţa, mârâi Grey cu respiraţia fierbinte aproape de gâtul ei.

Madison se întinse până reuşi să apuce colierul de la gât, rupându-l. Apoi se izbi cu putere de pământ. Putea din nou să respire, iar mâinile care îi încolăceau grumazul nu mai erau acolo. Madison se ridică pe picioare, poticnindu-se, şi fugi în timp ce culegea de pe jos geanta şi celelalte lucruri.

Se întoarse pentru o clipă să privească în urmă. Grey rămăsese înţepenit pe loc ca o statuie. Vraja funcţionase.

Inspiră adânc, apoi încă o dată şi îl privi drept în ochi.

— Prin urmare nu mă vei ucide în seara asta. Iar oasele mele rămân la locul lor. Şi am de gând să beau o sticlă întreagă de şampanie mâine, după ce Sydney te va omorî. Acum sper că se vor uşura câinii pe tine ca pe un nenorocit de hidrant înainte ca vraja ei să se destrame. Sydney ştia prea bine că eşti un laş şi că vei încerca să îmi faci rău, iar colierul acesta a fost vraja ei. Dacă e în stare să te încremenească în felul acesta când nici nu se află aici, imaginează-ţi ce îţi poate face mâine când va fi cu adevărat de faţă. Caricatură nenorocită şi mizerabilă!

Madison se îndreptă, mai bine zis şchiopătă din cauza pantofului rupt – fir-ar să fie, chiar îi plăcuse perechea aceea! – spre restaurantul japonez.

— Madison! Ce s-a întâmplat?

— Am avut o zi grea la serviciu, Hideo.

Se afundă în scaunul pe care el i-l oferea.

— Pot să îţi încalc regula privind telefoanele mobile şi, în acelaşi timp, să primesc cel mai mare bol de supă cu tăiţei de soia?

— Bineînţeles. Eşti sigură că nu vrei să sun la poliţie?

— Sunt sigură, mulţumesc.

Scotoci prin geantă până când reuşi să dea de telefonul personal. Acela pe care Grey îl zdrobise era mobilul de serviciu. Sydney plasase câte o vrajă de urgenţă pe fiecare dintre ele. Dacă se întâmpla ceva cu oricare dintre cele două telefoane, iar Madison nu lua legătura cu ea într-un anumit interval de timp, asta ar fi declanşat o altă versiune a vrăjii din colier.

— Sydney, ai avut dreptate. M-a atacat.

— *Eşti în siguranţă acum?*

— Sunt la restaurantul Bluefin. Voi fi bine. Am folosit colierul fermecat. Şi i-am spus că sper că se vor uşura câinii pe el.

Sydney râse pe înfundate.

— *Vei fi în regulă? Nu vrei să vin după tine*?

— Nu. Hideo îmi va chema un taxi dacă îl rog. Voiam doar să te anunţ.

Madison se opri o clipă, căutându-şi cuvintele.

— Mi-a spus că vrea să îmi folosească oasele. Ca să te omoare.

— *Madison, ajung la tine…*

— Nu, vorbesc serios. Nu veni. Sunt în siguranţă şi mă pregătesc să îngurgitez propria mea greutate în porţii de ton picant asezonate cu sake, iar dacă vei veni aici probabil că voi începe să plâng şi deocamdată nu vreau asta… Ai grijă de tine în seara asta. Şi nu ezita deloc mâine. Ştiu că este fratele tău şi prietenul lui Laurent şi

aşa mai departe, dar nu şovăi nicio clipă înainte să termini cu el.

— Nu voi şovăi, Madison. Îţi promit. Poftă bună! Şi te rog să mă suni dacă ai nevoie de mine. Voi veni imediat.

— Ştiu.

XXIII

În drum spre confruntarea ce urma să înceapă, Sydney trecu pe la Casa Prospero.

— Grace, vrei să fii şi tu de faţă diseară?

— Nu. Îţi mulţumesc că m-ai întrebat, dar nu vreau să mă aflu în aceeaşi încăpere cu el. Nu vreau să îl văd, sub nicio formă. De fapt, nu mai vreau să îl văd niciodată.

Grace încleştă pumnii şi îşi înfăşură braţele în jurul corpului, încercând să îşi ascundă cicatricile.

— Nu vei mai fi nevoită.

Sydney întinse mâna şi o cuprinse pe Grace după umeri.

— Voi anunţa Casa când totul se va fi încheiat.

— Sydney!

Grace îşi lăsă palma peste mâna lui Sydney şi o strânse uşor.

— Îţi mulţumesc.

Când se îndreptă spre ieşire, Sydney se opri în dreptul unei oglinzi.

— Dacă… dacă nu mă întorc, păzeşte-o de el. Fii Casa ei, bine?

— *Da. Dar să te întorci.*

— Asta intenţionez.

Sydney parcurse restul drumului împreună cu Laurent.

— Îmi pare foarte rău pentru tot ce s-a întâmplat, spuse el. Am impresia că ai avut parte de mult mai multe probleme decât ţi-ai fi propus atunci când ai hotărât să lupţi pentru mine.

— Te rog. Mă cunoşti mult prea bine deja ca să ştii că sunt perfect capabilă să îmi provoc singură porţia de probleme.

— Asta este foarte adevărat, râse Laurent.

— Grey ar fi venit după mine indiferent dacă eram sau nu luptătorul tău. Am ales să te reprezint pe tine şi nu regret absolut nimic. În tot acest timp mi-ai oferit doar bunătate şi sprijin. Nu trebuie să îţi ceri iertare pentru

nimic.

— Mulţumesc, răspunse el. Ştiu că ţi-am cerut să nu îl implici în nimic şi aşa mai departe.

Sydney încuviinţă.

— În cazul în care nu m-am exprimat destul de clar, uită ce am spus atunci. Nu ezita nicio clipă în seara aceasta. Luptă din toate puterile, Sydney! Pentru ei!

— Aşa voi face, îl asigură ea.

Miles Merlin, care aştepta tocmai la intrare, se repezi să îi ia mâinile în ale sale.

— Sydney, ştii că poţi oricând să abandonezi.

— Ia-ţi mâinile de pe mine sau ţi le voi smulge din încheieturi, mârâi Sydney.

— Nu e nevoie să fii atât de ostilă, făcu el linguşitor, continuând să îi ţină mâinile.

Sydney şuieră un cuvânt care vâjâi şi explodă în aer, iar Miles îşi smulse îngrozit mâinile vădit înroşite şi băşicate de arsură. Sydney zâmbi şi intră în încăpere.

— Fie şi numai pentru asta merita să vin. Ai fost grozavă! spuse Laurent, făcând-o pe Sydney să izbucnească în râs.

Miranda apăru imediat, declanşând un nou val de şuşoteli în mulţimea care devenea tot mai numeroasă. Merlin, care se afla în faţa ei blocându-i drumul pentru o clipă, nu schiţă niciun gest să o oprească atunci când femeia trecu pe lângă el.

Oamenii soseau în număr din ce în ce mai mare, astfel încât, la un moment dat, părea că întreaga Lume Nevăzută se îngrămădise în depozitul de beton.

Ian îşi strecură mâna în palma lui Sydney şi o strânse cu delicateţe.

— Te aştept cu nerăbdare să vii diseară.

Sydney îi răspunse cu o strângere uşoară, adăpostindu-se pentru o clipă în căldura şi mângâierea palmei lui.

Apoi sosi momentul.

Grey ridică mâinile în aer pentru a arunca o primă vrajă.

— Te rog, făcu Sydney.

Pocni scurt din degete la fel de nepăsătoare de parcă ar

fi alungat o muscă supărătoare, iar braţele lui săriră dintr-odată în lături şi rămaseră desfăcute.

Grey se căzni în zadar, fără să se poată mişca şi fără fie capabil să scoată un sunet.

— Vezi cicatricile de pe mâinile mele, de pe braţe? întrebă Sydney ale cărei stigmate răsăreau, cu sclipiri argintii mult mai palide acum, pe pielea ei. Asta este ceea ce rămâne după ce extragi magia din oasele cuiva.

Sydney îşi îndoi cu precizie mâinile pentru ca în clipa următoare fulgere incandescente străbătură mâinile şi braţele lui Grey, o imagine în oglindă a propriilor ei răni. Sângele începu să picure, fiind singurul sunet care se auzea în liniştea ce se aşternuse peste hală.

— Eu mi-am păstrat oasele, bineînţeles. Doar că oasele mele au fost săpate şi scobite neîncetat. Însă tu? Tu le-ai extras oasele, recunoaşte!

Un trosnet îngrozitor, urmat de un pocnet surd şi toate oasele degetelor şi mâinilor lui Grey căzură la pământ.

— Apoi le-ai ucis.

Sydney ridică o mână şi încovoie degetele în unghiuri peste putinţă de înţeles. Un iz de cenuşă şi trandafiri se răspândi în încăpere. Grey rămăsese încremenit, incapabil să facă o mişcare sau să scoată un sunet. Sydney gesticulă scurt, iar hala se cufundă în întuneric şi tăcere. Două petice de lumină spărgeau bezna, iar acolo se aflau Sydney şi Grey.

Din negură se ridicară nălucile. Palide şi alburii, nemiloase şi înspăimântătoare la chip, cu mâinile însângerate. Stigmatele străluceau argintii, imagini ale unui ritual menit să fure magie.

Erau nălucile femeilor pe care Grey le omorâse. Rose Morgan. Hayley Dee. Lena Hermann. Mariah Blackwood. Allison Glass.

Un val de jale şi şoc traversă mulţimea care începea să le recunoască, să le şoptească, iar apoi să le strige plângând numele.

Nălucile se năpustiră asupra lui Grey asemenea bacantelor dezlănţuite şi începură să smulgă bucată cu

bucată din el. Îi sfârtecară carnea până când, în cele din urmă, tot ceea ce mai rămăsese din el era un morman de oase albe, alături de câteva falange împrăştiate peste tot.

Nălucile se risipiră apoi, iar lumina străluci din nou.

— Acum eşti în siguranţă, vorbi Sydney în telefon cu vocea limpede răsunând în tăcerea mormântală. Păşi apoi peste grămada de oase şi plecă.

A doua zi, Sydney porni în vizita cuvenită la biroul lui Madison din clădirea Wellington & Ketchum. Secretara lui Madison, care o întâmpină ca să o conducă, se întoarse spre ea.

— Am ieşit o dată cu el. A băgat spaima în mine atât de tare, încât am sunat o prietenă şi m-am prefăcut că a intervenit o urgenţă ca să pot pleca iute cu un taxi. N-am spus niciodată nimic pentru că era un Prospero, iar eu nu am putere nici ca să pot face parte dintr-o Casă. Aveam doar o presimţire rea. Nu îmi dau seama dacă trebuie să mă simt bine sau nu, ştiind că am avut dreptate şi că nu am fost singura. În orice caz, îţi mulţumesc.

— Cu plăcere, încuviinţă Sydney.

— Veştile circulă repede, făcu Madison. Erau, într-adevăr, fantomele acelor fete?

— Nu mă ocup cu invocarea morţilor, clătină Sydney din cap. Era mult mai important ca el să le vadă, decât ca ele să interacţioneze cu el încă o dată. Nu, a fost doar o iluzie.

— Sydney! exclamă Harper care năvăli pe uşă, se îndreptă spre ea şi o îmbrăţişă cu putere.

Sydney se crispă pentru o clipă după care lăsă tensiunea să se risipească şi primi îmbrăţişarea. Prudentă, puse şi ea cu blândeţe mâinile în jurul celeilalte femei.

— Mulţumesc, spuse Harper şi se dădu un pas înapoi, ştergându-şi lacrimile care îi şiroiau pe faţă. Diseară voi merge la mormântul ei. Îi voi povesti tot ce ai făcut.

— Povesteşte-i ce ai făcut şi tu, răspunse Sydney. A fost norocoasă să aibă o prietenă ca tine.

Harper ieşi, suspinând încet.

Sydney se afundă într-un fotoliu.

— Cum te mai simţi? întrebă Madison.

— Obosită. Voi fi fericită când se va termina totul.

Simţea greutatea magiei atârnându-i precum plumbul în vene. Toate încheieturile îi plesneau de durere, iar degetele se asemănau unor sloiuri de gheaţă. La un moment dat va da socoteală pentru toată puterea pe care o păstrase încă, se gândi ea. Dar acel moment nu venise încă şi mai erau multe lucruri de făcut.

— Trebuie să numesc un Moştenitor.

— Ai primit deja o provocare la luptă? E vorba de Merlin? Nenorocitul ăla! se înfurie Madison.

— Nu, însă aseară mi-am dat seamă că, în cazul în care înşelătoriile lui Grey ar fi reuşit şi el ar fi câştigat, Miles ar fi putut să îi facă plocon Casa. El este conducătorul Lumii Nevăzute, iar eu nu mai am nicio rudă de sânge care să poarte putere magică. Aşa încât ar fi putut să i-o dea pur şi simplu.

— Lasă-l să încerce, răspunse Madison. L-aş îngropa în hârţogărie până la următoarea Turnantă.

— Motiv pentru care ţi-aş lăsa ţie Casa dacă este posibil.

— Muşcă-ţi limba! se repezi Madison.

— Practic vorbind, cred că tu eşti verişoara mea. Fără să mai menţionez că eşti, de fapt, singura mea familie. Dacă aveai putere magică, era a ta.

Madison îşi întinse braţul peste birou şi luă mâna lui Sydney.

— Dar, de vreme ce nu ai suficientă putere ca să treci nu ştiu ce prostie de test impus, nu îţi pot lăsa ţie Casa, iar Turnanta este în toi. În plus, ar putea oricând să mă lovească un autobuz. Vreau să fie Casa în siguranţă şi vreau ca Grace să fie în siguranţă, aşa încât voi face tot ceea ce este necesar pentru a o numi pe ea moştenitoarea mea.

Madison smulse câteva foi de hârtie din imprimantă.

— Dacă eşti dispusă să sângerezi puţintel, putem rezolva totul chiar acum. Acesta este cel mai succint formular a cărui unică prevedere vizează Casa. Dacă doreşti ceva mai complicat, poţi să te întorci după ce se încheie competiţia

asta absurdă şi vom elabora un testament.

— Perfect!

Sydney îşi crestă pielea de pe buricul degetului mare, lăsă să cadă pe foaia de hârtie câteva picături de sânge peste care apăsă cu degetul. Rosti cuvântul care declanşa legământul, iar amprenta deveni aurie.

— Ce mai urmează acum? întrebă Madison.

— Aştept o provocare din partea lui Miles. Mă aştept şi ca lupta să nu meargă bine deloc, mai ales că e destul de viclean să trimită provocarea Casei Prospero şi nu lui Laurent, în aşa fel încât să aranjeze un duel între Ian şi Lara. Mă gândesc la o provocare pe cont propriu, cu toate că presupun că magia va fi destul de complicată.

— Te ajut cu tot ce îmi stă în putinţă, o asigură Madison.

Sydney se aplecă brusc şi îşi izbi mâinile de biroul lui Madison.

— Sydney?

— Coşul! mârâi ea printre dinţii încleştaţi.

Madison îi puse în faţă coşul de hârtii în care Sydney vomă instantaneu un lichid verde-aprins cu fire de sânge. Aerul se umplu de duhoarea unei grădini în putrefacţie.

— Îmi pare rău. Efecte secundare sunt tot mai rele.

— Am înţeles că ai venit la mine să îţi întocmeşti testamentul pentru eventualitatea în care te-ar lovi un autobuz, dar, Sydney, ar mai trebui să ştiu ceva? Întâmplător, te întreb în calitate de prietenă şi nu de avocat.

— Voi fi în regulă, răspunse Sydney, ştergându-şi sângele de la gură. Am mai trecut prin aşa ceva şi nu e cu mult diferit acum. Este mult mai intens pentru că magia a fost mult mai amplă şi am folosit mult mai multă decât în mod normal. Trebuie să ajung până la capătul Turnantei şi toate acestea vor înceta.

— Mă voi preface că te cred şi te mai întreb un singur lucru. Eşti convinsă că merită tot ceea ce faci?

— Da.

XXIV

Sydney îşi strânse cât putu de tare haina în jurul trupului şi, pe măsură ce vântul biciuia cu mai multă putere pătrunzând toate straturile de veşminte, fular şi mănuşi, îşi dori cu putere se fie oriunde altundeva decât pe Bethesda Terrace, unde trebuia să aibă loc întâlnirea. Zăpada se topise şi îngheţase la loc de atâtea ori încât îşi pierduse orice urmă de frumuseţe. Întinderea odată albă era din plin tărcată cu galben şi negru, împestriţată de pietre dezgolite şi mucuri de ţigară şi alte murdării care îngheţaseră de-a valma. Aerul era la fel de aspru ca întreaga zi de iarnă.

Îngerul Apelor nu fusese încă reparat, iar crinul îi lipsea şi acum din mâna de piatră. Întreaga statuie era brăzdată de crăpături din loc în loc ca şi acum decăderea magiei ce fusese cetluită aici de atât de multă vreme provoca descompunerea lumii materiale.

Îmbujoraţi de ger, se apropiau pe alee Ian şi Lara, părul ei în vânt fiind singurul punct luminos pe toată întinderea cenuşie a iernii târzii.

— De ce ai vrut să ne întâlnim? întrebă ea.

— Tatăl tău a provocat Casa Prospero, răspunse Sydney.

— Bineînţeles că a făcut-o, zise Lara. Mă surprinde faptul că a aşteptat atât de mult.

— Nu îmi voi omorî sora, spuse Ian.

— Nu, nu o vei omorî, îl aprobă Sydney. Nici ea nu te va ucide pe tine. Dar voi accepta provocarea.

— Presupun că ai un plan, o iscodi Ian.

— Atâta timp cât sunteţi amândoi dispuşi să îl punem împreună în aplicare, răspunse Sydney. Să o luăm cu începutul. Tatăl vostru nu mai are niciun strop de putere magică în el.

— Eşti sigură? întrebă Ian.

— Nu pari să fii surprins, constată Sydney.

Niciunul dintre ei nu era surprins, de fapt.

— Nu sunt. Dar eşti sigură?

— Sunt sigură. Când mi-a luat mâinile, în seara duelului cu Grey…

— Încă are mâinile pline de bășici, apropo, remarcă Lara.

— Mă bucur. Când mi-a luat mâinile, am putut să îmi dau seama. Umbrele te învață să fii foarte bun în a intui magia. Nu o mai are deloc. Absolut deloc.

— Ceea ce înseamnă că nu mai poate conduce o Casă, cugetă Lara.

— Ceea ce înseamnă, de asemenea, că nu poate lansa în mod oficial o provocare şi acesta este planul de a scăpa cu toţii nevătămaţi. Dar am nevoie să îl pun în aplicare în public, îi lămuri Sydney. Acesta este motivul pentru care ne-am întâlnit aici. Presupun că sunteţi amândoi la curent în legătură cu vraja cetluită în Înger.

— Casa Merlin poartă responsabilitatea prezenţei ei acolo şi a întreţinerii ei, aşa că da, ştim despre ce este vorba, răspunse Ian.

— Perfect! Poate unul dintre voi, cu foarte mare grijă, să verifice câtă magie se mai află în Înger? întrebă Sydney.

— O fac eu, se oferi Lara.

Îşi scoase mănuşile de culoare mov-neon şi i le înmână lui Ian, după care întinse mâinile spre statuie. Rosti o frază, ridicând intonaţia la final într-o întrebare, după care îşi trase deodată mâinile înapoi.

— Ce dracu’ a fost asta? Nu aşa ar trebui să se simtă.

— Trebuie să vă povestesc ce i s-a întâmplat lui Grace Valentine, anunţă Sydney.

În tot timpul în care Sydney depănă întreaga poveste, Ian înjură de mama focului. Chipul Larei căpăta trăsături tot mai rigide şi se împietrea confundându-se aproape cu o statuie când Sydney termină ce avea de spus.

— Ceea ce cred eu că s-a întâmplat este că vraja care ar fi trebuit să îi permită lui Miles să îşi folosească mai departe puterea magică, oferită de sacrificiul adus chiar de el, s-a încurcat cu cealaltă vrajă deja cetluită în statuie. Pe măsură ce puterea lui Miles scădea, vraja încerca să compenseze, atrăgând de fapt magie de oriunde altundeva

pentru a se hrăni. Cred că o pot opri, dar ca vraja să poată funcţiona am nevoie ca legătura cu Umbrele să fie ruptă definitiv.

— Fă-o! o îndemnă Ian. Orice trebuie să faci.

— Am nevoie de la tine, Lara, în mod special. În calitate de moştenitoare a Casei Merlin vei deveni conducător interimar al Lumii Nevăzute. Vreau să declari cu voce tare că rupi înţelegerea cu Umbrele.

— Asta e tot? întrebă Lara nedumerită.

— Ar trebui să fie de ajuns, răspunse Sydney.

— Contează pe mine. Mai este însă ceva. Dacă el reuşea într-un fel să sifoneze magie, păstrând-o undeva, asta ar fi putut să agraveze problema vrăjii? Să o transforme din ceea ce ar fi trebuit să fie în altceva? întrebă Lara, gesticulând în direcţia statuii.

— Este posibil, răspunse Sydney. Nu ştiu cum ar fi trebuit să fie magia, cum aş fi simţit-o atunci când era sănătoasă… noi, cei care ne aflam în Casa Umbrelor, aveam o perspectivă uşor diferită de ceea ce simţeaţi voi aici. Dar este posibil… dacă aceasta făcea parte din vraja care a dat greş, îmi dau seama cum ceva ce ar fi trebuit să semene cu un şuvoi se comportă acum ca un fel de vacuum.

Lara îşi întoarse privirea spre Ian.

— Cred că mi-am dat seama ce păstrează tata în dulapul acela încuiat.

Sydney stătea pe marginea heleşteului din Central Park, adunându-şi toate puterile să facă faţă spaimei care i se strecura prin oase chiar şi acum. Întinse mâna şi căută automat prin buzunar cele trei beţe de chibrit ce reprezentau condiţia obligatorie a călătoriei.

Nu şi astăzi. Nu şi pentru ea.

Rosti un cuvânt care îi îngheţă răsuflarea în gât şi o potecă de gheaţă se deschise trosnind în faţa ei, de-a curmezişul heleşteului. Păşi pe gheaţă şi se îndreptă încă o dată spre Casa Umbrelor.

Cu greu mai putea purta numele de Casă această

învălmăşeală întunecată care se năruia peste o întindere alburie de oase, toate jertfele care muriseră în slujba ei, fărâmiţate şi îngrămădite în apa îngheţată. O văpaie se aprinse, fierbinte, în inima lui Sydney: locul acesta era distrus, surpat, sortit aproape nimicirii. Ea făcuse asta. Şi voia să se asigure că nici măcar un os nu se va alătura celor de aici.

— Te-ai întors ca să radiezi de bucurie?

Shara arăta asemenea locului în care stătea, mânjită de negru, alb şi cenuşiu. Ceea ce odată plesnea de putere acum sângera împreună cu Casa ei. Avea glasul ca de nălucă, o urmă a ceea ce fusese cândva.

— M-am întors ca să te eliberez, răspunse Sydney.

Lăcomia străbătu ca un fulger chipul Sharei.

— Dacă este o glumă, e de prost gust.

— Legământul dintre magia care venea de aici şi magicienii Lumii Nevăzute aproape că a dispărut.

— Nu am nevoie să îmi aduci tu aminte acum, când Casa se năruie în jurul meu.

Vocea Sharei spintecă aerul la fel de tăios precum fusese odată cuţitul ei.

— Vreau să dispară complet. Iar pentru asta este nevoie să rupi orice legătură cu locul acesta cu… Casa aceasta, spuse Sydney după ce privi în jurul ei şi se hotărî că vechiul nume rămânea singurul care se potrivea locului.

— Şi dacă refuz?

— Te invit să încerci să mă opreşti, o avertiză Sydney. Aproape că mi-aş dori să o faci.

— Atunci du până la capăt ceea ce ţi-ai pus în minte când ai venit aici.

A fost uşor. Un cuvânt rostit care pocni precum o crenguţă uscată, călcată în picioare, precum gheaţa care crapă rupându-se în sloiuri. Vraja ruptă în cele din urmă trimise scântei pe sub pielea lui Sydney, de la un capăt la celălalt. Ultimele se risipiră, toate în afară de cele aruncate de acea zi mohorâtă de februarie.

Shara se cutremură năvalnic o dată.

— Iată! făcu Sydney. Ţi-ai recăpătat viaţa. Du-te oriunde

doreşti, fă orice îţi doreşti. Îţi recomand să te grăbeşti pentru că mă îndoiesc că va mai rămâne ceva pe aici prea multă vreme.

— Îţi este atât de uşor să îţi distrugi casa? întrebă Shara. Să îmi întorci spatele? Tot ceea ce am făcut a fost ca tu să devii mai puternică. Mie îmi datorezi tot ceea ce eşti astăzi!

— Aceasta nu mi-a fost niciodată casă. Şi am devenit ceea ce sunt doar prin puterile mele.

XXV

— Probabil eşti derutată, spuse Miles. Aceasta este o provocare adresată Casei Prospero. Tu nu eşti campionul oficial al acelei Case, prin urmare nu îţi este permis să participi la duel. Sunt sigur că eşti conştientă de faptul că orice interferenţă poate fi considerată temei suficient pentru a-ţi fi luată puterea magică.

Sydney se afla într-o încăpere ticsită de magicieni, se aflau aici aproape toţi membrii rămaşi în viaţă ai Lumii Nevăzute. Sydney stătea la mijloc între doi dintre aceştia, Ian şi Lara Merlin, prezenţa ei fiind singura care oprea duelul să înceapă.

— Sunt foarte conştientă. Nu am venit aici ca să particip la un duel. Mă aflu aici pentru că duelul nu ar trebui să se desfăşoare din capul locului. Nu ai niciun drept să ai o Casă a ta, prin urmare Casa Merlin nu este în măsură să provoace Casa Prospero.

Miles râse forţat, un hohot menit să arate celorlalţi cât de lipsite de însemnătate erau cuvintele ei şi care altădată i-ar fi reuşit dacă nu ar fi fost atât de anemic. Dacă mâna lui nu ar fi bâjbâit spre buzunar, scotocind ca să se asigure că se află acolo.

— E ridicol ceea ce pretinzi. Explică ce vrei să spui.

— Dacă nu mai deţii putere magică, nu mai poţi păstra o Casă. Tu nu mai ai putere.

Şoaptele se ridicară din mulţime în valuri.

— Vorbeşti prostii!

— Demonstrează că mă înşel, îl provocă Sydney care ţinea în mână o lumânare.

— Este absurd! ripostă Merlin.

Îşi făcu loc prin mulţime şi când ajunse în dreptul ei, aprinse lumânarea.

— Priveşte!

— Regret, făcu Sydney. Am vrut să spun să aprinzi lumânarea fără să te bazezi pe magia pe care în toţi aceşti ani i-ai furat-o Lumii Nevăzute şi ai păstrat-o pentru tine.

— În felul acesta? întrebă Lara care scoase din buzunar un mic borcan din sticlă, ferecat cu argint, în care magia vibra sonor.

— Dulapul era încuiat… exclamă Merlin după care îşi înghiţi vorbele, însă răul fusese deja făcut.

— Casa Merlin abandonează lupta, anunţă Lara cu voce limpede. Pe temeiul faptului că a fost condusă în mod necorespunzător, de o persoană care nu mai avea dreptul să deţină o Casă. În calitate de moştenitoare, vă notific asupra intenţiei de a solicita îndepărtarea de îndată a lui Miles Merlin din ambele poziţii de conducător: al Casei şi al Lumii Nevăzute.

— Casa Prospero acceptă abandonul, răspunse Ian şi coborî de pe ringul de duel, punând capăt oficial luptei.

— Am auzit destul, m-am săturat de circul ăsta, se repezi Merlin.

— Nu am terminat încă, îl opri Sydney.

Adunarea umbrelor se îndesi şi se învârtoşă în imediata vecinătate a lui Sydney şi luă, în cele din urmă, forma unei femei. Grace Valentine păşi afară din volbura umbrelor.

Miles făcu imediat un pas înapoi.

— Nu fi atât de surprins, Miles! Asta ai vrut să învăţ când m-ai trimis acolo, nu-i aşa? Cum să fiu o Umbră. Să ne învăluim în umbre, să devenim una cu tăcerea, întunericul şi taina, asta este prima vrajă pe care o învăţăm. Cu toate acestea, mă îndoiesc că m-ai trimis acolo ca să studiez.

Grace îşi înălţă mâinile, iar cicatricele străluciră argintii.

— Tot ceea ce trebuia să fac eu era să renunţ la puterea mea magică şi să mor. Sacrificiul meu nu era însă pentru Lumea Nevăzută. Nicidecum. Era doar pentru tine. Ca să plătesc o datorie, aşa mi-ai spus.

Sydney stătea umăr la umăr cu Grace.

— De data aceasta nu a mai fost vorba despre o datorie ca oricare alta, o datorie pe care fiecare Casă a consimţit să o plătească. Acum era în joc o obligaţie personală pe care o datorai Umbrelor ca să poţi întoarce vraja creată tocmai de către familia ta şi să păstrezi întreaga putere

doar pentru tine. Chiar şi aşa, după ce ai răpit-o pe Grace şi ai ascuns-o departe de lume, nu ţi-a fost de ajuns. Iar acum toată puterea ta s-a risipit şi, mai mult decât atât, vraja a fost alterată. Acţiunile tale au provocat eşecurile magiei.

— Din acest motiv, în calitate de Conducător interimar al Lumii Nevăzute, anunţ în mod oficial încetarea legăturilor cu Casa Umbrelor, interveni Lara. Acordul, despre care credeam că va fi în beneficiul nostru, a fost pe cale să ne ducă la pierzanie.

Lara se alătură fratelui său, cei doi îndepărtându-se urmaţi îndeaproape de un val de şoapte şi de neîncredere.

— Nu ai cum să dovedeşti, urlă Miles ameninţător.

— Mi se face lehamite din ce în ce mai mult de oamenii care insistă să mă informeze despre ceea ce pot să fac, răspunse Sydney şi ridică mâinile, fluturându-şi degetele de parcă ar fi jucat „leagănul pisicii”[8], ţesând şi destrămând fire în aer.

Fire de magie ardeau incandescente şi se întretăiau într-o uriaşă pânză de păianjen în centrul căreia şedea Miles Merlin. Din mijlocul urzelii, ce părea să se scufunde într-un hău flămând şi să devoreze toată puterea, porneau iţele ce împânzeau încăperea, legând fiecare magician al Lumii Nevăzute care primise târgul cu Umbrele, fiecare magician a cărui Casă plătise fără crâcnire sacrificiul necesar.

Sydney lăsă braţele să îi cadă înapoi, iar vraja se risipi.

— Ceea ce aţi văzut mai devreme înseamnă că, în cele din urmă, cu toţii vă veţi pierde puterea magică. Fiecare dintre cei care v-aţi legat magia de cea a Umbrelor, ca să vă fie mai simplu, ca să fie mai puţin dureros sau pentru orice altceva v-aţi amăgit ca să puteţi dormi în pace nopţile. Magia fiecăruia, până la ultimul, va da greş iar şi iar. Mai aveţi o singură scăpare. Puteţi rupe această vrajă, şi chiar asta vreau să spun, să o rupeţi. Voi desface vrăjile care vă leagă, cu condiţia ca Umbrele ori ceva asemănător

[8] „Leagănul pisicii” este un joc care se joacă între două persoane cu o sfoară petrecută peste degete. Scopul jocului este de a crea diverse figuri simetrice (n. tr.).

să nu mai existe niciodată. E alegerea voastră.

— Nu este tocmai singura lor opţiune.

Grace se albi la faţă de uluire.

— Shara!

— Sydney m-a înştiinţat că pot face tot ce îmi doresc acum când mi-am dobândit libertatea. Asta este ceea ce îmi doresc. Ceea ce mi-am dorit dintotdeauna. Putere! Putere, aici, în rândul vostru!

Palidă ca un cadavru ce tocmai s-a ridicat din mormânt, cu părul încâlcit şi rochia zdrenţuită, Shara strângea în mâini puterea aşa cum stătea în mijlocul încăperii şi vorbea mulţimii.

— Pot îndrepta încurcătura provocată de fratele meu. Pot să redau fiecăruia de aici puterea lui şi uşurinţa de a folosi magia. Vă pot da mult mai mult dacă vreţi, pentru că Umbrele au fost întotdeauna oprite să fie ori să facă ceea ce ar fi fost în stare. Miles mi-a promis un loc al meu în lumea aceasta, pe care eu îl revendic acum.

— Nu! strigă Sydney. Nu ai să o faci!

Sydney se întoarse şi scrută mulţimea. Laurent îi întâlni privirea şi, primind încuviinţarea ei tăcută, anunţă cu glas hotărât:

— Casa Candidată Beauchamps provoacă la duel Casa Umbrelor, chemare ce produce efect imediat.

— Ah, minunat! făcu Shara satisfăcută. Speram să se întâmple asta.

De data aceasta, era cu totul altceva decât să lupţi împotriva Casei. Era cu totul şi cu totul altceva decât să lupţi împotriva oricui.

Spre deosebire de fratele său, Shara era o magiciană puternică. Sydney devenise femeia de astăzi prin propriile puteri, însă Shara fusese cea care o instruise. Ea era cea care conecta izvorul puterii la zestrea de magie a lui Sydney, o lega în vraja de care se folosea Miles, care fusese ancorată în Îngerul Apelor şi care se hrănea smulgând viaţa celor sacrificaţi în ţinutul Umbrelor. Shara era cea care smulgea acum puterea din Sydney şi din însăşi Lumea Nevăzută. Shara lăsă vraja să îşi vadă de

treabă, căscând o uriaşă gaură neagră de magie ce înghiţea neostoită totul în drumul său.

Sydney se simţi sfâşiată pe dinăuntru, ca şi cum o foame teribilă îi înjunghia şi devora toată puterea. Urlete de durere şi icnete de groază se ridicau din mulţimea magicienilor a căror putere era smulsă prin forţa aceluiaşi blestem. Toţi cei care folosiseră vreodată magia Umbrelor erau goliţi de putere, nu doar de cea dată de către Umbre, ci şi de propria lor forţă, odată ce vraja hulpavă avea frâu liber să distrugă totul în jur.

Exista însă un echilibru, o balanţă. Sydney putea să simtă cumpăna rece şi nemiloasă, putea să simtă contragreutatea aşa cum o simţise prima dată când fusese nevoită să îşi semneze numele pe învoiala cu Umbrele. Era foarte pricepută în a intui magia. Cumpăna nu lăsa cale de întors. Va fi magie sau nu va mai fi deloc.

Avea de ales.

Magia se înălţă ca primăvara timpurie, asemenea verdelui-crud ce îi pulsa sub piele.

Sydney rosti un cuvânt, iar cuvântul tăia asemenea unui pumnal şi cu ajutorul lui sfâşie o bucată din umbra ei. Înfăşură bucata de umbră în jurul pumnalului, ascuţindu-i tăişul, până când deveni la fel de nemilos ca însăşi viaţa. Îşi crestă pielea şi scobi prin propriul os, de-al lungul cicatricilor care îi brăzdau deja trupul. Parfumul primăverii, profund, intens, jilav şi mustind de viaţă, se ridică în aer. Magia crescu înzecit.

În clipa aceea, Sydney îşi desfăcu braţele şi înapoie toată magia. Nu se mai împotrivi vrăjii, lăcomiei ei şi durerii pe care magia ei le nimicea.

— Ce faci? răcni Shara. E prea mult!

Sydney se răsuci cu viteza vântului şi o înjunghie pe Shara în inimă, străpungând-o cu pumnalul umbrelor.

— Ştiu!

Acesta nu era sfârşitul firesc al unui duel. Exista un învingător, exista şi un cadavru şi cu toate acestea domnea haosul magiei care se destrăma acolo, în mijlocul încăperii. Vraja Sharei nu pierise odată cu ea.

— O, nu! exclamă Verenice. Sydney, ce-ai făcut?

— Ce se întâmplă? întrebă Ian încordat ca un arc şi având pregătite în amândouă mâinile felurite vrăji. O poţi ajuta?

— Poate, dar…

— Eşti singura persoană din această încăpere care poate înţelege ce fel de vrajă a folosit Shara, ai fost singura destul de puternică. Te rog! îi ceru Ian. Dacă poţi să opreşti nebunia asta, fă-o!

— Nu ştii ce îmi ceri.

— Te rog, insistă el.

Verenice acceptă.

Magie, primăvară şi verde-intens, toate scăpărau asemenea fluturilor dinspre Sydney care rămăsese în mijlocul încăperii şi se destrăma.

— Vraja are nevoie de cât mai multă magie şi doar după aceea se va opri. Foloseşte cuţitul!

Chipul lui Verenice se schimonosi de groază.

— Sydney, nu!

— Verenice! Ai promis că mă vei ajuta. Că te vei asigura că Umbrele vor dispărea o dată pentru totdeauna. Am nevoie să faci asta pentru mine.

Fără să-şi mai dea răgaz să gândească, Verenice smulse iute cuţitul din pieptul înţepenit al Sharei. Adună apoi umbra lui Sydney, împăturind-o în mâini ca pe o ţesătură fină. O privi încă o dată pe Sydney, aşteptând încuviinţarea ei, şi tăie.

Sydney ţipă cu inima frângându-i-se în piept, în vreme ce umbra i se desprindea de trup.

Verenice dădu drumul cuţitului imediat ce termină, însă umbra lui Sydney continua să se destrame, mistuindu-se bucată cu bucată. Umbra zbură în nenumărate scântei verzi asemenea fluturilor, verzi asemenea primăverii, verzi precum speranţa, făcându-se nevăzută.

Vraja încetă. Umbra dispăruse, balanţa era restabilită, iar datoria fusese plătită. Magicienii adunaţi în încăpere îşi simţeau mâinile calde odată ce legătura cu propria lor putere magică fusese restabilită.

Toţi cu excepţia lui Sydney.

— Mulţumesc, îi spuse lui Verenice, care îşi întoarse privirea plângând.

— Există un testament, o anunţă Sydney pe Grace. Casa este a ta. În uluiala generală, Sydney se îndreptă spre ieşire, lăsând toată magia în urma ei.

XXVI

Sydney şedea în balconul apartamentului său, privind deasupra oraşului ale cărui lumini strălucitoare sclipeau atât de puternic în întunericul nopţii, încât unii le considerau magice. Se afla deasupra tuturor, singură şi ascunsă în noapte, iar aerul mirosea deja a primăvară.

Nu o durea nimic. Nicio reacţie în urma vrăjii, nicio durere care să îi sfâşie marginile umbrei. Pur şi simplu nu se mai afla nimic acolo, nici măcar o amorţeală. Nici măcar o umbră.

Îşi înfipse unghiile în palme până când pielea crăpă şi sângeră, pentru că avea nevoie de durere ca să se poată concentra.

Planul a funcţionat aproape aşa cum îl gândise. Umbrele au dispărut pentru totdeauna, iar magia a rămas în lume. Pur şi simplu a fost nevoie de un sacrificiu.

Sydney nu se uită în urma ei, acolo unde luminile oraşului nu aruncau umbre. Nu mai încercă să surprindă puterea care pulsa odată verde prin venele ei. Mâinile ei însângerate se mişcară în felurite forme şi vrăji. Nu spera nimic. Nu neapărat.

Ştia că Shara avea să se întoarcă. Unde altundeva s-ar fi putut duce, plină de mânie şi ambiţie, decât în locul pe care îl considerase întotdeauna ca fiind al ei. Sydney crezuse doar că vraja Sharei va muri odată cu ea, iar Umbrele şi avatarul lor urmau să fie nimicite pentru totdeauna.

Poate că vraja era mult prea alterată ori poate că magia aceea stricată era prea adânc înfiptă în Lumea Nevăzută, în toţi ceilalţi magicieni. Poate că Shara jucase într-adevăr mai bine decât ea. Poate că Sydney fusese doar lipsită de noroc.

Nu avea sens să despice firul în patru, Sydney era ceea ce era acum.

Iar magia oraşului, cu toate acele lumini sclipind strălucitoare, era singura care îi mai rămăsese.

Sydney intră în casă şi se cuibări sub pături. Dar nu putu să pună geană pe geană.

XXVII

Mesajul sosi pe o mulţime de căi. E-mail. Mesaj text. Scrisoare oficială tipărită pe hârtie albă în format business. Scrisori caligrafiate cu cerneală de culoarea vinului roşu, sigilate cu ceară. De fiecare dată, cuvintele erau aceleaşi.

Roata Norocului a încetat Turnanta. Lumea întreagă s-a reaşezat.

Casa Prospero, condusă de Grace Valentine, va patrona de acum Lumea Nevăzută.

Laurent a fost numit, conform aşteptărilor sale, conducătorul unei noi Case. Prea puţin din restul Turnantei s-a dovedit a fi însă aşa cum se aşteptase. Îşi turnă whisky în pahar şi închină în cinstea finalului de joc.

Lara Merlin a fost confirmată drept conducător al Casei Merlin. Miles nu a mai fost văzut din noaptea aceea care se dovedise a fi ultima provocare a Turnantei.

Casa Umbrelor nu mai exista. Îngerul Apelor purta din nou magia intrinsecă a artei.

Magia nu mai dăduse greş.

Roata Norocului s-a învârtit cu adevărat. Unii s-au ridicat, iar alţii au căzut. Era un nou început şi totul urma să fie diferit până când va veni din nou ziua în care lumea se va reclădi.

— Înţeleg, spuse Miranda şi strânse buzele până când deveniră o linie subţire, iar degetele i se albiră în timp ce îşi frângea mâinile. Spuneai că eşti pricepută în a intui lucrurile acestea. A dispărut cu totul? Nu se va mai întoarce?

Miranda era aşezată pe una dintre canapelele din camera de hotel, având în mâini o ceaşcă în care ceaiul se răcea.

Verenice se strădui să îndepărteze amintirea acelei seri când ţinea într-o mână umbra lui Sydney şi cuţitul în cealaltă şi îi explică Mirandei.

— Ţi-am spus că legătura noastră cu Umbrele nu înceta atunci când noi plecam. Trebuia să plătim o datorie.

Miranda încuviinţă.

— Datoria era plătită în bucăţele tăiate din umbrele noastre.

Verenice arătă spre umbra ei şi se întoarse astfel încât marginile zdrenţuite să iasă la iveală.

— Umbra se înrudeşte întru câtva cu felul în care magia se fixează în oasele mâinilor. Era ceva simbolic, însă un simbol destul de puternic pentru a fi transpus în realitate. Atunci când vraja a dat greş, Sydney mi-a cerut să îi tai afară toată umbra, pentru a înapoia toată magia deodată. Şi asta numai pentru ca magia să poată rămâne în lume.

— Cum este posibil ca o singură persoană să deţină atât de multă putere? întrebă Miranda.

— Îţi aminteşti cu siguranţă duelul de la Hotelul Four Seasons, la începutul Turnantei, când a avut loc un eşec al magiei, răspunse Verenice.

— Da, eram acolo. Era un preaplin de primăvară, ca şi cum vraja inunda încăperea cu putere magică. Înspăimântător!

Miranda se scutură la gândul acelei întâmplări.

— Atunci când Sydney a oprit vraja, a îndreptat spre ea toată acea magie care hrănea farmecul. Încă de pe atunci a purtat-o cu ea. Preaplinul acela a fost de ajuns să rupă vraja.

— Dar tăietura aceea… faptul că i-a fost îndepărtată magia în felul acela. Poate supravieţui?

— Da. Oamenii trăiesc tot timpul fără magie. Cei mai mulţi supravieţuiesc. Majoritatea.

— Sunt conştientă de asta, răspunse Miranda. Şi eu mi-am pierdut puterea.

Verenice renunţă să îi mai spună că nu era acelaşi lucru, de niciun fel. Miranda urma să creadă ceea ce voia ea.

— Dar ce nu înţeleg eu este de ce a renunţat la magie în această manieră. Mi-a spus foarte clar că ura magia, ura Umbrele, ura întreaga Lume Nevăzută. De ce să nu laşi vraja să-şi urmeze cursul şi toţi ceilalţi să rămână fără

nicio putere, să devină Banali?

Verenice se aplecă şi luă cu blândeţe ceaşca şi farfurioara din mâinile tremurătoare ale Mirandei.

— Ura Umbrele, aşa este. Ura ceea ce magia devenise în mâinile Lumii Nevăzute. Dar să urască magia? Nici vorbă de aşa ceva. Nici pomeneală. Sydney iubea magia pe care a văzut-o cum dispare, aşa că a făcut ceea ce fusese sortită să facă. S-a sacrificat.

Verenice văzu cum Miranda clachează, cu ochii închişi, iar trăsăturile feţei se prăbuşiră într-o tristeţe profundă.

— Dacă o vei vedea, dacă tu crezi că o va ajuta să audă asta, te rog să îi spui că sunt mândră de ea, spuse Miranda.

— Dacă toate aceste condiţii sunt îndeplinite, o voi face, o asigură Verenice.

— Am primit vreun mesaj, Henry? întrebă Sydney intrând în clădire.

— Se află aici un domn care vă aşteaptă, domnişoară.

Ian şedea în dreptul liftului.

— Verenice mi-a dat adresa ta. Te superi dacă urc la tine?

— E în regulă, răspunse Sydney şi ridică din umeri. Mulţumesc, Henry.

Tăcerea din lift era atât de apăsătoare, încât devenise aproape sufocantă.

— Nu prea ştiu de ce ai venit, spuse Sydney în timp ce descuia uşa.

— Ştii, nu am fost niciodată în apartamentul tău. E frumos, schimbă vorba Ian.

— Nu voiam să ştie nimeni unde locuiesc. Acum nu mai contează.

Sydney se apucă să pună cafeaua la fiert, dar lovi din greşeală o cană care se afla pe blat. Gesticulă iute pocnind din degete în timp ce înşira în grabă cuvinte. În zadar, însă, cana se izbi de podea şi se făcu ţăndări.

— Of, la naiba cu toate astea! blestemă cu sete.

Înciudată, înşfăcă şi cealaltă cană şi o sparse de podea.

— Sydney? întrebă Ian.

— Pleacă de lângă mine, te rog! Du-te!

Se prăbuşi pe podea şi rămase acolo în mijlocul cioburilor.

— Sângerezi, se îngrijoră Ian. Mâna ta!

Sydney izbucni într-un râs strident şi aspru, după care, epuizată, lăsă capul pe spate, sprijinindu-se de bufet cu ochii închişi.

— Nici măcar nu am plasturi în casă. N-am avut niciodată nevoie de aşa ceva. Aveam magie.

— Aş putea…

— Las-o baltă! Câteva picături de sânge n-au să mă omoare.

Deschise ochii şi privi ţintă spre Ian.

— Urăsc să fiu în halul ăsta.

— Aş fi fost surprins dacă nu te simţeai astfel.

— Ştii ce este cel mai rău? întrebă ea. Cel mai rău este că pot încă să aprind o lumânare. Ca orice fraier de Banal care ştie suficient de mult pentru a deveni periculos. De fiecare dată după ce o fac, îmi curge sânge din nas, şi totuşi. În fiecare dimineaţă, este primul lucru pe care îl fac după ce mă trezesc. Al doilea lucru este să încerc să fac o vrajă oarecare. Orice fel de vrajă. Bineînţeles că nu reuşesc, dar tot încerc. Nu pot să nu încerc, suspină ea cu vocea înecată de neputinţă.

Ian îşi mişcă uşor mâna, ca o părere, doar atât cât abia să o atingă pe a ei.

— Te înţeleg.

— Mă simt de parcă nu aş mai fi eu însămi. Să nu cumva să începi să îmi înşiri tot felul de platitudini despre cum sunt eu şi despre cum nimic din ceea ce era important la mine nu s-a schimbat, pentru că îţi dau cuvântul meu că te arunc de pe balcon. Găsesc eu o cale. Cu sau fără magie!

— Al meu e mai frumos. Balconul, adică.

Sydney se uită la Ian şi râse. De data aceasta, din toată inima, nu râsul amar de mai devreme.

— De ce crezi că eram toată ziua pe la tine?

Amândoi tăcură o vreme.

— Magia era ceea ce eram eu. O simţeam în sângele şi în oasele mele, Ian. Asta eram eu, iar acum nu mai există şi eu habar n-am cine naiba mai sunt.

— Îţi vei da seama cu timpul, răspunse el. Cine eşti tu de acum înainte. Mi-ar plăcea foarte mult să rămân în preajma ta şi să văd ce descoperi, dacă mă vei lăsa.

Sydney respiră adânc şi îşi sprijini capul de umărul lui. Ian nu era nicidecum o soluţie, dar îi aducea alinare în toată această singurătate. O clipă de căldură sufletească. Pentru moment, asta putea să fie de ajuns.

— Vrei să rămâi şi să te uiţi la mine cum aprind o lumânare, mâine-dimineaţă?

— Da, răspunse el. Vreau.

XXVIII

Uşile liftului care ducea spre apartamentul lui Laurent se deschiseră. Sydney şovăi o clipă, după care păşi înăuntru şi îl îmbrăţişă pe Laurent care o aştepta cu braţele deschise.

— Mă bucur mult să te văd.

— Ce ai mai făcut de când nu ne-am mai văzut? întrebă el. Te-am aşteptat cu macarons, din acelea de care îţi plac atât de mult, cu aromă de flori pentru tine şi ciocolată pentru mine, aşa că putem ronţăi în timp ce mai povestim.

— Mă bucur foarte, foarte mult să te văd, zâmbi Sydney şi se aşeză la masa lungă, cu faţa spre fereastră, admirând priveliştea oraşului care părea şi acum la fel de magic. Aş prefera mai mult să aflu ce ai mai făcut tu? Cum este să fii conducătorul unei Case?

— Destul de normal, în clipa de faţă, deşi probabil că asta este din cauză că tuturor li se pare totul ciudat acum. Oamenii încă încearcă să se obişnuiască cu gândul că Umbrele nu mai există şi că totul s-a schimbat. Deşi nu aş fi crezut niciodată că voi face aşa ceva, acum petrec foarte mult timp învăţându-i cum să îşi folosească magia.

— Sunt convinsă că eşti foarte bun în ceea ce faci, îl încurajă Sydney.

— Am învăţat de la cel mai bun.

Sydney primi complimentul cu o ridicare din umeri. Chiar şi acum îi era greu să se gândească la cea care fusese înainte, când încă era înzestrată cu magie, fără să se lase copleşită de senzaţia că omul care devenise valora mult mai puţin.

— Dar, când se vor linişti apele şi totul va reveni la normal, ce plănuieşti să faci?

— Le deschid uşile, răspunse el. Să dispară odată ideile astea învechite despre oameni care nu sunt destul de puternici ca să facă parte dintr-o Casă, despre străinii cărora nu li se oferă nicio şansă, să se termine odată totul. Dacă au magie în ei şi vor să intre în Lumea Nevăzută,

sunt bine-veniţi în Casa mea. Sydney, dacă doreşti…

— Nu, refuză ea. Îţi mulţumesc, cu toată sinceritatea, dar nu mai doresc. Lumea Nevăzută nu mai este locul meu. De fapt, nu cred că a fost vreodată, dar cu siguranţă nu mai este acum.

— Oferta rămâne valabilă.

Sydney înclină din cap, politicoasă, pentru că nu voia să îi rănească sentimentele spunându-i că nu avea de gând să accepte niciodată propunerea lui.

— Ştii că am rugat-o pe Madison să te verifice? întrebă ea.

— Poftim?

— Înainte de începerea Turnantei. Shara ticluise un plan elaborat despre cum aveau să se desfăşoare lucrurile, însă şi eu aveam unul care se deosebea de al ei în câteva puncte esenţiale.

— Nu mă surprinde. De fapt, dacă spui că ai avut doar un singur plan, asta mă surprinde totuşi.

Sydney izbucni în râs.

— Bine, ai dreptate, am avut mai multe planuri. Dar în fiecare dintre ele trebuia să fiu acceptată drept campion în luptă, prin urmare i-am oferit lui Madison o listă a însuşirilor pe care speram să le întrunească cei pe care urma să îi reprezint în luptă, fie Casă, fie Candidat, şi am rugat-o să mi-i găsească pe cei mai potriviţi. Speram că va găsi pe cineva care va fi destul de impresionat de puterea mea cât să nu îmi stea în cale.

— Carevasăzică, prima iluzie pe care ai creat-o, spuse Laurent.

— Carevasăzică, aprobă ea şi un zâmbet îi înflori în colţul gurii.

— Dar, după cum s-a demonstrat, nu ar fi putut găsi pe cineva mai bun decât tine. Nu te-ai dat la o parte din calea mea. Dimpotrivă, m-ai ajutat. Şi îţi mulţumesc!

— Cred că acum e rândul meu să spun ceva, rosti el emoţionat. Sydney, uşa mea va fi întotdeauna deschisă pentru tine. Şi mă bucur că ai ales să intri în viaţa mea.

După aceea şi-au petrecut restul serii aşezaţi pe

canapea, povestind despre toate întâmplările vieţii care fac o prietenie să dureze în timp, privind soarele cum apune peste oraş şi peste toate miracolele sale, văzute sau nevăzute.

Sydney se plimba împreună cu Madison prin Central Park. Cele două tinere se opriră lângă Îngerul Apelor, iar Sydney aruncă o monedă în fântână.

— Pentru noroc? o iscodi Madison.

— Nu poţi să ştii niciodată, răspunse Sydney.

Statuia fusese restaurată, însă nu prin magie, ci de autorităţile oraşului, iar toate urmele legăturii sale cu Lumea Nevăzută dispăruseră. Sydney nu izbutea nici acum să vadă frumuseţea acelei sculpturi şi probabil că nu va reuşi niciodată, dar cel puţin acum putea să o privească. În viaţă trebuie să te bucuri de lucrurile mărunte.

— Este adevărat că singurul motiv datorită căruia Casa Prospero a ajuns pe primul loc a fost acela că ai abandonat în favoarea lui Ian?

— E amuzant cum se aranjează toate până la urmă, nu-i aşa? Grace se va descurca de minune. Mai mult decât atât, nu mai există niciun pericol ca o nenorocire precum Umbrele să se ivească atât timp cât ea va sta de veghe.

Ziua era caldă, înveselită de verdele luxuriant al ierbii proaspete şi al pomilor ce dădeau în floare. Amatorii de jogging treceau în viteză pe lângă ele, câţiva copii scoteau ţipete de încântare de fiecare dată când o pală de vânt le ridica baloanele pe care le aveau legate de încheieturile mâinilor, făcându-le să danseze în aer. O minge de fotbal ateriză exact la picioarele lui Madison. Primăvara venise mai devreme anul acesta şi toată lumea se desfăta în voie.

Madison le înapoie mingea jucătorilor care o aşteptau nerăbdători.

— Dacă nu ar fi existat episodul în care tu îţi pierzi magia, aş fi crezut că tu ai plănuit tot ceea ce s-a petrecut.

— Dacă nu ar fi fost episodul acela, da.

— Nici acum nu…?

— Niciodată, spuse Sydney. Presupun că răspunsul cel

mai nimerit ar fi „pentru totdeauna” şi îl pot spune aproape fără să mă mai doară. Încă mai pot aprinde o lumânare. Încă o fac, în fiecare zi, încă încerc să găsesc nişte resturi de magie uitate pe undeva în mine care m-ar putea ajuta să fac şi mai mult, pentru că, după câte se pare, sunt tocmai acel soi de om. Ah, mi-am amintit ceva care sigur o să-ţi placă. Lara mi-a oferit magia furată pe care a dosit-o Miles.

— Serios?

— Cel puţin, nu a fost ea cea care mi-a făcut propunerea. L-a pus pe Ian să mă întrebe. Mă gândesc că ea a crezut cu adevărat că îmi face o favoare. Am râs atât de tare înainte să pot răspunde ceva, încât cred că Ian şi-a făcut griji că mi-am pierdut minţile, dar asta este până la urmă.

Lui Sydney îi venise destul de uşor să refuze, pentru că nu ar fi făcut decât să-şi prelungească agonia în Lumea Nevăzută, să mai poată face ici colo câte o vrajă, amintindu-i mereu ceea ce nu mai este cu adevărat. Aceea nu era magie adevărată, era doar spurcăciune, aşa că, în cele din urmă, îi spusese lui Ian să spargă toate recipientele şi să scape de ea.

— Te-ai hotărât ce vei face de acum înainte? întrebă Madison. Ai putea să urmezi cursurile de Drept.

— Ce mi-ai spus tu atunci când ţi-am oferit Casa Prospero? Muşcă-ţi limba!

Madison râse.

— Poate o să mă înscriu la nişte cursuri, de orice fel. Am câştigat o mulţime de bani lucrând pentru Laurent. Nu am motive să îmi fac griji şi am timp suficient să încerc să aflu ce îmi place să fac.

Poate va descoperi mulţumirea pe care o oferă învăţarea unor lucruri misterioase şi complicate şi poate că ar ajuta-o să nu mai caute mereu resturi de umbră care ar fi putut atârna pe undeva pe ea, sperând că îi va fi rămas totuşi ceva.

— Şi libertatea de a face ceea ce îţi place.

— Într-adevăr, libertatea. Ceea ce este ciudat. Dar este

şi bine. Bine şi ciudat.

— Cam aşa e şi viaţa, dragă prietenă, spuse Madison. Mergem să bem ceva?

— Mergem!

Bineînţeles că existase un plan. Unul ţesut în negura Umbrelor. Un plan care se putea încheia în nenumărate feluri, majoritatea dureroase, însă magia îşi cerea preţul de fiecare dată. Umbrele ştiau asta mai bine ca oricine şi, chiar lipsită de magie cum se afla acum, o parte din ea va rămâne întotdeauna o Umbră.

În ciuda tuturor planurilor pe care le făcuse, a tuturor urmărilor pe care şi le imaginase, Sydney nu şi-ar fi închipuit niciodată că totul se va termina în felul acesta. Dacă ar fi avut la îndemână ocazia de a alege, poate că nu ar fi consimţit să îndure pierderea magiei pentru totdeauna.

Se împăcase cu ideea că şi-ar fi putut pierde viaţa, dacă moartea ei ar fi adus după sine sfârşitul Umbrelor. Acesta era preţul pe care era pregătită să îl plătească dacă ar fi fost nevoie. Nu era însă pregătită să înfrunte o lume în care singura magie rămasă era flacăra pâlpâitoare a unei lumânări.

Plimbându-se prin lumina cu sclipiri de smarald a primăverii, alături de prietena ei cea mai bună, Sydney îşi încolăcea degetele ascunse în buzunar în felurite formule vrăjite.

Mulţumiri

Îi datorez toată gratitudinea mea lui Megan Kurashige, al cărei feedback la o variantă timpurie a romanului nu numai că m-a ajutat să modelez mai bine povestea pe care voiam să o spun, dar m-a şi făcut să nu şterg acele pagini din disperare.

Le mulţumesc de asemenea prietenilor care mi-au oferit sprijinul şi încurajările lor pe când scriam această carte: Maria Dahvana Headley, Cat Valente, Theodora Goss, Gwenda Bond, Nail Gaiman, Roshani Chokshi, Sarah McCarry, Monica Byrne, Martin Cahill, Christie Yant, Dot Paxton, Keri Blatt, Becky Krug, Jen Miller şi Nicole Saharsky.

Cartea aceasta n-ar fi fost decât o grămadă de cuvinte dacă n-ar fi existat fabuloasa mea agentă, Brianne Johnson, şi minunatul meu editor, Joe Monti. Vă mulţumesc amândurora. Întreaga mea recunoştinţă şi tuturor de la Saga pentru ajutorul şi efortul depuse, în special lui Lizzy Bromley, art directorul de la Saga, şi lui Vault 49 pentru minunata copertă. Mă simt norocoasă că am putut lucra alături de voi.

Şi, bineînţeles, toată dragostea mea şi toată gratitudinea se îndreaptă către familia mea.

New York-ul din zilele noastre are o latură necunoscută oamenilor obișnuiți: Lumea Nevăzută, o societate de magicieni grupați în Case ai căror reprezentanți se luptă pentru supremație într-o competiție neobișnuită.

Când apare de nicăieri Sydney, cu puteri nemaivăzute, iar magia tuturor celorlalți își pierde forța, intrigile dintre Case se complică și toată Lumea Nevăzută e cuprinsă de neliniște.

Dar Sydney urăște tot ce este legat de magie pentru că adesea cere un preț prea dureros.

„Personajele puternice și povestea unei răzbunări fac lectura plăcută, dinamică, perfectă pentru cei cărora le plac magicienii întunecați și imprevizibili."
Kirkus Reviews

„O scriitoare excepțională!"
NEIL GAIMAN

Pentru proza sa scurtă, KAT HOWARD a fost nominalizată la Premiul World Fantasy, iar povestirile ei au fost incluse în antologii de top și au fost difuzate la postul național de radio din SUA. Romanul său de debut, *Roses and Rot*, a fost aplaudat de critica literară și s-a aflat în finala competiției pentru Premiul Locus. Kat Howard trăiește în New Hampshire și poate fi urmărită pe Twitter la @KatWithSword.

ARMADA powered by NEMIRA

CITIT DE RADIO GUERRILLA

e-BOOK DISPONIBIL
NEMIRA.RO

ISBN 978-606-43-0393-6
9 786064 303936